ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ - ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ - ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ - ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ΄ * 28 * ΧΕΙΜΕΡΙΝΟ ΗΛΙΟΣΤΑΣΙΟ - ΠΟΣΕΙΔΕΩΝ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2004 * ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ * ΣΤΟΥΡΝΑΡΗ 57 104.32

Γῆς παῖς εἰμί καί Οὐρανοῦ ἀστερόεντος

7 €

Πλάτωνος
ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ

Γράβιγγερ
Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ 9

Ἀλτάνη
ΟΙ ΟΨΕΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Μ. Ἡλιακόπουλου
ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΗ ΕΛΛΑΣ

Ἱεροκλέους
ΤΙΜΑ ΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ

Ἰαμβλίχου
ΠΕΡΙ ΙΕΡΟΤΕΛΕΣΤΙΩΝ

Πρόκλου
ΑΠΟΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΚΡΟΝΟΥ

Ὀρφέως
ΟΛΕΣ ΟΙ ΕΠΙΚΛΗΣΕΙΣ ΚΑΙ Η ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ 12 ΘΕΩΝ

Νάγου
Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Πλουτάρχου
ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΒΡΑΔΕΩΣ ΤΙΜΩΡΟΥΜΕΝΩΝ

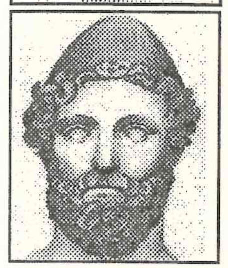
1 ΕΣΤΙΑ ♎

2 ΑΡΗΣ ♏

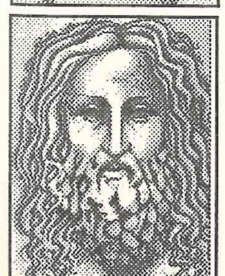
3 ΑΡΤΕΜΙΣ ♐

4 ΗΦΑΙΣΤΟΣ ♑

5 ΗΡΑ ♒

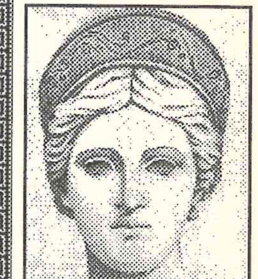
6 ΠΟΣΕΙΔΩΝ ♓

Εἰς δόξαν τῶν ἱερῶν
Ἀριθμῶν καὶ Νόμων
καὶ τῶν ἐφόρων αὐτῶν,
Ἀθανάτων
Ἑλλήνων Θεῶν

περιεχόμενα

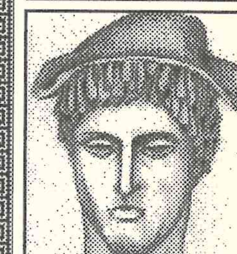
7 ΑΘΗΝΑ

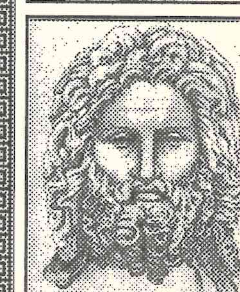
8 ΑΦΡΟΔΙΤΗ ♉

9 ΑΠΟΛΛΩΝ ♊

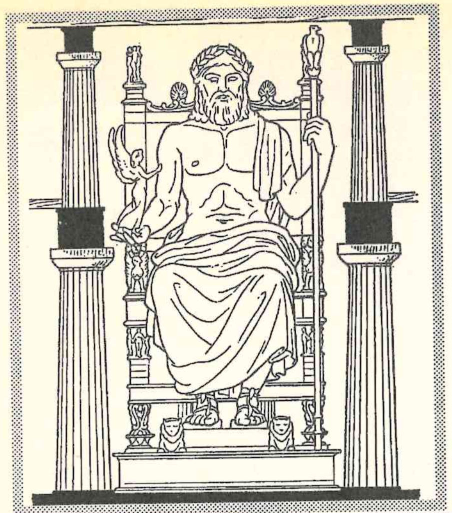
ΕΡΜΗΣ ♋

ΖΕΥΣ ♌

ΔΗΜΗΤΡΑ ♍

Η ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

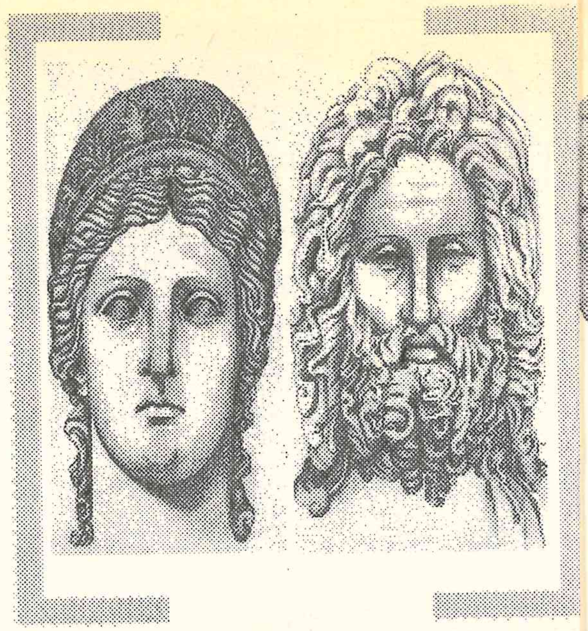
Ἡ Χειμερινή Τροπή τοῦ Ἡλίου ἑορτάζεται τήν 22α Δεκεμβρίου. Κατά τήν ἡμερομηνία αὐτήν ὁ Ἥλιος εἰσέρχεται στόν ἀστερισμό τοῦ Αἰγόκερω καί ἔτσι εἰσερχόμαστε ἀστρονομικά στήν ἐποχή τοῦ χειμῶνος.

Ἡ Χειμερινή Τροπή συμβολίζει τήν ἀνθρώπινη ψυχή ἡ ὁποία ἔφθασε στά ὅρια τῆς διανόησης. Τότε αὐτή γίνεται ἱκανή νά ἐκδηλώσει τίς κατάλληλες δυναμικότητες πού θά τῆς ἐπιτρέψουν νά ἔλθει σέ ἐπαφή μέ τόν Οὐρανό ὥστε νά ἐκδηλωθεῖ σ' αὐτήν ἡ ἱκανότητα πρός ἀπόκτηση μεγαλυτέρας γνώσεως. Ἡ γνώση αὐτή θά τήν φέρει σέ κατάσταση νά γνωρίσει τά μέσα τῆς πνευματικῆς της προόδου καί ἀνόδου. Ἐπίσης γίνεται ἱκανή νά ἐκδηλώσει τά σπέρματα τῶν Ἰδεῶν στό ἀνθρώπινο πνεῦμα.

Ἡ περίοδος ἀπό τήν Χειμερινή Τροπή μέχρι τήν Ἐαρινή Ἰσημερία συμβολίζει τήν ἐποχή κατά τήν ὁποία ἡ ψυχή τοῦ ἀνθρώπου ἀποβάλλει τά πάθη καί ὁδεύει πρός τήν πνευματική της ἀναγέννηση, ἡ ὁποία θά λάβει χώρα κατά τήν ἐαρινή ἰσημερία. Στό φυτικό ἐπίπεδο γίνεται ἡ ἐκκόλαψη καί ἡ βλάστηση τῶν σπερμάτων δηλαδή ἡ γέννηση νέων φυτῶν μέσα στό γόνιμο ἀπό τίς βροχές τοῦ φθινοπώρου ἔδαφος. Συνεπῶς εἶναι ἡ ἐποχή τῆς ἐκδηλώσεως τῆς φυτικῆς ζωῆς καί βλαστήσεως αὐτῆς.

Ὁ ἐκδότης καί οἱ συνεργάτες τοῦ περιοδικοῦ, μέ εὐκαιρία τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Χειμερινῆς Τροπῆς τοῦ Ἡλίου, εὔχεται πρός ὅλους τούς ἀναγνῶστες του ὅπως ὁ Πνευματικός Ἥλιος τούς χαρίσει περισσότερο Φῶς καί ἡ Μητέρα Γῆ περισσότερα ἀγαθά!

ΤΟ ΕΞΩΛΥΛΛΟ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟ ΠΙΝΑΚΑ ΤΟΥ
ΜΑΝΩΛΙΔΗ

ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ 6:00 μ.μ. ΣΤΟ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ
ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

Ἰδεοθέατρον
τριμηνιαία ἔκδοσις
Ἔτος Ζ΄ Ἀρ. Τεύχους 28
Δεκέμβριος 2004
Γραφεῖα: Στουρνάρα 57 104.32 Ἀθῆναι,
Τηλ.: 210.52.37.543,
Τηλεομοιότυπον (φάξ): 210.52.26.694
Ἱστοσελίδα: http:// www.ideotheatron.gr
Τιμή τεύχους 7 ΕΥΡΩ
ΓΙΑ ΕΤΗΣΙΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ, ἀποστείλατε ταχυδρομική ἐπιταγή (28 ΕΥΡΩ) στό ὄνομα ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ ΣΤΟΥΡΝΑΡΗ 57, 104.32 ΑΘΗΝΑ ἤ καταθέσατε 28 ΕΥΡΩ στήν Alpha Bank Ἀρ. Λογαριασμοῦ 104. 002. 786. 016. 548 στό ὄνομα: Ἀντ. Ἀναστασάκης ἤ τηλεφωνήσατε στό 210. 52. 37. 543
Συνδρομές ἐξωτερικοῦ: 56 ΕΥΡΩ.
Τά κείμενα, ὅπως καί ἡ γλώσσα κάθε δημοσιεύματος ἀπηχοῦν τίς ἀπόψεις τοῦ ἑκάστοτε γράφοντος.
Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἀντ. Ἀναστασάκης - Ραδάμανθυς
Καλλιτεχνική ἐπεξεργασία: Δήμ. Μουστάκη
Στοιχειοθεσία-Διορθώσεις: Εὐρυνόμη Γαβρᾶ
Ἐκτύπωσις: Γ. Χ. Ζαχαροπούλου Δ. Σιταρᾶς, Λευκάδος 9 Μοσχᾶτο
ISSN 1108-832 X - Κωδικός 3762

Δωρίσατε μία συνδρομή στούς φίλους σας!

Μαθήματα

ΠΛΑΤΩΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

Ὁ δέ ἀνεξέταστος βίος οὐ βιωτός ἀνθρώπῳ!

Παρουσίαση καί σχολιασμός ὅλων τῶν Πλατωνικῶν Διαλόγων μέ πρωταγωνιστή τόν θεῖο Σωκράτη.

		περί
8 Ἰανουαρίου:	ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ 1	Ἀνθρωπίνης Φύσεως
15 Ἰανουαρίου:	ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ 2	Προσευχῆς
22 Ἰανουαρίου:	ΛΑΧΗΣ - ΛΥΣΙΣ	Ἀνδρείας Φιλίας
29 Ἰανουαρίου:	ΙΠΠΙΑΣ ΜΕΙΖΩΝ............	Κάλλους
5 Φεβρουαρίου:	ΙΠΠΙΑΣ ΕΛΑΣΣΩΝ - ΙΩΝ	Ψεύδους Ἰλιάδος
12 Φεβρουαρίου:	ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ - ΜΕΝΕΞΕΝΟΣ	Σοφίας Ἐπιτάφιος
19 Φεβρουαρίου:	ΠΡΩΤΑΓΟΡΑΣ	Ἀρετῆς
26 Φεβρουαρίου:	ΓΟΡΓΙΑΣ	Εὖ ζῆν
5 Μαρτίου:	ΙΠΠΑΡΧΟΣ-ΘΕΑΓΕΝΗΣ-ΧΑΡΜΙΔΗΣ	Φιλοκερδείας Δαιμονίου Σωφροσύνης
12 Μαρτίου:	ΜΕΝΩΝ - ΚΛΕΙΤΟΦΩΝ	Ἀρετῆς Δικαιοσύνης
19 Μαρτίου:	ΕΡΑΣΤΑΙ - ΜΙΝΩΣ	Φιλοσοφίας Νόμου
26 Μαρτίου:	ΚΡΙΤΙΑΣ	Ἀτλαντίδος
2,9,16,23 Ἀπριλίου:	ΠΟΛΙΤΕΙΑ	Δικαίου
7,14,21,28 Μαΐου:	ΤΙΜΑΙΟΣ	Φύσεως
4,11,18,25 Ἰουνίου:	Ν Ο Μ Ο Ι	Νομοθεσίας

Κάθε Σάββατο 6:30 μ.μ. στό Ἰδεο-θέατρον, Στουρνάρη 57
μέ τόν Ραδάμανθυ Ἀναστασάκη (ἠθοποιό-ἐπιμορφωτή-διδάσκοντα Παν/μίου), Εὐρυνόμη Γαβρᾶ (νομικό)
γιά κρατήσεις θέσεων τηλ.: 210.52.37.543, εἴσοδος 10 Ε

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ 12 ΑΘΑΝΑΤΩΝ ΘΕΩΝ ΚΑΙ Η ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥΣ
ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΛΑΤΩΝΙΚΟ ΚΡΑΤΥΛΟ

Ἑστία:

Τήν λέξη πού ἐμεῖς λέμε **«οὐσία»** κάποιοι ἄλλοι ὀνομάζουν **«ἐσσία»** καί κάποιοι ἄλλοι **«ὠσία»**. Καταρχήν λοιπόν σύμφωνα μέ τό ὄνομα «ἐσσία» πού εἶναι ἡ οὐσία τῶν πραγμάτων, εὔλογα ὀνομάζεται Ἑστία ἐπειδή καί ἐμεῖς λέμε γι' αὐτό πού μετέχει τῆς οὐσίας τῶν πραγμάτων ὅτι «ἐστί» (εἶναι, ὑπάρχει)· κατά τοῦτο ὀρθῶς τήν ὀνομάζουμε «Ἑστία».

Φαίνεται ὅτι παλαιά καί ἐμεῖς ὀνομάζαμε τήν οὐσία «ἐσσία». Ἀκόμα καί ἄν κάποιος συμπεράνει μέ βάση τίς θυσίες θά θεωρήσει πώς ἔτσι σκέφτηκαν αὐτοί πού ὅρισαν τό ὄνομα· ἀφοῦ ἄλλωστε πρίν ἀπό ὅλους τούς θεούς πρῶτα στήν Ἑστία θυσιάζουμε, φυσικό ἦταν νά ὀνομάσουν Ἑστία τήν οὐσία τῶν πάντων.

Ὅσοι πάλι τήν ὀνομάζουν ὠσία αὐτοί μᾶλλον θεωροῦν, ἀκολουθῶντας τόν Ἡράκλειτο, ὅτι τά πάντα κινοῦνται καί τίποτα δέν μένει ἀκίνητο.

Ἡ δέ αἰτία καί ἡ ἀρχή αὐτοῦ τοῦ φαινομένου εἶναι τό *ὠθοῦν*, (αὐτό πού κινεῖ) καί ἑπομένως σωστά τήν ὀνόμασαν «ὠσία».

Καί αὐτά ἄς ἔχουν εἰπωθεῖ μέ τόν τρόπο αὐτό, σάν ἀπό ἀνθρώπους πού τίποτα δέν γνωρίζουν.

Ποσειδῶν:

Ὁ Ποσειδῶν μοῦ φαίνεται ὅτι ὀνομάσθηκε ἔτσι ἀπό τόν πρῶτο πού τόν ὀνόμασε, ἐπειδή καθώς ἐκεῖνος βάδιζε, ἡ φύση τῆς θάλασσας δέν τόν ἄφησε νά προχωρήσει ἀλλά τοῦ ἔγινε σάν δέσιμο τῶν ποδιῶν. Τόν θεό λοιπόν πού εἶναι ἄρχων αὐτῆς τῆς δύναμης τόν ὀνόμασε Ποσειδῶνα σάν νά ἦταν **«Ποσίδεσμος»** (μέ δεμένα πόδια). Τό ε ἴσως προστέθηκε γιά νά εἶναι ὡραιότερη ἡ λέξη.

Ἴσως ὅμως νά μήν ἐννοεῖ αὐτό, γιατί παλιά τό ὄνομά του ἀντί τοῦ σίγμα εἶχε δύο λάμδα, ἐννοῶντας ὅτι ὁ θεός εἶναι **«πολλά εἰδώς»** (γνώστης πολλῶν).

Ἴσως πάλι νά πῆρε τό ὄνομά του ἀπό τό σείω «ὁ σείων», μέ προσθήκη τοῦ πι καί τοῦ δέλτα.

Δήμητρα:

Ἡ Δήμητρα φαίνεται ὅτι ἔχει ὀνομασθεῖ ἔτσι γιά τήν *«δόσιν τῆς ἐδωδῆς»* καί ὀνομάσθηκε Δημήτηρ **δίδουσα ὡς μήτηρ** (προσφέροντας ὡς μητέρα).

Ἥρα:

Ἡ Ἥρα ὀνομάσθηκε ἔτσι ἐπειδή εἶναι *ἐρατή*, γιά τόν λόγο αὐτό τήν ἐρωτεύτηκε καί ὁ Δίας. Ἴσως ὅμως ὁ νομοθέτης ὡς μελετητής τῶν μετεώρων, ὀνόμασε Ἥρα τόν ἀέρα (**ἀήρ**) τοποθετῶντας τήν ἀρχή τῆς λέξεως στό τέλος. Θά τό καταλάβεις ἄν πεῖς πολλές φορές τό ὄνομα Ἥρα.

Ἀπόλλων:

Δέν ὑπάρχει ἄλλο ὄνομα τό ὁποῖο ἐνῶ εἶναι μόνο ἕνα, νά ἕνωσε τέσσερεις ἰδιότητες πού ἔχει αὐτός ὁ θεός, ὥστε νά τίς περιέχει ὅλες καί νά δηλώνει κατά ὁρισμένο τρόπο **τήν μουσική, τήν μαντική, τήν ἰατρική καί τήν τοξευτική**. Τό ὄνομά του εἶναι ἁρμονικό καθώς καί ὁ θεός εἶναι μουσικός.

Καταρχήν ἡ κάθαρση καί οἱ καθαρμοί πού τελοῦνται σύμφωνα μέ τήν ἰατρική καί τήν μαντική καί ὅσα γίνονται μέ ἰατρικά φάρμακα καί μέ μαντικά θειαφίσματα καί τά λουτρά σέ ἀνάλογες περιστάσεις καί τά ραντίσματα, ὅλα αὐτά μία δυνατότητα ἔχουν, νά ἀποδώσουν τόν ἄνθρωπο καθαρό κατά τό σῶμα καί κατά τήν ψυχή.

Αὐτός εἶναι ὁ θεός πού **καθαίρει** (καθαίρων) καί πού **λούζει** (ἀπολούων) καί **ἀπαλάσσει** (ἀπολύων) ἀπό τά κακά αὐτά.

Ἐπειδή λοιπόν ἀπαλλάσει καί καθαίρει θεωρούμενος ἰατρός τῶν τέτοιου εἴδους κακῶν, θά μποροῦσε νά ὀνομάζεται **«Ἀπολούων»**.

Σύμφωνα μέ τήν μαντική καί τήν ἀλήθεια καί τό ἁπλό-αὐτά ἄλλωστε ταυτίζονται- θά ἦταν σωστό νά ὀνομάζεται ὅπως τόν ὀνομάζουν οἱ Θεσσαλοί· **«Ἁπλοῦν»** δηλαδή ὀνομάζουν τόν θεό αὐτόν ὅλοι οἱ Θεσσαλοί.

Ἐπειδή μάλιστα εἶναι ἱκανότατος στίς βολές εἶναι **«Ἀειβάλλων»**.

Γιά τήν μουσική θά πρέπει νά σκεφτοῦμε ὅπως ἀκριβῶς γιά τίς λέξεις «ἀκόλουθος» καί «ἄκοιτις» ὅτι τό ἄλφα σέ πολλές περιπτώσεις σημαίνει τό «ὁμοῦ»· ἔτσι καί ἐδῶ σημαίνει τήν **«ὁμοῦ πόλησιν»** (κοινή περιστροφή) γύρω ἀπό τόν οὐρανό πού ὀνομάζεται «πόλοι» καί στήν ἁρμονία τοῦ ἄσματος, πού ὀνομάζεται «συμφωνία», γιατί ὅλα αὐτά, ὅπως λέγουν οἱ εἰδικοί στήν μουσική καί στήν ἀστρονομία, σύμφωνα μέ κάποια ἁρμονία «πολεῖ ἅμα πάντα» (περιστρέφονται ὅλα ταυτόχρονα)· ἐπιβλέπει αὐτός ὁ θεός τήν ἁρμονική κίνηση **«ὁμοπολῶν»**, (κινῶντας μαζί) ὅλα, καί τά θεϊκά καί τά ἀνθρώπινα.

Ὅπως λοιπόν τόν ὁμοκέλευθον τόν ὀνομάζουμε ἀκόλουθον καί τήν ὁμόκοιτιν τήν ὀνομάσαμε ἄκοιτιν, βάζοντας -ἀ- ἀντί γιά -ὁμο- ἔτσι καί ἀντί γιά «Ὁμοπολῶν» εἴπαμε Ἀπόλλων βάζοντας καί δεύτερο λάμδα (γιατί γινόταν ὁμόηχο μέ τήν «δύσκολη» λέξη).

Ὅπως καί τώρα μερικοί τό ὑποψιάζονται, ἐπειδή δέν ἐξετάζουν σωστά τήν δύναμη τοῦ ὀνόματος καί τό φοβοῦνται, γιατί τάχα εἶναι δηλωτικό καταστροφῆς.

Τοῦτο λοιπόν, ὅπως ἀναφέρθηκε πρωτύτερα, περιλαμβάνει ὅλες τίς ἰδιότητες τοῦ θεου, **ἁπλοῦ, ἀεί βάλλοντος, ἀπολούοντος, ὁμοπολοῦντος** (εἶναι ἑνιαῖος, τοξεύει συνεχῶς, ἀποκαθαίρει, δημιουργεῖ κοινές περιστροφές).

Ἄρτεμις:

Ἡ Ἄρτεμις φαίνεται ὅτι πῆρε τό ὄνομά της ἀπό τό **ἀρτεμές** (ἀκεραιότητα) καί τό **κόσμιον** τοῦ χαρακτήρα της,

ἐπειδή ἐπιθυμοῦσε τήν παρθενία. Ἴσως πάλι ἐκεῖνος πού ἔδωσε τήν ὀνομασία νά ἀποκάλεσε τήν θεά **ἀρετῆς ἵστορα** (γνώστη τῆς ἀρετῆς) ἤ ἴσως ὡς **τόν ἄροτον μισησάσης** (ἐναντιώθηκε στήν γονιμότητα) τοῦ ἀνδρός πρός τήν γυναῖκα.

Γιά κάποιο ἀπό αὐτά ἤ καί γιά ὅλα, ἔδωσε στήν θεα τό ὄνομα τοῦτο ὁ ὀνοματοθέτης.

Ἀφροδίτη:

Γιά τό ὄνομα τῆς Ἀφροδίτης δέν εἶναι σωστό νά διαφωνήσουμε μέ τόν Ἡσίοδο ἀλλά νά συμφωνήσουμε ὅτι ἐπειδή γεννήθηκε ἀπό τόν ἀφρό ὀνομάσθηκε Ἀφροδίτη.

Ἀθηνᾶ:

Ἄν νομίζαμε πώς τό ἕνα της ὄνομα (Παλλάς) προῆλθε ἀπό τόν χορό τῶν ὅπλων, κατά τήν γνώμη μου σωστά θά θεωρούσαμε· γιατί ἄν δέν ἀπατῶμαι, τό νά σηκώνουμε τόν ἑαυτό μας ἤ κάτι ἄλλο στόν ἀέρα, πάνω ἀπό τήν γῆ ἤ μέσα στά χέρια μας, αὐτό τό ὀνομάζουμε «*πάλλειν*» καί «*πάλλεσθαι*» (σείω καί σείομαι) καί χορεύω ἤ βάζω ἄλλους νά χορέψουν.

Γιά τό ἄλλο ὄνομα (Ἀθηνᾶ) φαίνεται ὅτι καί οἱ ἀρχαῖοι πίστευαν γιά τήν θεά ὅ,τι καί οἱ σύγχρονοι εἰδικευμένοι στόν Ὅμηρο.

Οἱ πιό πολλοί ἀπό αὐτούς προσπαθῶντας νά ἑρμηνεύσουν τόν ποιητή λένε ὅτι αὐτός παρουσιάζει τήν Ἀθηνᾶ ὡς **νοῦ** καί **διάνοια** καί φαίνεται ὅτι αὐτός πού ἔδωσε τό ὄνομα κάτι παρόμοιο σκέφτηκε γιά ἐκείνη καί ἀκόμη περισσότερο ἀποκαλῶντας την **νόηση θεοῦ**, ἀφοῦ λέγει πώς αὐτή εἶναι «**ἁ θεονόα**», χρησιμοποιῶντας μέ τόν τρόπο τῶν ξένων τό ἄλφα στήν θέση τοῦ ἦτα καί ἀφαιρῶντας τό γιῶτα καί τό σῖγμα.

Ἴσως ὅμως νά σκέφτηκε ἔτσι, ἀλλά νά τήν ὀνόμασε «**Θεονόη**», ἐπειδή αὐτή περισσότερο ἀπό τούς ἄλλους ἐννοεῖ τά θεῖα ζητήματα. Ἐξάλλου δέν ἀπέχει καθόλου ἀπό τό νά θέλει νά τήν ἐπονομάζει «**Ἠθονόη**».

Διαμορφώνοντάς το πάντως ἤ ὁ ἴδιος ἤ ἐκ τῶν ὑστέρων ἄλλοι γιά νά τό βελτιώσουν κατά τήν κρίση τους, τήν ὀνόμασαν Ἀθηνᾶ.

Ἥφαιστος:

Ὁ Ἥφαιστος εἶναι ὁ «**φάεος ἵστωρ**» (γνώστης τοῦ φωτός). Αὐτός εἶναι πασίγνωστος ὡς **Φαῖστος** μέ τήν προσθήκη τοῦ **ἦτα**.

Ἄρης:

Τό ὄνομα Ἄρης προέρχεται ἀπό τό ἄρρεν καί ἀπό τήν ἀνδρεία· ἤ ἄν θέλεις πάλι ἀπό τόν σκληρό καί ἀμετάστροφο χαρακτήρα του πού **ἄρρατος** καλεῖται καί ἔτσι σέ πολεμικό θεό ταιριάζει ὁπωσδήποτε νά ὀνομάζεται Ἄρης.

Ἑρμῆς:

Φαίνεται πώς σχετίζεται μέ τόν λόγο τό ὄνομα Ἑρμῆς ἐπειδή καί **ἑρμηνέας** εἶναι καί ἀγγελιαφόρος καί κλέπτης καί δόλιος στά λόγια καί ἀγοραῖος καί ὅλη ἡ δραστηριότητά του ἔχει σχέση μέ τήν δύναμη τοῦ λόγου.

Τό εἴρειν δηλώνει χρήση τοῦ λόγου ἐνῶ τό **ἐμήσατο** πού καί ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει σέ πολλά σημεῖα, σημαίνει μηχανεύομαι.

Ἀπό τά δύο αὐτά, ἀπό τόν λόγο καί τά τεχνάσματα σχετικά μέ τήν ὁμιλία – ὁ λόγος βέβαια εἶναι τό εἴρειν – εἶναι σάν νά μᾶς ἐπιβάλει τόν θεό αὐτόν ὁ νομοθέτης λέγοντας: «*Ἄνθρωποι, ἐκεῖνον πού τόν λόγο μηχανεύθηκε δίκαια θά τόν λέγατε Εἰρέμη*».

Ἐμεῖς τώρα κατά τήν κρίση μας καλλωπίζουμε τό ὄνομα καί τόν ἀποκαλοῦμε Ἑρμῆ.

Δίας:

Τό ὄνομα τοῦ Δία εἶναι σάν λόγος, τόν ὁποῖον ἀφοῦ διαιρέσαμε σέ δύο μέρη, χρησιμοποιοῦμε οἱ μέν τό ἕνα μέρος του καί οἱ δέ τό ἄλλο – ἄλλοι τόν ὀνομάζουν Ζῆνα καί ἄλλοι Δία.

Ἄν αὐτά συντεθοῦν σέ ἕνα ὄνομα, φανερώνουν τήν φύση τοῦ θεοῦ καί ὅπως παραδεχόμαστε, ταιριάζει στό ὄνομα καί τό ὁλοκληρώνει.

Γιατί καί γιά μᾶς καί γιά ὅλα τά ὄντα αὐτός εἶναι αἴτιος γιά τήν ζωή ἤ ὁ ἄρχων καί βασιλεύς τοῦ σύμπαντος. Συμβαίνει λοιπόν νά ὀνομάζεται σωστά ὁ θεός αὐτός, γιατί ἐξαιτίας του ἔχουν τό ζῆν ὅλα τά ζωντανά ὄντα.

Τό ὄνομά του λοιπόν, ἐνῶ ἦταν ἑνιαῖο, διαιρέθηκε διττά, Δίας καί Ζῆνας.

Ἐπιμέλεια: Εὐρυνόμη Γαβρᾶ
Μτφρ: Ἐκδ. Κάκτος

ΞΗΛΩΣΑΝ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥΣ

Στήν περίοδο τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ἀποξηλώθηκαν μέ ἐντολή τῆς Ἀθήνα 2004 Α.Ε. τά ἀγάλματα τῶν φιλοσόφων Σωκράτη, Πλάτωνα, Ἀριστοτέλη, Πινδάρου, Πλουτάρχου καί Θουκυδίδη, ἔργα τοῦ γλύπτη Γ. Καλακαλλᾶ, πού κοσμοῦσαν τήν πλατεία Κοτζιᾶ. Τά ἔργα εἶχαν παραγγελθεῖ ἀπό τόν πρώην Δήμαρχο Ἀθηναίων Δ. Ἀβραμόπουλο καί εἶχαν τοποθετηθεῖ στήν πλατεία πρίν ἀπό τό 2002. Ἀπομακρύνθηκαν γιά νά στηθοῦν κάποιες προσωρινές πάνινες κατασκευές παροχῆς διαφημιστικοῦ ὑλικοῦ καί τώρα πού τελείωσαν οἱ Ὀλυμπιακοί καί Παραολυμπιακοί ἀγῶνες δέν ἐπιστρέφουν στίς θέσεις τους.

Γι᾽ αὐτό καί ὁ καλλιτέχνης πού εἶναι καί καθηγητής στήν σχολή Ἀρχιτεκτόνων τοῦ Ε.Μ.Π. ἔστειλε ἐπιστολή διαμαρτυρίας πρός τόν Δῆμο Ἀθηναίων ἐκφράζοντας τήν ἀπορία του γιατί ξηλώθηκαν οἱ προτομές χωρίς νά προηγηθεῖ καμία ἐνημέρωση του ἀλλά καί πρός τόν πρωθυπουργό καί ὑπουργό Πολιτισμοῦ Κ. Καραμανλή ἐπισημαίνοντας μεταξύ ἄλλων ὅτι **«τά τελευταῖα χρόνια ἡ αἰσθητική ἐπέμβαση - παρέμβαση σέ χώρους τοῦ Δημοσίου μᾶς προβληματίζει μέ τό κατά πόσον τηροῦνται οἱ κανόνες αἰσθητικῆς, ποιοί ἀναλαμβάνουν νά τούς τηρήσουν, σέ ποιούς ἀνατίθενται τά ἔργα** καί ὁ προβληματισμός αὐτός ἐντάθηκε μέ τήν ἀποξήλωση τῶν προτομῶν τῶν φιλοσόφων πού ἔγινε χωρίς κανείς νά μπεῖ στόν κόπο νά ἐνημερώσει τόν δημιουργό, διαπράττοντας παράλληλα καί ἀξιόποινη πράξη».

Ἀντίγραφο μίας ἀπό αὐτές τίς προτομές τοῦ κ. Καλακαλλᾶ, ὁ Σωκράτης, ζητήθηκε ἀπό ἀντιπροσωπεία τῆς Κίνας καί ἤδη ἔχει τοποθετηθεῖ, ὅπως ὁ ἴδιος σημειώνει, στήν κεντρική πλατεία τοῦ Πεκίνου. Αὐτό ἴσως νά σημαίνει πώς ὅσοι δέν εἶδαν τόν Σωκράτη στήν Ἀθήνα θά τόν δοῦν στους Ὀλυμπιακούς Ἀγῶνες τοῦ 2008 στήν Κίνα.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ 12-10-2004

ΕΠΙΚΛΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΠΩΝΥΜΙΕΣ ΤΩΝ ΑΘΑΝΑΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ

Ζεὺς

Ἀγένειος,
Ἀγοραῖος,
Ἀγχέσμιος,
Ἀγώνιος,
Ἀθῶος
(τοῦ Ἄθω),
Αἴγιος,
Αἰγίοχος,
Αἴθριος,
Αἰνήιος,
Αἰνήσιος,
Ἀκραῖος,
Ἀλάστωρ,
Ἀλδήμιος,
Ἀλεξίκακος,
Ἀλιτήριος,
Ἀμάριος,
Ἀμβούλιος,
Ἀναξιβρέντας
Ἀπεσάντιος,
Ἀπήμιος,
Ἀπόμνιος,
Ἀποτρόπαιος
Ἄρβιος,
Ἄρειος,
Ἀρχικέραυνος
Ἀστέριος,
Ἀστεροπητής,
Ἀστραπαῖος,
Ἀταβύριος,
Αὐξήτης,
Ἀφέσιος,
Ἀφίκτωρ,
Βασιλεύς,
Βουλαῖος,
Βρονταῖος,
Γαμήλιος,
Γενέθλιος,
Γεωργός,
Γιγαντολέτωρ,
Δειπάτυρος,
Δικταῖος,
Δωδωναῖος,
Ἑκάλειος,
Ἑκατόμβαιος
Ἐλευθερεύς,
Ἐλευθέριος,
Ἐλιεύς,
Ἑλλάνιος/
Ἑλλήνιος,
Ἔνδενδρος,
Ἐπάκριος,
Ἐπίδοτος,
Ἐρίγδουπος,
Ἐρισθένης,
Ἕρκιος,
Ἕρσος,
Ἑστίος,
Ἑστιοῦχος,
Ἑταίρειος,
Εὐάγγελος,
Εὐάνεμος,
Εὐβουλεύς,
Εὔβουλος,
Εὐρύζυγος,
Εὐρυόπα(ς),
Εὐρύοπος,
Εὐρύωψ,
Ἐφέστιος,
Ἠλακαταῖος,
Ἡμέριος,
Ἡραῖος,
Θαύλειος,
Θρόνιος,
Ἰδαῖος,
Ἰέτιος,
Ἰθωμάτας,
Ἱκέτας,
Ἰκμαῖος,
Ἵππιος,
Ἴσθμιος,
Καβάτας,
Καλλίνικος,
Καππώτας,
Καραός,
Κάριος,
Καταβάτης,
Καταιβάτης,
Κεραύνιος,
Κεραυνοβρόντης
Κηναῖος,
Κλάριος,
Κληδόνιος,
Κοκκύγιος,
Κόνιος,
Κοσμητᾶς,
Κραίνων,
Κράριος,
Κρηταγένης,
Κρονίδης,
Κρονίων,
Κτήσιος,
Κτίστης,
Κύδιστος,
Λαβρανδεύς,
Λαβράνιος,
Λαπέρσιος,
Λαρισαῖος,
Λαφυστίας,
Λαφύστιος,
Λευκαῖος,
Λεχεάτης,
Λοφείτης,
Λυκαῖος,
Λύκ(ε)ιος,
Λυκώρειος,
Μαιμάκτης,
Μακάριος,
Μεδέων,
Μειλίχιος,
Μελάναιγις,
Μηλώσιος,
Μητιέτα(ς),
Μηχανεύς,
Μοιραγέτης,
Μόριος,
Μουσαγέτης
Μουσηγέτης
Μυλιεύς,
Νάιος,
Νεμεήτης,
Νέμειος,
Νεμέτωρ,
Νέτιος,
Νεφεληγερέτης
Ξένιος,
Ξύναιμος,
Οἰκεῖος,
Ὄλβιος,
Ὁμαγύριος.
Ὁμάριος,
Ὄμβριος,
Ὁμόγνιος,
Ὁμογύριος,
Ὁμολώιος,
Ὄρβιος,
Ὄρειος,
Ὅριος,
Ὅρκιος,
Οὐράνιος,
Οὐρανίων,
Οὔριος,
Παγγενέτης,
Παγκρατεύς,
Παιάν,
Πανάμαρος,
Παναπείρων
Πάνδημος,
Πανελλήνιος,
Πανομφαῖος
Πανόπτης,
Παντάναξ,
Παρνάσιος,
Παρνήθιος,
Πατρῶος,
Περικιόνιος,
Περίφαντος,
Πίκος,
Πίστιος,
Πλούσιος,
Πολιεύς,
Πόντιος,
Πρόβουλος,
Προμανθεύς
Πυλωρός,
Πωγωνίτης,
Σεισίχθων,
Σημαλαῖος/
Σημαλέος,
Σημάντωρ,
Σθένιος,
Σκηπτοῦχος,
Σκιάθιος,
Σκοτίδας,
Σκοτινᾶς,
Σκύλιος,
Στήσιος,
Στράτιος,
Συκάσιος,
Σωτήρ,
Ταλλαῖος,
Ταμιναῖος,
Τάρσιος,
Ταῦρος,
Τέλειος,
Τελεσιουργός
Τεμενίτης,
Τεράστιος,
Τερμιεύς,
Τερπικέραυνος
Τμάριος,
Τριφύλιος,
Τρόπαιος,
Ὑέτιος,
Ὑμήττιος,
Ὕπατος,
Ὑπερδέξιος,
Ὑψιβρεμέτης,
Ὑψίζυγος,
Ὑψίθρονος,
Ὑψιμέδων,
Ὕψιστος,
Φαναῖος,
Φερέτριος,
Φηγός,
Φηγωναῖος,
Φήμιος,
Φίλιος,
Φράτριος,
Φύξιος,
Φυτάλιος,
Χθόνιος,
Χρυσαορεύς,
Χρυσάωρ.

Ἀθηνᾶ

Ἀγελαία,
Ἀγελείη,
Ἄγλαυρος,
Ἀγοραία,
Ἄγραυλος,
Αἰγίοχος,
Αἰθυία,
Ἀκραία,
Ἀκρία,
Ἀλαλκομένεια’
Ἀλαλκομενία,
Ἀλαλκομενηΐς
Ἀλέα,
Ἀλέκτωρ,
Ἀλκίδημος,
Ἀμβουλαία,
Ἀμήτωρ,
Ἀξιόποινος,
Ἀπατουρία,
Ἀρεία,
Ἀρία,
Ἀρρήτη,
Ἀρχηγέτις,
Ἀσία,
Ἀταρβέα,
Ἀτρυτώνη,
Βασίλεια,
Βοαρμία,
Βούδεια,
Βούζυγος,
Βουλαία,
Γενετυλλίς,
Γλαυκώπη/
Γλαυκῶπις,
Γοργοφόνη,
Γοργῶπις,
Γυγαία,
Δαμασίππη,
Διάκτωρ,
Ἐγχειβρόμος,
Εἰρηνοφόρος,
Ἑλλωτία/
Ἑλλωτίς,
Ἐπιπυργιδία
Επιπυργῖτις,
Ἐργάνη,
Ἐρυσίπτολις,
Εὐρύτη,
Ζωστηρία,
Ἠθονόη,
Ἡφαιστεία,
Θαρσώ,
Ἰλιαία,
Ἰλιάς,
Ἱππελάτειρα,
Ἱππία,
Ἱππολαΐτις,
Ἰτωνία,
Καλλιέργη/
Καλλίεργος,
Κελεύθεια,
Κισσαία,
Κορία,
Κορυφασία,
Κούρη,
Κουροτρόφος,
Κραναία,
Κυάναιγις,
Κυδίστη,
Κυδωνία,
Λαοσσόος,
Λαρισαία,
Λαφρία,
Λημνία,
Λινδία,
Μενέδουπος,
Μήτηρ,
Μῆτις,
Μηχανῖτις,
Μορία,
Ναρκαία,
Νεδουσία,
Νίκη,
Ὀβριμοπάτρα
Ὄγκα,
Ὀξυδερκής,
Ὁρμάστειρα,
Ὀφθαλμῖτις,
Παιανία/
Παιωνία,
Παλλάς,
Παλλήνη,
Παλληνίς,
Παναχαΐς,
Πάνδροσος,
Πανῖτις,
Παρθένος.
Περσέπολις,
Πηνῆτις,
Πολιάς,
Πολιᾶτις,
Πολιοῦχος,

Πολύβουλος,
Πολύμητις,
Ποτνία,
Πρόβουλος,
Προμαχόρμα,
Πρόμαχος,
Προναία,
Πρόνοια,
Πυλαῖτις,
Ρυσίπολις,
Σαΐτις,
Σάλπιγξ,
Σεμνή,
Σθενιάς,
Σκιάς,
Σκιράς,
Σουνιάς,
Σοφία,
Σώτειρα,
Ταυροβόλος,
Ταυροπόλος,
Τελχινία,
Τιθρωνή,
Τριτογένεια,
Τριτογενής,
Τριτομηνίς,
Τριτωνίς,
Τριτώ,
Ὑγεία,
Φέρασπις,
Φρατρία,
Φρυγία,
Χαλινῖτις,
Χαλκίοικος.

Ἀπόλλων

Ἀβαῖος,
Ἁβροχαίτης,
Ἁγνός,
Ἀγραῖος,
Ἀγρέτης,
Ἀγρεύς,
Ἀγρευτής,
Ἄγριος,
Ἀγυ(ι)άτας/
Ἀγυ(ι)άτης,
Ἀγυιεύς,
Ἀειγενέτης,
Αἰγλήτης,
Ἀκερσεκόμης
Ἀκέσιος,
Ἀκρίτας,
Ἄκτιος,
Ἀλασιώτης,
Ἀλεξίκακος,
Ἀμαζόνιος,
Ἄμβροτος,
Ἀμυκλαῖος,
Ἄμυκλος,
Ἀμφιδέξιος,
Ἄναξ,
Ἀποτρόπαιος
Ἀργεϊφόντης,
Ἀργυρότοξος
Ἀρότριος,
Ἀρχαγέτας,
Ἀρχηγέτης,
Βάκχιος,
Βιοδώτης,
Βοηδρόμιος,
Βραγχιάδης,
Βράγχιος,
Βριθύνοος,
Γενέσιος,
Γηθόσυνος,
Γονναπαῖος,
Γρύν(ε)ιος,
Γυπαιεύς,
Δαφναῖος,
Δαφνηφόρος,
Δειραδιώτης
Δεκατηφόρος
Δελφίδιος,
Δελφικός,
Δελφίνιος,
Δήλιος,
Διδυμαῖος,
Διδυμεύς,
Δίκερως,
Διόπαις,
Δρύμας,
Ἑβδομαγέτης,
Ἑκάεργος,
Ἑκατηβόλος,
Ἑκατομβαῖος
Ἕκατος,
Ἐκβάσιος,
Ἐκηβαλέτης
Ἐκηβελέτης,
Ἐκηβόλος,
Ἐλελεύς,
Ἐμβάσιος,
Ἐπάκτιος,
Ἐπιβατήριος,
Ἐπιδήλιος,
Ἐπικούριος,
Ἐπιμήλιος,
Ἐράσμιος,
Ἕρσος,
Ἐρυβίθιος,
Εὔλαλος,
Εὐφαρέτρης,
Ἐῷος,
Ζάθεος,
Ζηνόφρων,
Ζωογόνος,
Ζωστήρ,
Ζωστήριος,
Ἡδύφρων,
Ἧιος,
Ἤπιος,
Θαλερός,
Θαργήλιος,
Θεάριος,
Θελξίφρων,
Θεοξένιος,
Θεραπναῖος,
Θέρμιος,
Θέσμιος,
Θυμβραῖος,
Θυρξεύς,
Ἰατρός,
Ἰαφέτης,
Ἰῆος,
Ἥλατος,
Ἵμερτος,
Ἰσμήνιος,
Ἰσότιμος,
Καθάρσιος,
Καλλίχορος,
Καρινός,
Καρνεῖος,
Κεδρεάτης,
Κεραιάτης,
Κιθαρῳδός,
Κισσεύς,
Κλάριος,
Κλυτότοξος,
Κοροπαῖος,
Κύνθιος,
Κύν(ν)ειος,
Λαμπετίων,
Λαρός,
Λατῷος,
Λεσχητόριος
Λευκάτας,
Λητοΐδης/
Λητωίδης,
Λιμένιος,
Λιμήνιος,
Λοξίας,
Λυκαῖος,
Λύκ(ε)ιος,
Λυκωρεύς,
Λυκωρός,
Λυροεργός,
Μαλεάτας,
Μάντις,
Μεγαλήτωρ,
Μεμφίτης,
Μεταγείτνιος
Μηχανίτης,
Μοιραγέτης,
Μολοσσός,
Μουσαγέτης
Μουσηγέτης,
Μυστιπόλος,

Ναπαῖος,
Νηπενθεύς,
Νοερός,
Νόμιος,
Ξανθός,
Ξοῦθος,
Ὀγκαιάτας,
Οἰτόσυρος,
Ὄλβιος,
Οὔλιος,
Οὐράνιος,
Οὐρανίων,
Παιάν,
Παιήων,
Παιῶν,
Παναπήμων,
Πανδερκής,
Πανιώνιος.
Παρνοποιός,
Παρράσιος,
Πατροπάτωρ,
Πατρῷος,
Πλατανίστιος
Ποίμνιος,
Πολιός,
Πολύβουλος
Πορνοπίων,
Προόψιος,
Προσόψιος,
Προστατήριος
Προφύλαξ,
Πτῷος,
Πυθαεύς,
Πυθιονίκης,
Πύθιος,
Πυθοκτόνος,
Ρηξήνωρ,
Ρυσίπονος,
Σελινούντιος
Σικερηνός,
Σιτάλκας,
Σκιαστής,
Σμινθεύς,
Σοφός,
Σπερμεῖος,
Σπόδιος,
Στεμματίας,
Στρατάγιος,
Σωτήρ,
Ταρραῖος,
Ταρσεύς,
Τάρσιος,
Τεγυραῖος,
Τελέστωρ,
Τελμισσεύς,
Τεμενίτης,
Τεμπεῖτας,
Τερμινθεύς,
Τερψίχορος,
Τιλφώσσιος,
Τιτάν,
Τιτυοκτόνος
Τόξιος,
Τοξοβέλεμνος
Τριόπας,
Ὑλάτης,
Ὑμναγόρας,
Ὕπατος,
Φαναῖος,
Φερέσβιος,
Φιλήσιος,
Φίλιος,
Φιλοστέφα-νος,
Φοῖβος,
Φυλλαῖος,
Φύλλιος,
Φυτάλμιος,
Φωσφόρος,
Χοροποιός,
Χρησμαγόρας
Χρυσαορεύς,
Χρυσάωρ,
Χρυσοκόμης
Χρυσολύρης
Ψάλτης,
Ὠκύπος,
Ὠκύσκοπος,
Ὡρεσιδώτης

Ἄρης

Ἄλκιμος,
Ἄμβροτος,
Ἀμύντωρ,
Ἀνδρεϊφόντης
Ἀνδροφόντης
Ἀπάτωρ,
Ἀφνειός,
Βριήπιος,
Βρισάρματος,
Γυναικοθοίνας
Δεξιόσειρος,
Δορυσσόος,
Ἐνυάλιος,
Θηρίτας,
Θούρης,
Θούριος,
Θοῦρος,
Ἵππιος,
Μεγασθένης,
Ὄβριμος,
Οὐράνιος,
Οὐρανίων,
Στράτιος,
Τροπαιοφόρος
Χάλκεος.

Ἄρτεμις

Ἀγγίτη,
Ἀγημώ,
Ἁγνή,
Ἀγοραία,
Ἄγρα,
Ἀγραία,
Ἀγρολέτειρα,
Ἀγροτέρα,
Αἰγιναία,
Αἰτωλή,
Ἀκρία,
Ἀλφειαία,
Ἀμαρυσία,
Ἀμφίπυρος,
Ἀναιίτις,
Ἀρίστη,
Ἀρχίχορος,
Ἀστράτεια,
Ἀστυρηνή,
Ἀφαία,
Βαφυρία,
Βολωσία,
Βουλαία,
Βουληφόρος,
Βραυρωνία,
Βριτόμαρτις,
Βρομία,
Δαφναία,
Δαφνία,
Δελφινία,
Δερεᾶτις,
Δρυμονία,
Εἰλείθυια,
Ἑκαέργη,
Ἑκάτη,
Ἐλαφηβόλος
Ἐλαφία,
Ἐλεία,
Ἐμπυλία,
Ἐνοδία,
Ἐπιπυργιδία
Εὔκλεια,
Εὐπορία,
Εὐπραξία,
Ἐφεσία,
Ἡγεμόνη,
Ἡμέρα,
Ἡμερασία,
Θερμία,
Ἰμβρασία,
Ἰοχέαιρα,
Ἰσσωρία,
Καλλίστη,
Καρύα,
Καρυᾶτις,
Κεδρεᾶτις,
Κελαδεινή,
Κελαδοδρόμος
Κναγία,
Κνακαλησία
Κονδυλεᾶτις

Κόρδαξ,
Κορυθαλία,
Κορυφαία,
Κουροτρόφος
Κυδωνιάς,
Κυνηγέτις,
Κύνθια,
Λαφρία,
Λευκοφρύνη
Λεχώ,
Λητωιάς
Λητωίς,
Λιμναία,
Λιμνᾶτις,
Λουσία,
Λοχ(ε)ία,
Λυγοδέσμα,
Λύη,
Λυκόατις,
Μουνιχία,
Νικηφόρος,
Οἰκία,
Οἰνωᾶτις,
Ὀρθία,
Ὀρθωσία,
Ὀρτυγία,
Οὐλία,
Οὖπις,
Περγαία,
Πιτανᾶτις,
Ποδάγρα,
Ποταμία,
Προπυλαία,
Προσηώα,
Πυθία,
Πυρφόρος,
Πυρωνία,
Ροκ(κ)αία,
Σαρωνίς,
Σελασφόρος,
Σκιαδῖτις,
Σοωδίνα,
Σώτειρα,
Ταυροβόλος,
Ταυροπόλος
Ταυρωπός,
Τενάκρα,
Τοξία,
Τοξόκλυτος,
Τοξότις,
Τρικλαρία,
Τριοδῖτις,
Ὑμνία,
Φαεσφώρη,
Φεραία,
Φοίβη,
Φωσφόρος,
Χησία,
Χιτώνη,
Χρυσήνιος,
Ὠκύτοκος,
Ὦπις,
Ὠρτυγία.

Ἀφροδίτη

Ἄγρα,
Ἀγραία,
Ἀγροτική,
Ἀερία,
Αἰγαία,
Αἰγιναία,
Αἰδοία,
Αἰνειάς,
Αἰνηίς,
Ἀκραία,
Ἀκρία,
Ἀλησιάς,
Ἀμβολογήρα
Ἀμυκλαία,
Ἀναδυομένη
Ἀνδροφόνος
Ἀνοσία,
Ἀποστροφία
Ἄρεια,
Ἀριστονόη,
Ἀφαία,
Ἀφρογένεια,
Βασιλίς,
Βιοδῶτις,
Γαληναία,
Γενετυλλίς,
Γεννοδότειρα
Γλαυκώπη/
Γλαυκῶπις,
Δαίρα,
Δεσμία
Δίκτυν(ν)α,
Διοναία/
Διωναία,
Διώνη,
Δωρῖτις,
Εἰναλία,
Ἑλικοβλέφαρος
Ἐνοπλία/
Ἐνόπλιος,
Ἐπιστροφία,
Ἐρόεσσα,
Ἐρυθραία,
Ἐρυκένη/
Ἐρυκίνη,
Ἑσπερία,
Εὐναία,
Εὐπατέρεια,
Εὔπλοια,
Ζεύκτειρα,
Ζεφυρῖτις,
Ζηρυνθία,
Ζυγία,
Ἡγεμόνη,
Ἡδεῖα,
Θαλασσία,
Θερμή,
Ἰάτειρα,
Ἰδαία,
Ἰοχέαιρα,
Καλή,
Καλιάς,
Κατασκοπία
Κνιδία,
Κυθέρεια,
Κύπρις,
Κυρία,
Κωλιάς,
Λύκαινα,
Μειλιχία,
Μλαινα/
Μελαινίς,
Νυμφία,
Νυμφιδία,
Ξένη,
Ὀλυμπία,
Οὐρανία,
Πάνδημος,
Πασιφάεσσα
Παφία,
Πελαγία,
Περσιφάεσσα
Ποθαία,
Πολύμνη,
Πολύχρυσος,
Ποντία,
Προθυραία,
Προκύπτουσα
Πυρόεσσα,
Ροδόχροη/-
Ροδόχρους,
Σεμνή,
Ὑπολυμπία,
Φιλήδονος,
Φιλομηδέα,
Ψίθυρα.

Δήμητρα

Ἀγραία,
Ἀζησία,
Ἁλωίς,
Ἀμφικτυονίς
Ἀναξιδώρα,
Ἀνταία,
Ἀχαία,
Ἀχθεία,
Βότειρα,
Βριμώ,
Βωτιάνειρα,

Γραία,
Δέσποινα,
Δηλιάς,
Δηώ,
Δωρίς,
Ἐλευσινιάς,
Ἐριν(ν)ύς,
Ἑρμιόνη,
Εὐβοσία,
Εὐρυοδία,
Εὐρώπη,
Εὐστέφανος,
Εὐχλόη,
Ζωοδότειρα,
Θερμασία,
Θεσμία,
Θεσμοφόρος
Ἰουλώ,
Καβειρία,
Καλαμαία,
Κιδαρία,
Κουροτρόφος
Κυανόπεπλος
Λουσία,
Λυσία,
Μαλοφόρος,
Μέλαινα,
Μήτηρ,
Μυκαλησία,
Μυσία,
Ξανθή,
Ὁμολωία,
Ὄμπνια,
Παμμήτειρα,
Παναχαία,
Πανδώρα,
Πάντροφος,
Πελασγίς
Πελασγιάς,
Πολύβοια,
Πολυβότειρα
Ποτνία,
Προστάτις,
Ραριάς,
Σεμνή,
Σιτώ,
Σπερμία,
Σωρῖτις,
Σώτειρα,
Ταυροπόλος
Φενεά,
Χαμύνη,
Χθονία,
Χλόη,
Χλοηφόρος.

Ἑστία

Βουλαία,
Δέσποινα,
Πρυτανεία.

Ἑρμῆς

Ἀγήτωρ,
Ἀγοραῖος,
Ἀγροτήρ,
Ἀγώνιος,
Αἴπυτος,
Ἀκακήσιος,
Ἀργεϊφόντης,
Ἀτλαντιάδης
Διάκτωρ,
Δόλιος,
Ἔδας,
Ἐμπολαῖος,
Ἐμπόλεος,
Ἐναγώνιος,
Ἐνόδιος,
Ἐπαφρόδητος
Ἐπιθαλαμίτης
Ἐπιμήλιος,
Ἐριούνιος,
Ἐριχθόνιος,
Ἑρμαγόρας,
Εὐάγγελος,
Ἡγεμόνιος,
Ἴμβραμος,
Κερδῷος,
Κρεοφόρος,
Κριοφόρος,
Κυλήνιος,
Κωρυκιώτης
Λαοσόος,
Λάφριος,
Λόγιος,
Μαιαδεύς
Μαιάδης,
Νόμιος,
Ὅδιος,
Ὀνειροπομπός
Ὀρθάνης,
Οὐράνιος,
Οὐρανίων,
Πολύγιος,
Πολύμητις,
Πολύτροπος
Πομπαῖος,
Πομπεῖος,
Πομπός,
Πρόμαχος,
Προπύλαιος,
Στίλβων,
Στροφαῖος,
Συνδιάκτορος
Σῶκος,
Τεγεεύς
Τεγεύς,
Τεμενίτης,
Τρικέφαλος,
Τρόχις,
Τυρευτήρ,
Φίλιος,
Χθόνιος,
Χρυσόρραπις
Ψυχαγωγός,
Ψυχοπομπός

Ἥρα

Αἰγοφάγος,
Ἀκραία,
Ἀλκομένεια
Ἀλκομενία,
Ἀλκομενηίς,
Ἄνθεια,
Ἀργεία,
Βασίλεια,
Βασιλίς,
Βουναία,
Βοῦπις,
Γαμηλία,
Διρφύα,
Διώνη,
Ζευξιδία,
Ζυγία,
Ἡνιόχη,
Θελξινία,
Ἱππουντίς,
Ἱππουσία,
Ἱππία,
Κιθαιρωνία,
Κρονία,
Κυδίππη,
Κυρία,
Παμβασίλεια
Παρθενία,
Πελασγική/
Πελασγίς,
Ποτνία,
Πρέσβα,
Προδομαία,
Πρύτανις
Γάμων,
Ρειώνη,
Συζυγία,
Τελεία,
Ὑπερχειρία,
Φαρυγαία,
Χήρα.

Ἥφαιστος

Ἀγακλέης,
Αἴητος,
Ἀκμονίδης,
Δαίδαλος,
Κλυτόμητις,
Κλυτός,
Λιπαραῖος,
Παλαμάων,
Περικλυτός,
Περίφρων,
Πολύμητις,
Πολύφρων.

Ποσειδῶν

Ἀγλαοτρίαινας
Αἰγαῖος,
Ἁλίδουπος,
Ἁλιρρόθιος,
Ἀσφάλιος,
Βασιλεύς,
Γαιήοχος,
Γενέθλιος,
Γεραίστιος,
Δαμαῖος,
Δαμναῖος,
Δοματίτης,
Ἐλασίχθων,
Ἑλικώνιος,
Ἐνιπεύς,
Ἐνοσίγαιος/
Ἐννοσίγαιος
Ἐνοσίχθων,
Ἐνυάλιος,
Ἐπακταῖος/
Ἐπάκτιος,
Ἐρεχθεύς,
Εὐρυμέδων,
Ἰελελίχθων,
Ἵππαρχος,
Ἱππηγέτης,
Ἵππιος,
Ἱπποκούριος
Ἴσθμιος,
Κρηνοῦχος,
Κυανοχαίτης
Λεχαῖος,
Νυμφαγέτης,
Οὐράνιος,
Οὐρανίων,
Πατήρ,
Πελάγιος,
Πετραῖος,
Πόντιος,
Ποντομέδων,
Προσκλύστι
ος, Σάμιος,
Σεισίχθων,
Σουνιάρατος
Σωτήρ,
Ταινάριος,
Ταύρ(ε)ιος,
Ταύρεος,
Ταῦρος,
Τεμενίτης,
Φύκιος,
Φυτάλμιος.

Διόνυσος

Ἁβρακόμης,
Ἀγέτας,
Ἁγνός,
Ἀγρεύς,
Ἄγριος,
Ἀγριώνιος,
Αἰγοβόλος,
Αἰσυμνήτης,
Ἀκρατοφόρος
Ἀκρωρείτης,
Ἀκταῖος,
Ἁλιεύς,
Ἄμβροτος,
Ἀμφιετήριος
Ἀμφιέτηρος,
Ἀμφιετής,
Ἀμφιθαλής,
Ἀνθεύς,
Ἀνθεστήρ,
Ἄνθιος,
Ἀνταύγης,
Ἀρήιος,
Ἄριστος,
Ἀροεύς,
Ἀρότριος,
Ἄρρητος,
Ἀρχαγέτας,
Ἀστέριος,
Ἀστερίων,
Ἀστροφαής,
Αὐαλός,
Αὐλωνεύς,
Αὐξίτης,
Βακχεῖος,
Βακχεύς,
Βάκχιος,
Βάκχος,
Βοτρυοτρόφος
Βότρυς,
Βουγενής,
Βραΐτης,
Βρησαγενής,
Βρησαῖος/
Βρισαῖος,
Βρισεύς,
Βρόμιος,
Γίγων,
Γοργυιεύς,
Γοργυρεύς,
Γύννις,
Δασύλλιος,
Δενδρεύς,
Δενδρίτης,
Δημόσιος,
Δημοτέλης
Δημοτελής,
Διθύραμβος,
Δίκερως,
Δίγονος,
Διμάτωρ,
Διμήτωρ,
Δίμορφος,
Διονύς,
Διφυής,
Δοτήρ,
Δύαλος,
Ἑβδομεύς,
Εἰραφιώτης,
Ἐλελεύς,
Ἐλευθερεύς,
Ἐλευθέριος,
Ἐλεύθερος,
Ἐλιγεύς,
Ἐναγώνιος,
Ἔνδενδρος,
Ἐνόρχης,
Ἐνυάλιος,
Ἐπήκοος,
Ἐριβρεμέτης,
Ἐρίφιος,
Ἔριφος,
Ἐρνεσίπεπλος
Εὐάνθης,
Εὐάντητος,
Εὔας,
Εὔης,
Εὐαστήρ,
Εὐαστής,
Εὐβουλεύς,
Εὔβουλος,
Εὐεργέτης,
Εὐήιος
Εὔιος,
Εὐκάρπιος,
Εὔκαρπος,
Εὐρύθεμις,
Εὔσιος,
Εὐστάφυλος,
Εὐχαίτης,
Εὔχιος,
Ζαγρεύς,
Ζάχολος,
Ζεύς,
Ζηλαῖος,
Ἥβων,

Ἡγέτης,
Ἡληνείτης,
Ἡμερίδης.
Ἤπιος,
Ἥρως,
Θεοδαίσιος,
Θέοινος,
Θεός,
Θεσμοφόρος
Θιασώτης,
Θράκιος,
Θρίαμβος,
Θυλλοφόρος
Θυμολέων,
Θυρσοτινάκτης
Θυρσοφόρος
Θυ(ι)ωνίδας,
Ἴακχος,
Ἰατρός,
Ἰήιος/Ιηος,
Ἱμερτός,
Ἰσοδαίτης,
Ἰυγγίης,
Ἶυος,
Καθηγεμών,
Καλλίκαρπος,
Καλυδώνιος,
Κάρπιμος,
Κάρπιος,
Καταγώγιος,
Καταπώγων,
Κελαινεός,
Κελαινεύς,
Κεμήλιος,
Κερασφόρος
Κεχηνώς,
Κισσεύς,
Κισσόβρυος,
Κισσοκώμης
Κισσός,
Κισσοχαίτης
Κοραῖος,
Κορηβίτης,
Κορησίτης,
Κρήσιος,
Κρύφιος,
Κτίστης,
Κύριος,
Κωμαστής,
Λαθικηδής,
Λαμπτήρ,
Λαφυστίας/
Λαφύστιος,
Λειβῆνος,
Λευκυανίτης,
Ληναῖος/
Λήναιος,
Ληνεύς,
Λιγιναγενής,
Λικνίτης,
Λιμναγενής,
Λιμναῖος,
Λυαῖος,
Λυσεύς,
Λύσιος,
Μαινόλης,
Μεθυδώτης,
Μεθυμναῖος
Μηθυμναῖος
Μειλίχιος,
Μελάναιγις,
Μελανθίδης,
Μελπόμενος
Μεσατεύς,
Μινωίτης,
Μιτροφόρος,
Μόρυχος,
Μουσαγέτης
Μύστης,
Νησιώτης,
Νυκτέλιος,
Νυκτέριος,
Νυκτιπόλος,
Νύσιος,
Οἰκουρός,
Ὀμφακίτης,
Ὄργιος,
Ὀρέσκ(ε)ιος,
Ὄρθιος,
Οὐράνιος,
Παιάν,
Παιώνιος,
Πατρῷος,
Πελάγιος,
Περικιόνιος,
Πλουτοδότης
Πολίτης,
Πολύβουλος,
Πολυγηθεύς
Πολυγηθής,
Πολύκωμος,
Πολύμορφος,
Πολυστέφανος,
Πρινοφόρος,
Πρόβλαστος,
Προπάτωρ,
Προτρυγαῖος
Προτρύγης,
Πρωτόγονος,
Πυθόχρηστος
Πυριγένης/
Πυριγενής,
Πυρίπνοος,
Πυριφεγγής,
Ρηξίνοος,
Ρηξίχθων,
Σᾶμος,
Σάπας,
Σεβαστός,
Σητάν(ε)ιος,
Σκηπτοῦχος,
Σκιάνθιος,
Σκιρτητής,
Σκυλλίτας,
Σμίνθιος,
Σταφυλίτης,
Στυλίας,
Στῦλος,
Συκεάτης,
Συκίτης,
Σφαλεώτας,
Σφαλλήν,
Σφάλτης,
Σωτήρ,
Ταυροβόλος,
Ταυρόκερως,
Ταῦρος,
Ταυροφάγος
Ταυρωπός,
Ταχύμηνις,
Τελετάρχης,
Τερπνός,
Τρίγονος,
Τριετηρικός,
Τριφυής,
Ὑγεάτης/
Ὑγιάτης,
Ὑγρός,
Ὕης,
Φαλλήν,
Φαυστήριος,
Φιγαλεύς,
Φιλεύηχος,
Φιλεύιος,
Φιλόθυρσος,
Φλέος,
Φλεύς,
Φλέων,
Φλιοῦς,
Φλοῖος,
Φοιταλιώτης
Φυσίζωος,
Χαραδότης,
Χοιροψάλας,
Χοοπότης,
Χορεῖος,
Χορεύς,
Χορευτής,
Χρυσώπης,
Χρύσωψ,
Ψευδάνωρ,
Ψίλαξ,
Ὠμάδιος,
Ὠμέστης,
Ὠμηστής/
Ὠμιστής,
Ὠρείτροφος,
Ὠρεσίλοιπος,
Ὥριος.

Ἄ. Διαμάντη
ἀπό τό βιβλίο
«Ὁ θησαυρός
τῶν Ἑλληνικῶν
ὀνομάτων»
ἐκδ. Ἐ. Σκέψις

ΠΡΟΚΛΟΥ: ΑΠΟΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΡΟΝΟΥ

Ὁ Πλάτων στόν Κρατύλο (396b) ἀναφέρει γιά τό ὄνομα τοῦ Κρόνου:

Ἄν κάποιος ἄκουγε ξαφνικά ὅτι ὁ Δίας εἶναι παιδί τοῦ Κρόνου, θά τό θεωροῦσε ὑποτιμητικό, γιατί λογικό θά ἦταν νά εἶναι ἀπόγονος κάποιας μεγάλης διανοίας ὁ Δίας· **κόρος** ὅμως δέν σημαίνει τό παιδί ἀλλά **τό καθαρό καί ἀκήρατο (ἀμόλυντο) στοιχεῖο τοῦ νοῦ**. Τοῦτος, ὅπως λένε εἶναι γιός τοῦ Οὐρανοῦ.

Ὁ Πρόκλος στήν Πλατωνική Θεολογία του γράφει περί τοῦ Κρόνου:

Πῶς λοιπόν τούς ἀκρωτηριασμούς καί τά δεσμά καί τίς τραγικές μορφές τῶν μύθων ὁ Πλάτων τίς ἀπορρίπτει;

Γιατί ὅλα τά παρόμοια πιστεύει ὅτι ἐξαπατοῦν τούς πολλούς καί τούς ἀνοήτους ἀπό ἄγνοια τῶν ἀπορρήτων νοημάτων πού ἐμπεριέχονται σέ αὐτά, ἐνῶ στούς σοφούς ὑποδεικνύουν κάποια θαυμαστά νοήματα.

Γι' αὐτό ἀκριβῶς ὁ ἴδιος δέν ἀποδέχεται αὐτόν τόν τρόπο μυθολογικῆς δημιουργίας, ἐνῶ πιστεύει ὅτι πρέπει νά ἀκολουθοῦμε αὐτούς πού ἦταν παλαιοί «ἀπόγονοι τῶν θεῶν» (ἐννοεῖ τούς παλαιότερους θεολόγους) καί νά ἐκμαιεύουμε τήν ἀπόρρητη σκέψη αὐτῶν.

Ὅπως ἀκριβῶς λοιπόν ἐνῶ ἀποδοκιμάζει τά δεσμά τοῦ Κρόνου καί μάλιστα πρός τόν Εὐθύφρονα καί τούς ἀκροατές τῆς Πολιτείας, ὅμως στόν Κρατύλο τά δέχεται γιά τόν ἴδιο τόν μεγαλειότατο Κρόνο, τοποθετῶντας κάποια ἄλλα κατώτερα καί στόν Πλούτωνα, ἔτσι πιστεύω καί τούς ἀκρωτηριασμούς ἀπαγορεύει νά τούς παρουσιάσουν σέ ὅσους εἶναι σέ θέση νά ἀναγνωρίζουν μόνο τό ἴδιο τό φαινόμενο καί ἐνώπιόν τους νά δεχθοῦν ὅτι καί στούς θεούς ὑπάρχουν οἱ παράνομες καί ἀνόσιες ἀπόπειρες τῶν παιδιῶν πρός τούς πατέρες, ἀλλά τούς ἐπιτρέπει νά ἀντικρούσουν καί ὅσο εἶναι δυνατόν νά διαψεύσουν αὐτές τίς δοξασίες.

Ἐνώπιον ὅμως αὐτῶν πού μποροῦν νά προχωρήσουν μέσα στήν μυστική ἀλήθεια καί οἱ ὁποῖοι κυνηγοῦν τό κρυμμένο νόημα τῶν μύθων, συμφωνεῖ καί εἴτε θέλουν νά ὀνομάζουν τίς διαιρέσεις τῶν καθολικῶν ἀκρωτηριασμούς, γιά νά τίς ἐπικαλύψουν, εἴτε ὅπως ἀλλιῶς θέλουν, τό ἐπιτρέπει.

Γιατί καί τά δεσμά καί οἱ ἀκρωτηριασμοί εἶναι σύμβολα ἐπικοινωνίας καί διαχωρισμοῦ καί καθένα ἀπό τά δύο εἶναι δημιούργημα τῆς ἴδιας μυθολογίας.

Αὐτός λοιπόν πού δέχεται στόν Κρατύλο τά δεσμά, θά υἱοθετήσει βέβαια καί τούς ἀκρωτηριασμούς πού διαχωρίζουν τά νοερά. Καί δέν πρέπει νά ἀποροῦμε ἄν καί ἀπό αὐτά ἐμεῖς προσπαθοῦμε νά συγκροτήσουμε τήν ἄποψη τοῦ Πλάτωνα, ἀλλά πρέπει νά γνωρίζουμε πῶς ὅλα αὐτά τά ἀποδέχεται καί ἡ φιλοσοφία τοῦ Πλάτωνα καί πῶς τά ἀποδοκιμάζει καί θεωρεῖ ὅτι εἶναι γιά ὅσους τά ἀκοῦν αἴτια τῶν μεγαλυτέρων κακῶν καί τῆς ἄθεης ζωῆς.

Πρῶτον λοιπόν ἄς ἐξυμνηθεῖ ἀπό ἐμᾶς ὁ βασιλιάς τῶν νοερῶν θεῶν, δηλαδή ὁ Κρόνος, ὁ ὁποῖος σύμφωνα μέ τόν Σωκράτη τοῦ Κρατύλου ἀκτινοβολεῖ τήν καθαρή καί ἀμόλυντη ἰδιότητα τοῦ νοῦ καί ἔχει ἐγκαθιδρύσει μέσα στήν ἴδια τήν κορυφή τῶν νοερῶν τήν τέλεια δύναμή του, μένοντας σταθερός καί προοδεύοντας ταυτόχρονα ἀπό τόν πατέρα καί διαμοιράζοντας τήν νοερή ἡγεμονία τῆς συνεκτικῆς τριάδας καί θέτοντας τήν ὑπεροχή του ἔναντι τῶν ἄλλων νοερῶν θεῶν σέ ἄμεση συνέχεια μέ τήν συνεκτική καί περιέχοντας μέσα του τό ἴδιο τό νοητό τοῦ δημιουργικοῦ νοῦ καί τό σύνολο τῶν ὄντων.

Γι αὐτό καί τά δεσμά τοῦ Κρόνου ὑπαινίσσονται μυστικά τήν σύλληψη αὐτοῦ τοῦ νοητοῦ καί τήν ἕνωση μέ αὐτό. Γιατί τό νοητό μπορεῖ νά συλληφθεῖ ἀπό τόν νοῦ.

Ὅπως ἀκριβῶς λοιπόν τό νοητό εἶναι ἀνεξάρτητο ἀπό τόν νοῦ, ἐνῶ λέγεται ὅτι τό συμπεριλαμβάνει ὁ νοῦς, ἔτσι καί ὁ Δίας λέγεται ὅτι κρατᾶ δεμένο τόν πατέρα καί μάλιστα δένοντας ὁ ἴδιος τόν ἑαυτό του γύρω ἀπό ἐκεῖνον, γιατί ὁ δεσμός εἶναι περίληψη αὐτῶν πού δένονται.

Καί ἡ ἀλήθεια ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ὁ Κρόνος εἶναι ὁ πλήρης νοῦς, ἐνῶ νοῦς εἶναι καί ὁ μεγαλειότατος Δίας.

Καί ἐνῶ εἶναι νοῦς καθένας ἀπό τούς δύο, εἶναι βέβαια ὁ ἴδιος καί νοητό.

Γιατί κάθε νοῦς ἔχει ἐπιστρέψει στόν ἑαυτό του καί ἐπιστρέφοντας στόν ἑαυτό του ἐνεργεῖ στόν ἑαυτό του καί ἐνεργῶντας στόν ἑαυτό του καί ὄχι πρός τά ἔξω εἶναι νοητός ταυτόχρονα καί νοερός.

Γιατί ἐφόσον νοεῖ εἶναι νοερός καί ἐφόσον νοεῖται εἶναι νοητός.

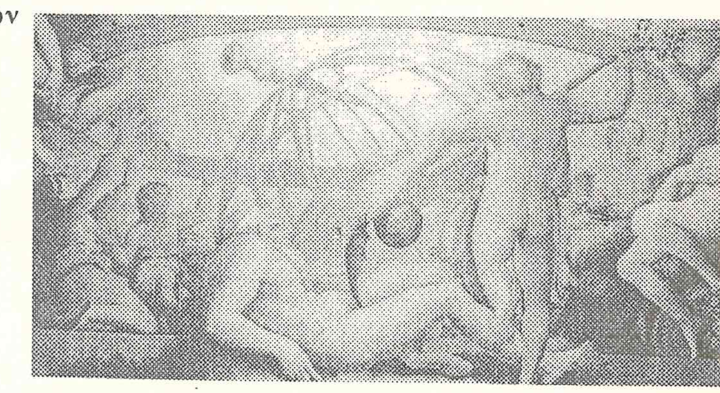
Ἐπομένως καί ὁ νοῦς τοῦ Δία εἶναι νοῦς τοῦ ἑαυτοῦ του καί νοητός ἀπό τόν ἑαυτό του καί τό ἴδιο καί ὁ νοῦς τοῦ Κρόνου εἶναι νοητός ἀπό τόν ἑαυτό του καί νοῦς τοῦ ἑαυτοῦ του.

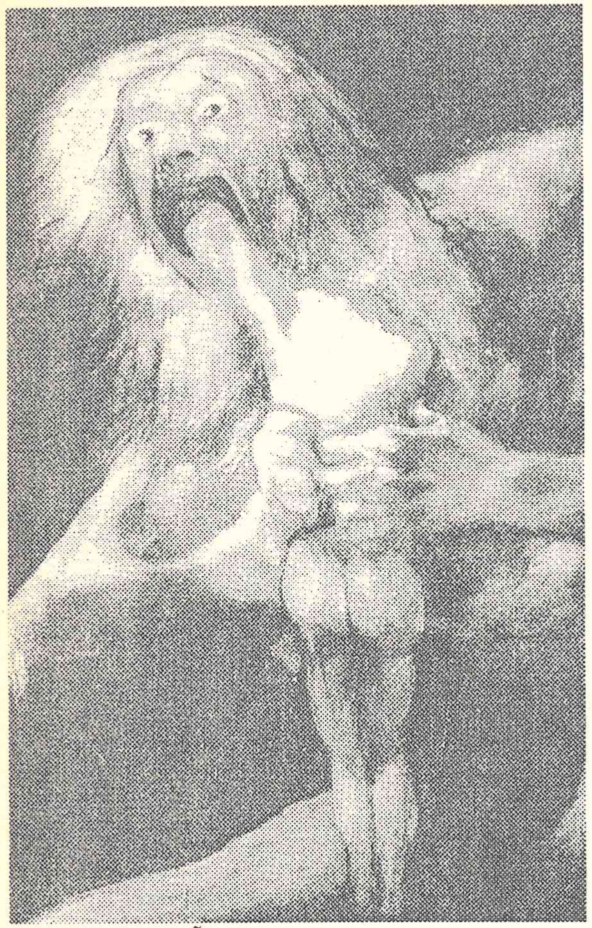
Ἀλλά ὁ νοῦς τοῦ Δία εἶναι περισσότερο νοῦς ἐνῶ ὁ νοῦς τοῦ Κρόνου περισσότερο νοητός.

Γιατί ὁ ἕνας εἶναι ἐγκατεστημένος στήν νοερή κορυφή, ἐνῶ ὁ ἄλλος στό νοερό τέλος.

Καί ὁ ἕνας εἶναι τό ἀντικείμενο τοῦ πόθου, ἐνῶ ὁ ἄλλος αὐτός ὁ ὁποῖος ποθεῖ. Καί ὁ ἕνας εἶναι αὐτός πού συμπληρώνει ἐνῶ ὁ ἄλλος αὐτός πού συμπληρώνεται.

Ἐνῶ λοιπόν ὁ Κρόνος εἶναι νοῦς καί νοητός εἶναι καί ὁ Δίας δευτερευόντως νοῦς καί νοητός· ἀλλά ἡ νοητή του ἰδιότητα εἶναι νοερή, ἐνῶ ἡ νοερή ἰδιότητα τοῦ

Κρόνου εἶναι νοητή.

Ἄν λοιπόν, πρᾶγμα πού ἀπό τήν ἀρχή λέγαμε, κατανοεῖ τόν πατέρα του τόν Κρόνο ὁ Δίας, νοῦς εἶναι ὁ Δίας, ὄντας ἄλλο νοητό καί μετέχοντας σέ ἄλλο νοητό.

Γι' αὐτό καί ὁ Πλάτων δέν ἀποκαλοῦσε ἁπλῶς νοῦ τόν Κρόνο, ἀλλά τόν ἀμόλυντο νοῦ γιατί εἶναι τό νοητό πού βρίσκεται μέσα στό νοερό.

Ἐπειδή ὅμως δέν εἶναι τό ἀπόλυτα νοητό, ἀλλά τό νοητό μέσα στά νοερά, εἶναι καί αὐτός πατρικός νοῦς, καθώς εἶναι πατέρας καί νοῦς ταυτόχρονα καί ἔχει νοερά τήν πατρική του ἰδιότητα.

Στά νοητά λοιπόν καί ὁ νοῦς εἶναι πατέρας, ἐνῶ στά νοερά καί ὁ πατέρας εἶναι νοῦς.

Καί ὁ Κρόνος λοιπόν εἶναι καθαρός νοῦς καί ἄυλος καί τέλειος, ἐγκαθιδρυμένος πάνω ἀπό τήν δημιουργία, στήν θέση τοῦ ἀντικειμένου τοῦ πόθου.

Καθώς λοιπόν ἔχει αὐτή τήν ἰδιότητα, εἶναι γεμᾶτος ἀπό ὅλα τά νοητά κατά τρόπο νοερό καί περίπου ξεχειλίζει ἀπό τίς νοήσεις καί δίνει ὑπόσταση σέ δύο γένη θεῶν, ἄλλα μέσα στόν ἑαυτό του καί ἄλλα μετά ἀπό τόν ἑαυτό του· καί προωθεῖ τίς γεννητικές δυνάμεις τοῦ πατέρα Οὐρανοῦ μέχρι καί τά τελευταῖα ὄντα, ἐνῶ γεμίζει τήν δημιουργική βαθμίδα μέ τά γεννητικά ἀγαθά.

Καί μόνο αὐτός ἀπό τούς θεούς λέγεται ὅτι παίρνει καί παραδίδει τό βασιλικό ἀξίωμα μέ κάποιον καταναγκασμό καί σχεδόν βία εὐνουχίζοντας τήν γονιμότητα τοῦ πατέρα του καί εὐνουχισμένος ἀπό τόν μεγάλο Δία.

Γιατί ὁριοθετεῖ τήν βασιλεία τοῦ πατέρα του καί ὁριοθετεῖται ἀπό αὐτόν πού τόν ἀκολουθεῖ· καί πληροῦται ἀπό αὐτά πού βρίσκονται ἐπάνω του καί γεμίζει ὅλη τήν δημιουργία τῆς γεννητικῆς τελειότητας.

Καί διαχωρίζοντας τόν ἑαυτό του ἀπό τόν πατέρα, εἶναι ἀνεξάρτητος ἀπό αὐτά πού γεννιοῦνται ἀπό αὐτόν.

Καί ὄντας ἕνας καί τέλειος νοῦς συγκρατεῖ μέσα του τό πλῆθος τῶν καθολικῶν νοητῶν καί θεοποιῶντας τήν νοερή κορυφή, φέγγει στά πάντα τό νοητό φῶς.

Ἐπιλογή κειμένων: Εὐρυνόμη Γαβρᾶ

Η ΟΝΟΜΑΤΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΘΕΩΝ

Μαρτυρεῖ καί ἐν τῷ μικροτέρῳ κρατῆρι Ὀρφεύς, τάδε λέγων·

ΕΡΜΗΣ δ' ἑρμηνεύς τῶν πάντων ἄγγελος ἐστίν. **ΝΥΜΦΑΙ** ὕδωρ **ΗΦΑΙΣΤΟΣ** πῦρ ΠΟΣΕΙΔΑΩΝ μέγας, ἡ δέ θάλασσα, ἠδέ Ἐνοσίχθων· καί πόλεμος μέν ΑΡΗΣ, εἰρήνη δ' ἐστ' ΑΦΡΟΔΙΤΗ. αἶνος, τόν φιλέουσι θεοί, θνητοί τ' ἄνθρωποι, ὅντε βροτοῖς εὗρεν λυπέων κηλήτορα πασέων ταυρογενής ΔΙΟΝΥΣΟΣ, εὐφροσύνην πόρε θνητοῖς ἡδίστην, πάσῃσι τ' ἐπ' εἰλαπίνῃσι πάρεστι. καί ΘΕΜΙΣ, ἥπερ ἅπασι θεμιστεύει τά δίκαια, ἥλιος, ὅν καλέουσιν ΑΠΟΛΛΩΝΑ κλυτότοξον, ΦΟΙΒΟΝ ἑκηβελέτην, μάντιν πάντων ἑκάεργον, ἰητῆρα νόσων, ΑΣΚΛΗΠΙΟΝ· ἕν τάδε πάντα.

Ὅτι δέ ἐκ τῆς Μνημοσύνης αἱ Μοῦσαι γεννῶνται, καί ὅτι ὁ Ζεύς καί Αἰθήρ λέγεται, ἄκουε τοῦ εἰρημένου Ὀρφέως· ΖΕΥΣ δέ τε πάντων ἐστί θεός, πάντων τε κεραστής, πνεύμασι συρίζων, φωνῇσιν τ' ἠερομίκτοις.

Ἦ γάρ οὐ δῆλός ἐστι τόν αἰθέρα καλῶν οὕτως; ταὐτό καί ἁρμονίη Μουσέων, ταῖς τ' ὄργανα πάντα μνημοσύνη πάντων πρῶτον πόρεν, οὔτ' ἀνεφάνθη. ἀλλά χρόνος λήθη κατεχρήσατο καί κατέκρυψε. νῦν δέ τέχναι τε, λόγοι τε, νόμοι θ' ὅσα τ' ἔργα τέτυκται, πάντα διά μνήμην διασώζεται ἀνθρώποισιν.

Μαρτυρεῖ δέ καί εἰς τόν μικρότερον κρατῆρα ὁ Ὀρφεύς, ὁ ὁποῖος λέγει τά ἑξῆς:

«Ὁ **Ἑρμῆς**, ὁ ἑρμηνευτής τῶν πάντων εἶναι ἀγγελιαφόρος·

οἱ **Νύμφες** εἶναι τό ὕδωρ·

ὁ **Ἥφαιστος** εἶναι τό πῦρ·

ἡ **Δημήτηρ εἶναι** ὁ σῖτος

ὁ **Ποσειδῶν**, ὁ μέγας, πού σείει τήν γῆ, εἶναι ἡ θάλασσα·

καί ὁ **Ἄρης** εἶναι πόλεμος·

ἡ δέ **Ἀφροδίτη** εἶναι εἰρήνη.

Ὁ **οἶνος** πού τόν ἀγαποῦν οἱ θεοί καί οἱ θνητοί ἄνθρωποι, τόν ὁποῖον ἐφεῦρε ὁ ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ ταύρου **Διόνυσος** ὡς καταπραϋντή εἰς τούς ἀνθρώπους ὅλων τῶν στενοχωριῶν των, προσεπόρισε στούς ἀνθρώπους πάρα πολύ γλυκεῖα τέρψη, **παρευρίσκεται δέ σέ ὅλες τίς εὐωχίες καί ἡ Θέμις, ἡ ὁποία ἀπονέμει τό δίκαιο σέ ὅλους·**

ὁ **Ἥλιος**, τόν ὁποῖον ὀνομάζουν **Ἀπόλλωνα** μέ τά ξακουστά τόξα, **Φοῖβο** μακροβόλο, μάντη τῶν πάντων, πού τοξεύει μακρυά, ἰατρό τῶν νοσημάτων, **Ἀσκληπιό**· ἕνα εἶναι ὅλα αὐτά».

Ὅτι δέ οἱ **Μοῦσες** ἐγεννήθησαν ἀπό τήν **Μνημοσύνη** καί ὅτι **ὁ Ζεύς ὀνομάζεται καί Αἰθήρ** ἄκουσε τόν Ὀρφέα, γιά τόν ὁποῖον ἐκάναμε λόγο προηγουμένως:

«Ὁ Ζεύς εἶναι θεός τῶν πάντων, πού ἀναμειγνύει τά πάντα, πού σφυρίζει μέ τά πνεύματα καί μέ φωνές ἀνάμεικτες μέ τόν ἀέρα».

Δέν εἶναι λοιπόν φανερό ὅτι τόν αἰθέρα τόν ὀνομάζει μέ αὐτό τό ὄνομα;

Τό ἴδιο καί ἡ ἁρμονία τῶν Μουσῶν, στίς ὁποῖες ἐξ ὅλων προσεπόρισε ἡ Μνημοσύνη ὅλα τά ὄργανα, οὔτε ἐφανερώθη.

Ἀλλά ὁ χρόνος ἔκανε κακή χρήση τῆς λήθης καί τά ἔκρυψε. Τώρα ὅμως οἱ τέχνες, οἱ λόγοι, οἱ νόμοι καί ὅσα ἔργα ἔχουν γίνει, ὅλα διασώζονται ὑπό τῶν ἀνθρώπων λόγῳ τῆς μνήμης.

ΙΕΡΟΚΛΕΟΥΣ
ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΤΟΥ 1ου ΣΤΙΧΟΥ ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΕΠΩΝ

Η Φιλοσοφία προσφέρει κάθαρση τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καί τελειοποίηση.

Προσφέρει κάθαρση ἀπό τόν ὑλικό παραλογισμό καί ἀπό τό θνητοειδές σῶμα καί τελειοποίηση καθώς ἀποκτᾶ φυσική διασύνδεση μέ τήν εὐζωΐα καί ἐπανάγεται πρός τήν θεία ἐξομοίωση.

Αὐτά τά δύο δύνανται κατεξοχήν νά ἐπιτελέσουν **ἡ ἀρετή καί ἡ ἀλήθεια**:

ἡ μέν ἀρετή ἐξοβελίζουσα τήν ἔλλειψη μέτρου τῶν παθῶν

ἡ δέ ἀλήθεια προσφέρουσα τήν θεία μορφή (θεῖον εἶδος) στούς νομιμοποιουμένους νά τήν ἀποκτήσουν.

Ἐπιβάλλεται λοιπόν ἡ ἐπιστήμη αὐτή πού μέλλει νά μᾶς καταστήσει καθαρούς καί τελείους νά ἔχει συντόμους κανόνες ἐν εἴδει τεχνικῶν ἀφορισμῶν μέ σκοπό νά φθάσουμε μέ τάξη καί μεθοδικῶς στήν κατάκτηση τῆς εὐζωΐας.

Ἀπό τούς κανόνες τοῦ εἴδους αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι συντείνουν πρός τό σύνολον τῆς Φιλοσοφίας, εὐλόγως θά τοποθετούσαμε σέ πρώτη θέση τά Πυθαγορικά Ἔπη τά ἐπικαλούμενα χρυσᾶ, διότι περιέχουν τίς καθολικές ἀρχές τοῦ συνόλου τῆς Φιλοσοφίας, καί τῆς πρακτικῆς καί τῆς θεωρητικῆς.

Μέσω αὐτῶν θά μποροῦσε κανείς νά κατακτήσει τήν ἀλήθεια καί τήν ἀρετή νά ἀποκτήσει καθαρότητα καί νά εὐτυχήσει ἐξομοιούμενος πρός τόν θεό καί ὅπως λέγει ὁ Τίμαιος τοῦ Πλάτωνος, ὁ ἀκριβής διδάσκαλος τῶν πυθαγορείων δογμάτων, ἀφοῦ καταστεῖ ὑγιής καί ὁλοκληρωμένος νά ἀφιχθεῖ στήν μορφή τῆς πρωταρχικῆς καταστάσεως.

Καταρχήν παρατίθενται τά παραγγέλματα τῆς πρακτικῆς ἀρετῆς: πρέπει ἀρχικά πράγματι νά θέσουμε τάξη στόν παραλογισμό μας καί στήν ραθυμία καί κατόπιν νά ἐπιδοθοῦμε στήν γνώση τῶν θείων πραγμάτων.

Ὅπως ἕνας ὀφθαλμός πού ἀσθενεῖ, ἄν δέν ἔχει καθαρθεῖ δέν μπορεῖ νά διακρίνει τήν σφοδρή ἀκτινοβολία, κατά τόν ἴδιο τρόπο καί ἡ ψυχή ἡ ὁποία δέν ἔχει κατακτήσει τήν ἀλήθεια, δέν δύναται νά παρατηρήσει τό κάλλος τῆς ἀληθείας.

Καί αὐτό διότι *δέν νομιμοποιεῖται τό μή καθαρό νά ἐφάπτεται μέ τό καθαρό.*

Ἡ πρακτική φιλοσοφία ποιεῖ τήν ἀρετή καί ἡ θεωρητική φιλοσοφία τήν ἀλήθεια, ὅπως καί στά ἴδια τά ἔπη (τά πυθαγόρεια) συναντοῦμε τήν **πρακτική φιλοσοφία** νά ἀποκαλεῖται **ἀνθρωπίνη ἀρετή** καί τήν **θεωρητική** νά ὑμνεῖται ὡς **θεία ἀρετή**.

Κατόπιν τῆς περατώσεως τῶν παραγγελμάτων τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς: αὐτά νά ἐφαρμόζεις αὐτά *νά μελετᾶς πρός αὐτά νά ἔχεις ἔρωτα,* λέγει ὁ λόγος, *αὐτά θά σέ θέσουν στά ἴχνη τῆς θείας ἀρετῆς.*

Πρῶτα πρέπει νά γίνει κανείς ἄνθρωπος καί μετά θεός. Τόν ἄνθρωπο τόν καθιστοῦν ἀγαθό οἱ πολιτικές ἀρετές καί τόν θεοποιοῦν οἱ ἐπιστῆμες πού ἀνάγουν πρός τήν θεία ἀρετή. Καί σέ μία ἀνιοῦσα διάταξη τά μικρά πράγματα βρίσκονται πρίν τά μεγάλα.

Γι' αὐτό καί στίς πυθαγορικές ὑποθῆκες ἀναφέρονται πρῶτα τά παραγγέλματα τῶν ἀρετῶν, γιά νά μᾶς διδάξει ὅτι διά τῆς ἀρίστης ἐφαρμογῆς στόν βίο μας τῶν ἀρετῶν αὐτῶν θά ἀνυψωθοῦμε πρός τήν θεία ἐξομοίωση. Καί αὐτός εἶναι ὁ σκοπός τῶν ἐπῶν καί ἡ τάξη, νά διδαχθεῖ στούς ἀκροατές ὁ χαρακτήρας τοῦ φιλοσόφου πρίν ἀπό τά ἄλλα αναγνώσματα.

Ἐπιπλέον τά ἔπη χαρακτηρίζονται χρυσᾶ γιά νά δηλωθεῖ ὅτι εἶναι ἄριστα καί θεϊκά. Ἔτσι ἀποκαλοῦμε καί χρυσοῦν γένος τό ἄριστο τῶν ἀνθρωπίνων γενῶν, λαμβάνοντας ἀπό τήν ἀναλογία τῆς ὕλης (τῶν μετάλλων κάθε γένους) τήν διαφοροποίηση τῶν ἠθῶν.

Ὁ **χρυσός** εἶναι καθαρώτατος καί μή ἀναμεμειγμένος μέ ἄλλα ὑλικά τῆς γῆς, ὅπως τά κατώτερα μέταλλα π.χ ὁ ἄργυρος, ὁ χαλκός καί ὁ σίδηρος, ἀπό τά ὁποῖα ὑπερέχει ὁ χρυσός ἐπειδή δέν ὀξειδώνεται ἐνῶ τά ὑπόλοιπα ὅσο μειγνύονται μέ γήινα ὑλικά τόσο ἀλλοιώνονται.

Καθώς λοιπόν ἡ ὀξείδωση λαμβάνεται ὡς ἐλάττωμα, τό γένος τό ὁποῖο εἶναι ἅγιο καί καθαρό ἀπεκλήθη χρυσοῦν.

Ἔτσι καί αὐτά τά ἔπη ἐπειδή εἶναι ὁλοκληρωτικά τέλεια ἀπεκλήθησαν χρυσᾶ καί θεῖα.

Δέν ὑπάρχει σέ αὐτούς ἕνας στίχος καλός καί ἕνας ἄσχημος ἀλλά ἀπό ὅλους διαφαίνεται τό καθαρό ἦθος καί ὅλοι ὁδηγοῦν πρός τήν θεία ἐξομοίωση καί ἀποκαλύπτουν τόν τελειότατο σκοπό τῆς Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας, ὅπως θά καταστεῖ αὐτό σαφές στήν κατά στίχον ἀνάλυσή τους. Ἄς ἐξετάσουμε τώρα τόν πρῶτο στίχο τῶν Ἐπῶν.

ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΝ ΤΙΜΑ ΤΟΥΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ ΩΣ ΕΧΕΙ ΔΙΑΤΑΧΘΕΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

Ἐπειδή ἡ εὐσέβεια πρός τήν θεία αἰτία εἶναι ἡγεμονική ὅλων των ἀρετῶν, εὐλόγως τό παράγγελμα περί αὐτῆς ὑπερέχει ἀνάμεσα στούς νόμους τῶν ἐπῶν, καθώς πρέπει νά τιμῶμε τούς ἐγκοσμίους θεούς σύμφωνα μέ τήν τάξη πού ἐνυπάρχει σέ αὐτούς, τήν ὁποίαν παρήγαγε ὁ δημιουργικός τους νόμος.

Ὁ νόμος αὐτός τούς κατέταξε τούς μέν στήν πρώτη οὐρανία σφαῖρα, τούς ἄλλους στήν δευτέρα, τούς ἄλλους στήν τρίτη καί οὕτω καθ' ἑξῆς μέχρι τῆς συμπληρώσεως ὅλων τῶν οὐρανίων κύκλων.

Ἡ τιμή πρός αὐτούς κατά τήν ἱεραρχία τους ἀπό τόν δημιουργό τους σημαίνει ὅτι ἀκολουθοῦμε τόν θεῖο νόμο καί ὅτι ἀποδίδουμε σέ αὐτόν τόν πρέποντα σεβασμό καί ὅτι δέν ὑπεραίρουμε οὔτε ὑποβιβάζουμε τήν ἀξία τῶν ἐννοιῶν, ἀλλά ἐκλαμβάνουμε αὐτόν ὅπως εἶναι καί ἀποδίδουμε σέβας πρός τόν δημιουργό θεό τους τόν ὁποῖον μποροῦμε νά ἀποκαλέσουμε καί θεό τῶν θεῶν, θεό ὕπατο καί ἄριστο.

Τήν πραγματική ἀξία τοῦ κοσμοποιοῦ καί ἀριστοτέχνου θεοῦ θά μπορούσαμε νά εὕρουμε ἄν τόν θέσουμε ὡς αἴτιον τῶν θεῶν καί ὡς ποιητή τῶν ἀμεταβλήτων λογικῶν οὐσιῶν.

Ὀνόμασε λοιπόν ὁ λόγος ἀθανάτους

θεούς αὐτούς πού νοοῦν αἰωνίως τόν δημιουργό θεό καί ἔχουν συνταχθεῖ αἰωνίως μέ τό ἀγαθό ἐκείνου καί πού λαμβάνουν ἀδιαιρέτως καί ἀτρέπτως τό εἶναι καί τό εὖ εἶναι ἐκείνου, ὡς εἰκόνες τῆς δημιουργικῆς αἰτίας ἄφθαρτες καί ἀμόλυντες.

Οἱ θεοί παράγουν τέτοιου εἴδους εἰκόνες, καί ὄχι ἐπιρρεπεῖς στήν φορά πρός τό κακό ὅπως εἶναι οἱ ἀνθρώπινες ψυχές, οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν τό ἔσχατο γένος τῶν λογικῶν φύσεων. Τό ἀνώτατο ζῶν γένος ἀποτελοῦν οἱ ἀθάνατοι θεοί.

Πρός ἀντιδιαστολή ἀπό τίς ἀνθρώπινες ψυχές αὐτοί ἐκλήθησαν ἀθάνατοι θεοί ἐπειδή δέν ἀποθνήσκουν καί δέν χάνουν τήν θεία εὐζωία καί ποτέ δέν λησμονοῦν οὔτε τήν ἑαυτῶν οὐσία οὔτε τήν ἀγαθότητα τοῦ πατρός.

Ἡ ἀνθρώπινη ψυχή ὑπόκειται σέ αὐτά τά πάθη, ἄλλοτε νοοῦσα τόν θεό καί ἀπολαμβάνουσα τήν ἀξία τοῦ ἑαυτοῦ της καί ἄλλοτε χάνουσα αὐτά.

Γι' αὐτό εὐλόγως θά μποροῦσαν νά ἀποκληθοῦν οἱ ἀνθρώπινες ψυχές **θνητοί θεοί** καθώς χάνουν κάποτε τήν θεία εὐζωΐα λόγω τῆς φυγῆς ἐκ τοῦ θεοῦ καί τήν ἀνακτοῦν πάλι μέ τήν ἐπιστροφή πρός τόν θεό καί κατ' αὐτόν τόν τρόπο ζοῦν τόν θεῖο βίο.

Ἔτσι ἄλλοτε ἀποθνήσκουν, ὅσο εἶναι δυνατόν μία ἀθάνατη οὐσία νά μεθέξει τῆς μοίρας τοῦ θανάτου.

Δι' αὐτό νοεῖται ὄχι ἡ ἔκβαση στό μή εἶναι ἀλλά ἡ κατάπτωση τοῦ εὖ εἶναι.

Γιατί ὁ θάνατος τῆς λογικῆς οὐσίας ταυτίζεται μέ τήν ἀθεΐα καί τήν ἔλλειψη νοός (ἄνοια), τίς ὁποῖες ἀκολουθεῖ ἡ ἄμετρη τῶν παθῶν ἐπανάσταση.

Καί αὐτό διότι μέσα στήν ἄγνοια τῶν ἀγαθῶν ὑπάρχει ἡ δουλεία πρός τά φαῦλα, ἀπό τήν ὁποία ἀπελευθερώνει μόνο ἡ ἀνάμνηση τοῦ νοός καί ἡ ἐπιστροφή πρός τόν θεό.

Μεταξύ τῶν ἀποκαλουμένων ἀθανάτων θεῶν καί τῶν θνητῶν θεῶν, ὅπως τούς ὀνομάσαμε, πρέπει νά ὑπάρχει ἕνα γένος τό ὁποῖο εἶναι ἀνώτερο ἀπό τό ἀνθρώπινο καί κατώτερο ἀπό τό θεϊκό καί καθώς κατέχει τήν μεσαία θέση συνδέει τά ἄκρα ὅρια μεταξύ τους, ὥστε τό σύνολο τῆς λογικῆς δημιουργίας νά συνδέεται μέ τόν ἑαυτό του.

Αὐτή ἡ ἐνδιάμεση βαθμίδα οὔτε ποτέ ἔχει παντελῆ ἄγνοια τοῦ θεοῦ οὔτε ὅμως ἔχει σταθερή καί ἀμετάβλητη γνώση...

Ἡ διαρκής ἐπαφή μέ τήν γνώση ἀναβιβάζει τό γένος αὐτό ὑπέρ τοῦ ἀνθρωπίνου, ἐνῶ ἡ ἀσταθής καί μεταβαλλόμενη φύση τῆς γνώσεως ὑποβιβάζει αὐτό κάτωθεν τῆς θείας φύσεως.

Κατέχει τήν μέση θέση καί οὔτε βελτιώνεται ἐξ ἀνθρώπου λόγω τῆς ἐξελίξεως οὔτε ὑποβιβάζεται ἐξ ἀμελείας ἀπό τόν θεό στήν μέση τάξη.

Γιατί αὐτά τά ὄντα ὁ δημιουργός θεός τά ἐγκατέστησε πρῶτα καί δεύτερα καί τρίτα καθώς διαφέρουν κατά τήν φύση τους καί δέν συγχέονται μεταξύ τους στήν τάξη οὔτε ἕνεκα ἀρετῆς οὔτε κακίας.

Αὐτά ἐτοποθετήθησαν αἰωνίως συμφώνως πρός τήν τάξη τους, διαιρέθηκαν κατά γένος καί ἐτάχθησαν ἀναλόγως πρός τίς δημιουργικές δυνάμεις πού τά παρήγαγαν.

Ἐκεῖ ἡ τάξη περιέχει τά πρῶτα τά μέσα καί τά ἔσχατα τῆς παντελείου σοφίας (καί αὐτό εἶναι πού χαρακτηρίζει τήν σοφία, τό ὅτι δημιουργεῖ μέ τάξη καί τελειότητα, ὥστε νά συνυπάρχουν πάντοτε ἡ σοφία ἡ τάξη καί ἡ τελειότητα).

Κατά τόν ἴδιο τρόπο καί στό σύμπαν τά ποιηθέντα διά τῆς πρώτης νοήσεως τοῦ θεοῦ εἶναι τά πρῶτα στόν κόσμο, διά τῆς δευτέρας νοήσεως εἶναι μέσα καί τά τῆς τρίτης νοήσεως παραχθέντα ὄντα εἶναι τά τελευταῖα μεταξύ τῶν λογικῶν ὄντων.

Αὐτός λοιπόν ὁ λογικός διάκοσμος μετά τοῦ συμπεφυκότος ἀφθάρτου σώματος ἀποτελεῖ εἰκόνα τοῦ δημιουργοῦ θεοῦ.

Τά πρῶτα ὄντα ἀποτελοῦν τήν καθαρή εἰκόνα τῆς θεότητος, τά ἐνδιάμεσα ἀποτελοῦν τήν μέση εἰκόνα καί τά ἔσχατα τήν ἔσχατη εἰκόνα τῆς θεότητος.

Ἀπό αὐτά τά τρία γένη τά ἔπη ὀνόμασαν τό μέν πρῶτο ἀθανάτους θεούς, τό δέ μέσον ἥρωες ἀγαυούς καί τό τελευταῖο δαίμονες καταχθονίους, γιά τούς ὁποίους θά ἀναφέρουμε κατωτέρω.

Ἀλλά ἄς ἐπανέλθουμε στόν πρῶτο στίχο.

Ποιός εἶναι ὁ νόμος καί ἡ κατ' αὐτόν τάξη καί ἡ πρός τήν τάξη ἀποδιδόμενη τιμή;

ΝΟΜΟΣ εἶναι ὁ δημιουργικός Νοῦς
καί ἡ θεία βούληση ἡ ὁποία
ἀϊδίως παράγει τά πάντα
καί αἰωνίως τά συντηρεῖ.
Ἡ δέ συμφώνως πρός τόν νόμο
ΤΑΞΗ εἶναι αὐτή πού ὁρίστηκε
στούς ἀθανάτους θεούς
ἀπό τόν πατέρα τῶν ὅλων
καί δημιουργό διακρίνοντάς τους
σέ πρώτους καί δευτέρους.

Διότι ἄν καί ἐκληρονόμησαν στό ἔπακρον τόν λογικό διάκοσμο καί μεταξύ τους διαφέρουν καί εἶναι ἄλλοι θειότεροι ἀπό κάποιους ἄλλους, σημεῖο τῆς μεταξύ τους ὑπεροχῆς ἤ κατωτερότητος εἶναι ἡ τάξη τῶν οὐρανίων σφαιρῶν ἡ ὁποία τούς ἐδόθη ἀναλόγως μέ τήν οὐσία τους καί τήν δύναμη, ὥστε ὁ νόμος καί ἡ τάξη νά εἶναι σύμφωνα πρός τήν ἀξία τους.

Δέν ἀπέκτησαν πρῶτα ὑπόσταση καί κατόπιν διεκρίθησαν, ἀλλά διετάχθησαν συμφώνως πρός τήν τάξη ὡς μέρη διαφορετικά καί μέλη τοῦ συνόλου τοῦ οὐρανοῦ καί πρέπει νά θεωροῦνται ἀκόμα καί διαχωρισμένα ὡς συνδεδεμένα στήν ἕνωση τοῦ εἴδους τους.

Κατά συνέπεια δέν μπορεῖ νά νοηθεῖ ἀλλαγή τῆς θέσεώς τους χωρίς ταυτόχρονα τήν φθορά τοῦ παντός, ἡ ὁποία εἶναι ἀδύνατον νά συμβεῖ ἀφοῦ ἡ πρώτη τους αἰτία εἶναι ἀμετάβλητη καί ἄτρεπτη καί ἡ ἐνέργειά της εἶναι ἴση πρός τήν οὐσία της καί ἡ ἀγαθότητα ὄχι ἐπίκτητη ἀλλά συνυφασμένη μέ τήν οὐσία της καί ὠθεῖ τά πάντα πρός τό ἀγαθόν.

Δέν ὑφίσταται ἄλλη λογική αἰτία τῆς δημιουργίας τῶν πάντων ἀπό τήν κατ' οὐσίαν ἀγαθότητα τοῦ θεοῦ.

Ὁ θεός εἶναι ἀγαθός καί κανείς φθόνος δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει γιά τό ἀγαθόν.

Οἱ ἄλλες αἰτίες πού ἀναφέρονται περί τῆς δημιουργίας τοῦ παντός ἁρμόζουν περισσότερο σέ ἀνθρώπινες περιστάσεις παρά στόν θεό.

Καθώς λοιπόν ὁ θεός εἶναι ἀγαθός στήν οὐσία του, παρήγαγε πρῶτα φύσει αὐτά τά ὁποῖα ὁμοιάζουν περισσότερο στήν οὐσία του, δεύτερα αὐτά πού ἔχουν ἀποκτήσει τήν μέση ὁμοιότητα πρός αὐτόν, καί τρίτα καί ἔσχατα ἐκεῖνα πού ἀπέχουν περισσότερο τῆς θείας ὁμοιώσεως.

Πρός τήν οὐσία δέ τῶν γιγνομένων σύνδρομη ἦταν ἡ τάξη, ὥστε τό φύσει τελειότερο νά προτάσσεται τοῦ καταδεεστέρου σέ ὅλα τά γένη ἀλλά καί στά εἴδη τοῦ ἑκάστου γένους.

Γιατί τά πάντα δέν ἔλαβαν τήν τάξη τους κατά τύχη οὔτε κατά προαιρετική μεταβολή, ἀλλά συμφώνως πρός νόμους δημιουργικούς προήχθη ἡ διαφοροποίησή τους καί ἔλαβαν τήν τάξη τους ἀναλόγως τῆς φυσικῆς τους ἀξίας.

Γιά τό λόγο αὐτόν τό ***τίμα αὐτούς ὅπως ἔχουν διαταχθεῖ ὑπό τοῦ νόμου,*** δέν ἀναφέρεται μόνον στούς ἀθανάτους θεούς ἀλλά καί στούς ἀγαυούς ἥρωες καί στίς ἀνθρώπινες ψυχές.

Γιατί ὑπάρχει πλῆθος εἰδῶν σέ κάθε γένος τεταγμένο ἀναλόγως τῆς ἀξίας του. Αὐτή λοιπόν εἶναι ἡ φύση καί ἡ τάξη τῶν λογικῶν οὐσιῶν.

Ἀλλά ποιός εἶναι ὁ νόμος καί ἡ τιμή πού συνεπάγεται αὐτός;

Ἀναφέρουμε πάλι ὅτι **νόμος εἶναι ἡ ἀμετάβλητη καί δημιουργική ἐνέργεια τοῦ θεοῦ ἡ γεννῶσα τά θεῖα γένη καί κατατάσσουσα αὐτά αἰωνίως καί ἀμεταβλήτως** ἡ δέ σύμφωνη πρός τόν νόμο **τιμή εἶναι ἡ γνώση τῆς οὐσίας τῶν τιμωμένων καί ἡ κατά δύναμη πρός αὐτήν ἐξομοίωση.**

Διότι ἐκεῖνο τό ὁποῖο θαυμάζει κανείς, τό μιμεῖται ὅσον τό δυνατόν περισσότερο καί τιμᾶ αὐτό πού δέν ἔχει ἔλλειψη ἀποδεχόμενος τά ἀγαθά πού προτείνονται ἀπό ἐκεῖνο.

Γιατί δέν θά τιμήσεις τόν θεό δίδοντας σέ αὐτόν κάτι ἀλλά καθιστάμενος ἄξιος νά δεχθεῖς τά προσφερόμενα ἀπό ἐκεῖνον.

Καί ὅπως λέγουν οἱ Πυθαγόρειοι *θά τιμήσεις τόν θεό ἄριστα, ἐάν ἐξομοιώσεις τήν διάνοιά σου πρός τόν θεό.*

Ὅποιος τιμᾶ τόν θεό προσφέροντας δῶρα πλανᾶται θεωρῶντας τόν ἑαυτό του ἀνώτερο τοῦ θεοῦ. Καί ἡ πολυτέλεια τῶν προσφερομένων δέν ἀποτελεῖ τιμή, ἐκτός ἄν γίνεται μέ ἔνθεο φρόνημα.

Διότι τά δῶρα καί οἱ θυσίες τῶν ἀφρόνων εἶναι τροφή τοῦ πυρός καί τά ἀναθήματα χορηγία τῶν ἱεροσύλων.

Ἐνῶ τό ἔνθεο φρόνημα καθώς εἶναι διαρκῶς στραμμένο πρός τόν θεό ἔρχεται σέ ἐρωτική ἐπαφή μετά τοῦ θεοῦ.

Κατ' ἀνάγκην λοιπόν, ἀφοῦ τό ὅμοιον φέρεται πρός τό ὅμοιον, **μόνον ὁ σοφός νομιμοποιεῖται νά κληθεῖ ἱερεύς καί θεοφιλής καί εἶναι ὁ μόνος πού γνωρίζει νά ἀπευθύνει προσευχή.**

Γιατί μόνος αὐτός γνωρίζει νά τιμᾶ, μή συγχέοντας τήν ἀξία τῶν τιμωμένων, προσάγοντας προηγουμένως τόν ἑαυτό του ὡς ἱερεῖον, κατεργαζόμενος τήν ψυχή του ὡς ἄγαλμα θεϊκό καί κατασκευάζοντας ὡς ναό πρός ὑποδοχή τοῦ θείου φωτός τόν νοῦ του.

Τί θά προσφέρεις στόν θεό ἀπό τίς ἐν μέσω κείμενες ὑλικές οὐσίες τό ὁποῖο νά λειτουργήσει ὡς προσφυές ἄγαλμα ἤ δῶρο πού νά δύναται νά ἑνωθεῖ μετ' αὐτοῦ;

Αὐτά δύνανται νά ὑπάρξουν μόνο ἐπί λογικῆς, ἡ ὁποία ἔχει καθαρθεῖ.

Καί ὅπως λέγουν οἱ ἴδιοι ἄνδρες (οἱ Πυθαγόρειοι) «***ψυχῆς καθαρᾶς τόπον οἰκειότερον ἐπί γῆς θεός οὐκ ἔχει***»: «ὁ θεός δέν ἔχει καταλληλότερο ἐνδιαίτημα ἐπί τῆς γῆς ἀπό μία καθαρή ψυχή». Αὐτά συμφωνοῦν καί μέ τόν χρησμό τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος:

«Εὐσεβέσιν δέ βροτοῖς γάνυμαι τόσον, ὅσον Ὀλύμπῳ»,

«κατοικῶ μέ τήν ἴδια ἀγαλλίαση στίς ψυχές τῶν εὐσεβῶν ἀνθρώπων, ὅσο καί στόν Ὄλυμπο».

Μτφρ: Εὐρυνόμη Γαβρᾶ

ΙΑΜΒΛΙΧΟΥ
ΠΕΡΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

ΟΦΕΛΗ ΠΡΟΕΡΧΟΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΙΕΡΟΤΕΛΕΣΤΙΕΣ

Ἐπιπλέον τά δῶρα πού προέρχονται ἀπό τίς ἐπιφάνειες τῶν θεῶν οὔτε εἶναι ὅλα ὅμοια οὔτε ἔχουν τούς ἴδιους καρπούς.

Ἀλλά ἡ παρουσία **τῶν θεῶν** δίδει σέ ἐμᾶς ὑγεία σώματος, καθαρότητα νοῦ καί γιά νά μιλήσω γενικά, ἀναγωγή ὅλων ὅσων βρίσκονται μέσα μας στίς δικές τους ἀρχές.

Καί τό μέν ψυχρό καί φθοροποιό πού εὑρίσκεται ἐντός μας τό ἀφανίζει, ἐνῶ αὐξάνει τό θερμό καί τό καθιστᾶ δυνατότερο καί ἐπικρατέστερο.

Ἐπιπλέον φέρνει τό κάθε τι σέ συμφωνία μέ τήν ψυχή καί τόν νοῦ. Καί τό φῶς ἐλλάμπει σέ μία νοητή ἁρμονία καί ἐπιδεικνύει αὐτό πού δέν εἶναι σῶμα ὡς σῶμα στούς ὀφθαλμούς τῆς ψυχῆς διά τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ σώματος.

Ἡ παρουσία **τῶν ἀρχαγγέλων** τά ἴδια ἀγαθά παρέχει, ἀλλά δέν τά δίδει οὔτε πάντα σέ ὅλα τά πρόσωπα, οὔτε συνεχῶς, οὔτε διαρκῆ οὔτε τέλεια, οὔτε ἀναφαίρετα καί οὔτε τό φῶς λάμπει κατά τρόπο ἴσο μέ αὐτό κατά τίς ἐκδηλώσεις τῶν θεῶν.

Ἡ παρουσία **τῶν ἀγγέλων** προσφέρει κατανεμημένα τά ἀγαθά περισσότερο ὡς ἀποτέλεσμα μιᾶς διανομῆς καί ἡ ἐνέργεια ἡ ὁποία φανερώνεται, ὑπολείπεται κατά πολύ τοῦ νά συμπεριλάβει ἐντός της τό τέλειο φῶς.

Ἡ παρουσία **τῶν δαιμόνων** καταπιέζει τό σῶμα καί τό τιμωρεῖ μέ νόσους καί σύρει κάτω τήν ψυχή στήν περιοχή τῆς φύσης καί δέν ἀπομακρύνει τά σώματα ἀπό τήν αἴσθηση πού εἶναι ἔμφυτη σ' αὐτά καί κατέχει μ' αὐτό τόν τρόπο τούς σπεύδοντες πρός τό πῦρ καί δέν τούς ἀπελευθερώνει ἀπό τά δεσμά τῆς μοίρας.

Ἡ παρουσία **τῶν ἡρώων** εἶναι ἀπό πολλές ἀπόψεις παραπλήσια πρός αὐτήν τῶν δαιμόνων καί διαφέρει ὡς πρός τό ὅτι παρακινεῖ σέ ἔργα γενναιόδωρα καί μεγάλα.

Η ΤΑΞΗ ΠΟΥ ΕΚΤΙΘΕΤΑΙ ΣΤΙΣ ΙΕΡΟΤΕΛΕΣΤΙΕΣ

Ἐπιπροσθέτως, στίς αὐτοψίες γίνεται μία ἐπίδειξη τῆς τάξεως, τήν ὁποία ἔχουν ὅσοι καθίστανται ἔνθεοι νά βλέπουν

ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΑ ΓΕΝΗ ΚΑΙ ΟΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥΣ
ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΚΑΙ ΗΡΩΕΣ

τούς μέν θεούς νά περιβάλλονται ἀπό ἄλλους θεούς ἤ ἀγγέλους, τούς δέ ἀρχαγγέλους νά ἔχουν ἀγγέλους ὡς προπομπούς ἤ συντεταγμένους μαζί μέ αὐτούς ἤ νά ἀκολουθοῦν κατόπιν ἤ νά ἔχουν μία ἄλλη μεγάλη δορυφορία ἀγγέλων πού τούς περιβάλλουν.

Νά βλέπουν **τούς ἀγγέλους** πού ἐπιδεικνύουν τά ἰδιαίτερα ἔργα τῆς τάξεως στήν ὁποία ἔχουν φθάσει. Ἐπίσης τήν τάξη **τῶν ἀγαθῶν δαιμόνων** πού παρέχουν ὡς θέαμα τά δικά τους δημιουργήματα καί ἀγαθά τά ὁποῖα δίδουν.

Νά βλέπουν τήν τάξη **τῶν τιμωρῶν δαιμόνων**, οἱ ὁποῖοι ἐμφανίζουν τά εἴδη τῶν τιμωριῶν καί αὐτήν τῶν ἄλλων πονηρῶν δαιμόνων πού περιβάλλονται ἀπό βλαβερά καί αἱμοβόρα ἄγρια θηρία.

Νά βλέπουν τήν τάξη **τῶν ἀρχόντων** πού ἐπιδεικνύουν μαζί μέ τούς ἑαυτούς τους ὁρισμένες περιοχές τοῦ κόσμου καί τήν τάξη τῶν ἄλλων ἀρχόντων πού ἕλκουν τήν ἀταξία καί τήν ἀσυμφωνία τῆς περιοχῆς τῆς ὕλης.

Μετά **τήν ψυχή**, ἡ ὁποία εἶναι ὁλόκληρη καί δέν κατέχεται ἀπό καμία συγκεκριμένη μορφή νά γίνεται ἀντικείμενο παρατήρησης ἀπό ὅλο τόν κόσμο ὡς πῦρ ἄμορφο, ἐνδεικτικό τῆς ὅλης, τῆς μιᾶς, τῆς ἀδιαίρετης καί ἄμορφης ψυχῆς τοῦ κόσμου.

Αὐτῆς τῆς ἀποκεκαθαρμένης ψυχῆς ἡ λαμπερή μορφή γίνεται ἀντικείμενο ὅρασης καί ἀμόλυντο καί ἄμεικτο πῦρ.

Φαίνεται τό ἐσώτατο φῶς αὐτῆς καί ἡ καθαρή καί σταθερή μορφή καί ἀκολουθεῖ μετά τήν ἀνυψωτική καθοδήγηση χαρούμενη μέ καλή θέληση καί φανερώνει ἡ ἴδια τήν δική της ἰδιαίτερη τάξη στά ἔργα.

Ἡ ψυχή ὅμως πού νεύει πρός τά κάτω καί εἶναι ὑλόφρων ἐπισύρει σημάδια δεσμῶν καί κολάσεων καί βρίθει πνευματικῶν συντρόφων πού ἀνήκουν στήν περιοχή τῆς ὕλης καί κατέχεται ἀπό ἀνώμαλες ὑλικές ταραχές καί δαιμονικές γενεσιουργούς ἐπιστασίες. Βλέπει νά στήνονται ἐνώπιόν της.

Ἐν ὀλίγοις, ὅλα αὐτά τά γένη ἐπιδεικνύουν μαζί μέ αὐτά τό ἴδιο χρονικό διάστημα τίς ἰδιαίτερες τάξεις τους. Καί ἐπιπλέον παρουσιάζουν τίς χῶρες τίς ὁποῖες πῆραν μέ κλῆρο καί τά μέρη μέσα στά ὁποῖα κατοικοῦν.

Ἐπιδεικνύουν ἐπίσης ὅσοι βρίσκονται στόν ἀέρα ἀέριο πῦρ, ὅσοι στήν γῆ γήινο καί πιό σκοτεινό, ἐνῶ οἱ οὐράνιοι πιό λαμπρό.

Όλα τά γένη κατενεμήθησαν σ' αὐτές τίς τρεῖς περιοχές (γῆ-ἀέρα-οὐρανό) σέ τριπλές τάξεις: τῆς ἀρχῆς, τῆς μέσης καί τοῦ τέλους.

Τά μέν **τῶν θεῶν** ἐπιδεικνύουν τά ἀκρότατα καί καθαρότατα αἴτια τῆς τριπλῆς αὐτῆς τάξεως, τά **τῶν ἀρχαγγέλων**(...), τά **τῶν ἀγγέλων** βασιζόμενα στούς ἀρχαγγέλους, ἐνῶ τά **τῶν δαιμόνων** ἐμφανιζόμενα ὡς ὑπηρέτες αὐτῶν.

Καί τά **τῶν ἡρώων** ἐπίσης διακανονικά, ὄχι ὅμως σύμφωνα μέ τίς ἴδιες ὑπηρεσίες πού ἐκτελοῦν οἱ δαίμονες ἀλλά μέ βάση ἄλλες καί διαφορετικές ἀπό ἐκεῖνες τῶν δαιμόνων.

Γι' αὐτό ὅλα δεικνύουν τούς τόπους μέσω τῶν ἑαυτῶν τους, τά πρῶτα ἔχοντας τούς πρώτους καί τά δεύτερα τούς δευτέρους μέσα σέ καθένα ἀπό τούς τρεῖς αὐτούς. Καί τά ἄλλα εἶναι διατεταγμένα σάν νά ἀνήκουν σέ καθένα ἀπό αὐτούς.

ΑΛΛΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΣΤΙΣ ΤΕΛΕΤΕΣ

Καί **οἱ θεοί** ἀκτινοβολοῦν φῶς σέ τόσο μεγάλο βαθμό λεπτότητας, ὥστε οἱ ὀφθαλμοί τοῦ σώματος νά μή μποροῦν νά τήν δεχθοῦν, ἀλλά παθαίνουν τό ἴδιο μέ τούς ἰχθῦς, ὅταν ἀνασύρονται ἀπό θολά καί πυκνά νερά μέσα σέ λεπτό καί διάφανο ἀέρα. Διότι οἱ ἄνθρωποι οἱ θεωροί τοῦ θεϊκοῦ πυρός, μή μπορῶντας νά ἀναπνεύσουν λόγω τῆς λεπτότητας τοῦ θεϊκοῦ πυρός, ἐξασθενίζουν καθώς ἔρχονται σέ θέα καί ἀποκλείονται ἀπό τήν φυσική ἀναπνοή.

Οἱ ἀρχάγγελοι ἀκτινοβολοῦν μία καθαρότητα, ἡ ὁποία δέν εἶναι ἀνθεκτική στήν ἀναπνοή καί εἶναι ὁμοίως ἀφόρητη στά ἀνώτερα γένη.

Ἡ παρουσία **τῶν ἀγγέλων** καθιστᾶ τήν θερμοκρασία τοῦ ἀέρα ὑποφερτή, ἔτσι ὥστε νά μπορεῖ αὐτή νά συνυπάρχει μέ τούς ἱερεῖς.

Στήν περίπτωση **τῶν δαιμόνων** οὔτε ὁλόκληρος ὁ ἀέρας διατίθεται ὁμοίως, οὔτε ἡ ἀτμόσφαιρα γύρω τους γίνεται πιό λεπτή, οὔτε ἕνα φῶς προηγεῖται αὐτῶν, στό ὁποῖο ἡ μορφή τους νά γίνεται ορατή ἔχοντας ληφθεῖ καί ἔχοντας καθοριστεῖ ἀπό τόν ἀέρα. Οὔτε γύρω τους κάποιο φῶς λάμπει σέ ὅλα.

Στούς ἥρωες ὁρισμένα μέρη τῆς γῆς συνταράσσονται καί ἀκούγονται ὁλόγυρα ἦχοι. Ἀλλά ὁλόκληρος ὁ ἀέρας δέν γίνεται πιό λεπτός οὔτε ἀκατάλληλος στούς ἱερεῖς, ὥστε νά μποροῦν νά τόν ἀνέχονται.

Στούς ἄρχοντες μία συνοδεία περισσοτέρων φασμάτων, δύσκολη στό νά τήν ὑποφέρει κάποιος, τούς περιβάλλει, εἴτε εἶναι κοσμική εἴτε ἀνήκει στήν περιοχή τῆς ὕλης, ἀλλά οὔτε ἡ ὑπερκόσμια λεπτότητα τῶν ἀκραίων στοιχείων ἐμφανίζεται. Ὁ ἀέρας εἶναι προφανῶς περισσότερο συνδεδεμένος μέ τίς ἐπιφάνειες τῶν ψυχῶν καί συναπτόμενος μέ αὐτές δέχεται μέσα του τούς περιορισμούς τους.

ΑΠΟΚΤΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΑ ΓΕΝΗ

Τελικά λοιπόν στήν ἐπιφάνεια **τῶν θεῶν** οἱ διαθέσεις τῶν ψυχῶν ἐκείνων

πού τούς ἐπικαλοῦνται δέχονται τήν ἀπαλλαγμένη ἀπό τά θεϊκά πάθη καί ὑπερέχουσα τελειότητα καί τήν ἐνέργεια τήν ἀνώτερη ἀπό κάθε ἄποψη καί συμμετέχουν στόν θεϊκό ἔρωτα καί σέ μία ἀπέραντη ἀγαλλίαση.

Στήν ἐπιφάνεια **τῶν ἀρχαγγέλων** αὐτές οἱ διαθέσεις παραλαμβάνουν μία ἀμόλυντη κατάσταση καί μία νοερά θεωρία καί μία ἀμετάβλητη δύναμη.

Ἐάν οἱ θεατές παρατηροῦν **τούς ἥρωες**, οἱ διαθέσεις τῶν ψυχῶν τους ἀποκτοῦν ἄλλα τέτοια ἤθη καί μετέχουν σέ πολλές προσπάθειες, οἱ ὁποῖες τείνουν στήν κοινωνία τῶν ψυχῶν.

Ὅταν ὅμως **οἱ ἄρχοντες** παρουσιάζονται στό θέαμα, διακινοῦνται κοσμικές κινήσεις μέσα στήν ψυχή ἡ κινήσεις ὑλικῆς μορφῆς.

Καί μετά ἀπό τήν θέα **τῶν ψυχῶν** δέχονται τίς γενεσιουργούς ἐπιθυμίες καί τίς συμφυεῖς φροντίδες ἀναφορικά μέ τήν ἐπιμέλεια τῶν σωμάτων καί ὅσα ἄλλα σχετίζονται μέ αὐτά.

Ἐπιπλέον **ἡ ἐπιφάνεια τῶν θεῶν** παρέχει ἀλήθεια καί δύναμη καί ἐπιτυχία στά ἐγχειρήματα καί δωρεές τῶν μεγίστων ἀγαθῶν, ἐνῶ ἡ ἐπιφάνεια τῶν ἄλλων θεοτήτων χορηγεῖ ἄφθονα κάθε τί πού εἶναι ἀναγκαῖο καί σύμμετρο σύμφωνα μέ τήν τάξη τοῦ καθενός.

Γιά παράδειγμα ἡ τάξη **τῶν ἀρχαγγέλων** δίδει τήν ἀλήθεια ὄχι ἁπλῶς γιά ὅλα, ἀλλά καθορισμένη μόνο γιά μερικά καί αὐτή τήν ἀλήθεια τήν δίδει ὄχι πάντοτε, ἀλλά μερικές φορές καί τήν ἀρνεῖται, οὔτε ἀορίστως σέ ὅλους ἡ παντοῦ, ἀλλά σαφῶς μέ ἕναν συγκεκριμένο τρόπο ἤ γιά κάποιο εἰδικό σκοπό. Χορηγεῖ ἐπίσης δύναμη ὄχι συλλήβδην σέ ὅλους μαζί οὔτε ἀδιακρίτως πάντοτε οὔτε παντοῦ, ἀλλά μερικές φορές καί σέ συγκεκριμένα μέρη.

Ἡ ἐπιφάνεια **τῶν ἀγγέλων** ἐξειδικεύει ἀκόμα περισσότερο ἀπό αὐτούς τῶν ἀρχαγγέλων τούς περιορισμούς, οἱ ὁποῖοι μειώνονται ὅλο καί περισσότερο στήν χορήγηση τῶν ἀγαθῶν.

Ἡ **τῶν δαιμόνων** δέν παρέχει τά ἀγαθά γιά τήν ψυχή, ἀλλά εἴτε αὐτά εἶναι τοῦ σώματος ἤ τῶν ἀφορούντων στό σῶμα, αὐτά (διανέμει) ὅταν ἡ τάξη τοῦ κόσμου τό ἐπιτρέπει.

Σύμφωνα μέ τούς ἴδιους ὅρους ἡ ἐπιφάνεια **τῶν ἡρώων** παρέχει τά ἀγαθά τῆς δεύτερης καί τῆς τρίτης τάξης, στοχεύοντας σέ ὁλόκληρη τήν διοίκηση τῶν ψυχῶν τῶν περί τήν γῆ καί ὅλης τῆς παγκοσμίου πολιτείας.

Στήν ἐπιφάνεια **τῶν ἀρχόντων** ἡ μία δίδει τά κοσμικά ἀγαθά καί ὅλα τά τοῦ βίου, ἡ ἄλλη πάλι ἡ ὑποδεέστερη παρέχει σέ ἀφθονία τά πλεονεκτήματα τῶν πραγμάτων, πού ἀνήκουν στήν περιοχή τῆς ὕλης.

Οἱ ψυχές ὅταν ἐμφανίζονται παρέχουν στούς θεατές αὐτά πού συμβάλλουν στήν εὐημερία τοῦ ἀνθρωπίνου βίου.

Ἔτσι ἔχουν ἐκτεθεῖ ἀπό ἐμᾶς ἰδιαιτέρως τά ὀφέλη πού παραλαμβάνονται ἀπό τά ἀνώτερα γένη σύμφωνα μέ τήν ἰδιαίτερη τάξη τοῦ καθενός καί ἔχει ληφθεῖ μία παρόμοια πλήρης ἀπόκριση γιά ὅσα ζήτησες σέ σχέση μέ τίς ἐπιφάνειες αὐτῶν. Αὐτά λοιπόν ἄς θεωρηθοῦν ἀρκετά ἀναφορικά μέ αὐτά τά θεάματα.

ΛΟΓΟΣ ΚΑΥΧΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΠΑΤΗΛΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὅσα βέβαια σύ ὁ ἴδιος συνεισφέρεις σέ ἐμᾶς γιά τήν διάγνωση σχετικά μέ τά ἀνώτερα θεϊκά γένη εἴτε ὡς δική σου γνώμη παρουσιάζονται αὐτά εἴτε σάν νά τά ἄκουσες ἀπό ἄλλους, οὔτε ἀληθῆ εἶναι οὔτε εἰπωμένα ὀρθῶς.

Ἐσύ λές ὅτι ἡ περιαυτολογία καί ἡ ἐμφάνιση συγκεκριμένων ὁραμάτων εἶναι κοινός τόπος στούς θεούς καί τούς δαίμονες καί σέ ὅλα τά ἀνώτερα γένη. Ἀλλά τό θέμα δέν εἶναι τέτοιο, ὅπως ἐσύ τό νομίζεις.

Ὁ θεός καί ὁ ἄγγελος καί ὁ καλός δαίμων διδάσκουν τόν ἄνθρωπο σχετικά μέ τήν ἰδιαίτερη οὐσία του. Ἐπιπροσθέτως, δέν χρησιμοποιοῦν σέ καμμία περίπτωση στίς διδασκαλίες τους ἔκφραση μεγαλύτερη ἀπό τήν ὑπάρχουσα δύναμη ἤ ἀπό τά ἰδιαίτερα ἀγαθά τους.

Γιατί ἡ ἀλήθεια ὑπάρχει μαζί μέ τούς θεούς, ὅπως ἀκριβῶς τό φῶς συνυπάρχει κατ' οὐσίαν μέ τόν ἥλιο.

Συγχρόνως ἀποφαινόμεθα ὅτι ὁ θεός δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό κάλλος οὔτε ἀπό κάποια ἀρετή, ἡ ὁποία εἶναι δυνατόν νά προστεθεῖ σ' αὐτόν μέ λόγια.

Ἐπιπλέον οἱ ἄγγελοι καί οἱ δαίμονες παραλαμβάνουν πάντοτε τήν ἀλήθεια ἀπό τούς θεούς. Γι' αὐτόν τόν λόγο δέν λένε ποτέ τίποτε ἄλλο ἐκτός ἀπό αὐτήν καί ὄντας ὁ καθένας ἀπό αὐτούς τέλειος σύμφωνα μέ τήν δική τους ὁ καθένας οὐσία δέν μποροῦν νά προσθέσουν τίποτα περισσότερο σ' αὐτήν μέ τήν δοξολογία.

Πότε λοιπόν συμβαίνει ἡ ἀπατηλή πράξη τῆς περιαυτολογίας πού εἰπώθηκε ἀπό ἐσένα;

Ὅταν συμβαίνει κάποιο σφάλμα στήν θεουργική τέχνη καί τά ὁμοιώματα στήν αὐτοψία δέν εἶναι ὅπως πρέπει, ἀλλά ἄλλα ἀπαντῶνται ἀντί ἄλλων, τότε τά ὑποδεέστερα γένη δεχόμενα τήν μορφή τῶν σεμνοτέρων πράξεων προσποιοῦνται ὅτι εἶναι ἐκεῖνο, τό ὁποῖο παριστάνουν καί σέ τέτοιες περιπτώσεις ἐγκαταλείπουν τούς ἑαυτούς τους σέ λόγους ἀλαζονικούς καί μεγαλύτερους ἀπό τήν παροῦσα δύναμή τους.

Γι' αὐτό νομίζω ὅτι ἄν ὁ,τιδήποτε κίβδηλο φύεται ἀπό τήν πρώτη ἀρχή, θά ἐπέλθει πολύ μεγάλο ψεῦδος ἀπό τήν διαστρέβλωση, πρᾶγμα τό ὁποῖο πρέπει νά μαθαίνουν λεπτομερῶς οἱ ἱερεῖς ἀπό τήν ὅλη τάξη μέσα στά ὁμοιώματα (ἐλλείψει παρατηρήσεως τά ὁμοιώματα φαίνονται παραποιημένα) καί πρέπει νά αποδοκιμάζουν τήν πλαστή προσποίηση αὐτῶν ὡς νά μή ὑπάρχει σέ καμία περίπτωση στά ἀληθινά καί ἀγαθά πνεύματα.

Δέν πρέπει τά ἐλαττώματα νά παρουσιάζονται στήν ἀληθινή κρίση τῶν ὄντων. Διότι οὔτε στήν περίπτωση τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν ἤ τεχνῶν δέν κρίνουμε τά ἔργα τους ἀπό τά πράγματα στά ὁποῖα τυχόν ἀποτυγχάνουν.

Ἐδῶ ἑπομένως μή χαρακτηρίζεις ὅσα ἔχουν κατορθωθεῖ μέ δυσκολίες καί ἀπείρους ἀγῶνες ἀπό ἀμαθεῖς αὐτοσχεδιασμούς, πού ἐφορμοῦν στήν θεαγωγία. Ἀλλά παρουσίαζε κάτι ἄλλο σχετικά μέ αὐτά.

Διότι ἄν τά ἔργα πού ἀποτυγχάνουν στήν αὐτοεμφανιζόμενη παρουσίαση, εἶναι τέτοια, ὅπως σύ λέγεις, ἀλαζονικά καί ψευδῆ, τότε ἐκεῖνα **τῶν ἀληθινῶν ἀθλητῶν γύρω ἀπό τό πῦρ** εἶναι γνήσια καί ἀληθινά.

Διότι ὅπως σέ σχέση μέ ὅλα τά ἄλλα τά ἡγεμονικά στοιχεῖα πρῶτα ἀρχίζουν ἀπό τά ἴδια καί παρέχουν στούς ἑαυτούς τους αὐτό πού δίδουν στούς ἄλλους, ὅπως γιά παράδειγμα στήν οὐσία, στήν ζωή, στήν κίνηση, ἔτσι ὅσα χορηγοῦν τήν ἀλήθεια σέ ὅλα τά ὄντα ἀποδεικνύονται ἀληθῆ πρωτίστως σέ σχέση μέ τούς ἑαυτούς τους, καί φανερώνουν προηγουμένως τήν δική τους οὐσία στούς θεατές.

Γι' αὐτό τόν λόγο ἐπιδεικνύουν στούς θεουργούς ἱερεῖς τό αὐτοπτικό πῦρ.

Γιατί δέν εἶναι ἔργο τῆς θερμότητας νά ψύχει, οὔτε τοῦ φωτός νά προξενεῖ σκότος, ἤ νά ἀποκρύπτει κάτι ἀπό τά ὄντα οὔτε σέ κανένα ἄλλο ὁποιοδήποτε ἔργο ἀπό τά διαπραττόμενα, σχετικό μέ τήν οὐσία μέ τό ὁποῖο νά ὑπάρχει συγχρόνως καί ἡ δύναμη τοῦ ἀντιθέτου ἔργου.

Ἀλλά αὐτά πού δέν ἔχουν φύση καί τά ἐνάντια πρός ἐκεῖνα πού ὑπάρχουν κατ' οὐσίαν, αὐτά μποροῦν νά ἐπιδέχονται τά ἀντίθετα, ἤ εἶναι ἐκ φύσεως διατεθειμένα νά περιπίπτουν στό κακό.

Λέμε τά ἴδια πράγματα τώρα καί γιά τά **φάσματα**. Διότι ἄν αὐτά τά ἴδια δέν εἶναι ἀληθινά, ἀλλά κάτι ἄλλο πού ὁμοιάζει μέ ἐκεῖνο πού πραγματικά ὑπάρχει, τότε βεβαίως αὐτά δέν εἶναι ἀνάμεσα στά αὐτοεμφανιζόμενα πνεύματα, ἀλλά παρουσιάζονται σάν νά εἶναι αὐτά ἀληθινά. Μετέχουν καί αὐτά τοῦ ψεύδους καί τῆς ἀπάτης ὅπως οἱ ἐμφανιζόμενες στά εἰδώλια μορφές εἶναι παρόμοιες.

Καί ἔτσι μάταια ἕλκουν τήν σκέψη γύρω ἀπό θέματα, πού ποτέ δέν θά ἰσχύουν γιά τά ἀνώτερα γένη, ἀλλά θά εἶναι ἀνάμεσα σέ ἀπατηλές παρεκβάσεις. Διότι ἡ μίμηση ἐκείνου πού πραγματικά ὑπάρχει καί αὐτό πού ὁμοιάζει μέ ἐκεῖνο ἀσαφῶς καί αὐτό πού γίνεται αἰτία ἀπάτης δέν ταιριάζουν καθόλου στά ἀληθινά καί στά φανερά γένη.

Ἀλλά οἱ θεοί καί ὅσοι ἀκολουθοῦν τούς θεούς ἀποκαλύπτουν τίς ἀληθινές εἰκόνες τους, ἐνῶ μέ κανένα τρόπο δέν προτείνουν φάσματά τους, ὅπως αὐτά πού διαμορφώνονται στό νερό ἤ σέ κάτοπτρα.

Γιά ποιό λόγο θά ἐπιδείκνυαν αὐτά τά φάσματα; Γιά νά φέρουν αὐτά ἕνα δεῖγμα τῆς δικῆς τους οὐσίας καί δυνάμης; Ἀλλά αὐτά δέν εἶναι καθόλου ἀπαραίτητα καί γίνονται αἴτια πλάνης καί ἀπάτης σ' ὅσους πιστεύουν καί ἀποσποῦν τούς θεατές ἀπό τήν ἀληθινή γνώση τῶν θεῶν.

Ἀλλά τί χρήσιμο παρέχουν αὐτά σέ ὅσους ἐποπτεύουν; Καί ποιό ὄφελος θά μποροῦσε νά προέλθει ἀπό τό ψεῦδος; Ἀλλά ἄν αὐτό δέν εἶναι ὁ λόγος, εἶναι φυσικό γιά τήν θεότητα νά προτείνει φάσματα ἀπό τόν ἑαυτό της;

Καί πότε τό γένος τό ὁποῖο εἶναι σταθερό καί προσηλωμένο στόν ἑαυτό του καί ἀποτελεῖ τό αἴτιο τῆς οὐσίας καί τῆς ἀληθείας θά μποροῦσε νά δημιουργήσει σέ ἕνα ἄλλο τόπο μία ἀπατηλή μίμηση ἀπό τόν ἑαυτό του;

Μέ κανένα τρόπο, βεβαίως οὔτε ὁ

ἴδιος ὁ θεός μεταβάλλει τόν ἑαυτό του σέ φάσματα οὔτε προτείνει αὐτά ἀπό τόν ἑαυτό του σέ ἄλλα πράγματα, ἀλλά ἀκτινοβολεῖ τήν ἀλήθεια μέσα στά ἀληθινά ἤθη τῶν ψυχῶν.

Σύμφωνα μέ αὐτά καί οἱ ὀπαδοί τῶν θεῶν εἶναι ζηλωτές τῆς ἀληθείας τῶν θεῶν στήν αὐτοψία.

Καί αὐτό πού τώρα λέγεις ὅτι ἡ εἰδωλοποιΐα καί ἡ περιαυτολογία εἶναι κοινό στοιχεῖο στούς θεούς καί τούς δαίμονες καί τούς ἄλλους, συμφύρει ὅλα τά ἀνώτερα γένη τό ἕνα μέ τό ἄλλο καί δέν ἀφήνει καμία διαφορά μεταξύ τους. Γιατί ἔτσι ὅλα θά εἶναι κοινά σέ αὐτούς καί τίποτα ἐξαιρετικό δέν θά ἀποδοθεῖ σέ ὅσους ὑπερέχουν. Εἶναι λοιπόν πιό δίκαιο νά σέ ἀντικρούσω μέ λόγια.

Ὡς πρός τί θά εἶναι ἀνώτερο τό γένος τῶν θεῶν ἀπό αὐτό τῶν δαιμόνων;

Ἀλλά αὐτά τά γένη δέν ἀποτελοῦν κοινότητα, οὔτε αὐτή ἔχει τήν ἱκανότητα τῆς ἀναπαράστασης καί οὔτε ταιριάζει νά ἐξετάζει κανείς ἀπό τά τελευταῖα γένη καί ἀπό τά σφάλματα μεταξύ τῶν ἐσχάτων γενῶν τά πρῶτα καί τίς ἀληθινές ἐντυπώσεις πού ἐναντιώνονται στά πρῶτα γένη.

Ἔτσι σκεπτόμενος κάποιος σχετικά μέ αὐτά τά θέματα, θά μποροῦσε νά πετύχει τό προσῆκον καί ἐκεῖνο πού εἶναι εὐάρεστο στούς θεούς.

ΕΝΩΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΘΕΟΤΗΤΑ

Οἱ ἐρωτήσεις πού ἀκολουθοῦν βάσει τῶν ὁποίων θεωρεῖς τήν ἄγνοια σέ σχέση μέ αὐτούς (τούς θεούς) καί τήν ἀπάτη ἀνοσιουργία καί ἀκαθαρσία καί στίς ὁποῖες προτρέπεις ἐμᾶς στό ἀληθινό δόγμα ἀναφορικά μέ αὐτά τά πράγματα, δέν ἐπιδέχονται καμία ἀμφισβήτηση, ἀλλά ὁμολογοῦνται ἀπό ὅλους κατά τρόπο παρόμοιο.

Διότι ποιός δέν θά συμφωνοῦσε ὅτι ἡ ἐπιστήμη πού διακατέχεται ἀπό τό ὄν εἶναι πιό κοντά στήν θεϊκή αἰτία καί στούς θεούς καί ὅτι ἡ ἄγνοια πίπτει μακριά ἀπό τήν θεϊκή αἰτία τῶν ἀληθινῶν εἰδῶν βυθιζομένη στό μή ὄν;

Ἀλλά ἐπειδή δέν ἔχουν εἰπωθεῖ ἀρκετά γι' αὐτό τό θέμα, θά προσθέσω αὐτό πού λείπει.

Καί ἐπειδή ἡ δήλωση γίνεται κατά τρόπο φιλοσοφικό καί λογικό περισσότερο ἀλλά ὄχι σύμφωνα μέ τήν ἐνεργό τέχνη τῶν ἱερέων, γι' αὐτό τόν λόγο νομίζω ὅτι πρέπει νά πῶ κάτι περισσότερο θεουργικοῦ χαρακτήρα σέ σχέση μέ αὐτά τά θέματα.

Διότι ἔστω ὅτι ἡ ἄγνοια καί ἡ ἀπάτη εἶναι πλημμέλεια καί ἀσέβεια. Γι' αὐτό τόν λόγο τά ἰδιαιτέρως προσφερόμενα στούς θεούς καί τά θεϊκά ἔργα δέν ἀποτελοῦν σοφίσματα, οὔτε ἡ ἔννοια συνδέει τούς θεουργούς μέ τούς θεούς.

Διότι τί ἐμπόδιζε αὐτούς πού φιλοσοφοῦν θεωρητικῶς νά ἔλθουν σέ μία θεουργική ἕνωση μέ τούς θεούς;

Ἀλλά τώρα ἡ ἀλήθεια δέν εἶναι ἔτσι. Ἀλλά ἡ τῶν ἀρρήτων ἔργων καί ὑπεράνω κάθε νοήσεως τελετουργία τῶν θεοπρεπῶς ἐνεργουμένων καί ἡ δύναμη τῶν νοουμένων μόνο ἀπό τούς θεούς καί μή δυναμένων νά γίνουν ἀντιληπτά ἀπό ἄλλους συμβόλων καθιερώνει τήν θεουργική ἕνωση. Γι' αὐτό τόν λόγο δέν ἐκτελοῦμε αὐτά διά τῆς νοήσεως.

Διότι ἔτσι ἡ ἐνέργεια αὐτῶν θά εἶναι διανοητική καί ἐξαρτωμένη ἀπό ἐμᾶς. Καμία ἀπό αὐτές τίς ὑποθέσεις δέν εἶναι ἀληθινή. Διότι χωρίς τήν δική μας νόηση, τά ἴδια τά σημεῖα ἀπό μόνα τους ἐκτελοῦν τό δικό τους ἔργο καί ἡ ἄρρητη δύναμη τῶν θεῶν στούς ὁποίους ἀνήκουν αὐτά (τά σημεῖα), ἀναγνωρίζει ἡ ἴδια ἀπό τόν ἑαυτό της τίς δικές της εἰκόνες, ἀλλά ὄχι ἔχοντας διεγερθεῖ ἀπό τήν δική μας νόηση.

Διότι δέν εἶναι στήν φύση τῶν πραγμάτων νά ἀνακινοῦνται τά περιέχοντα ἀπό τά περιεχόμενα, οὔτε τά τέλεια ἀπό τά ἀτελῆ, τά ὁλόκληρα ἀπό τά μέρη.

Γι' αὐτό οὔτε ἀπό τίς δικές μας νοήσεις δέν προκαλοῦνται προηγουμένως σέ ἐνέργεια τά θεϊκά αἴτια. Ἀλλά πρέπει νά ἀναγνωρίζουμε αὐτές καί ὅλες τίς ἄριστες διαθέσεις τῆς ψυχῆς καί τήν γύρω μας καθαρότητα ὡς συναίτια πού χρειάζεται νά προϋπάρχουν, ἐνῶ αὐτά πού κυρίως ἐγείρουν τήν θεία βούληση, αὐτά εἶναι τά ἴδια τά θεϊκά σημάδια.

Καί ἔτσι τά ἔργα τῶν θεῶν ἀνακινοῦνται ἀπό τόν ἑαυτό τους καί δέν δέχονται μέσα τους ἀπό καμιά ὑποδεέστερη πηγή κάποια ἀρχή τῆς ἰδιαίτερης ἐνέργειάς τους.

Αὐτά ἐπιμήκυνα σέ τέτοιο βαθμό γιά νά μή νομίζεις ὅτι ἡ ὅλη ἐξουσία τῆς ἐνεργείας στίς θεουργίες προέρχεται ἀπό τίς δικές μας διαθέσεις καί ἐπιτυγχάνουμε τό ἀληθές αὐτῶν ἔργο, οὔτε νά διαψευδόμεθα μέσα στήν ἀπάτη.

Διότι οὔτε ἄν γνωρίζουμε τίς ἰδιαιτερότητες ἑκάστου γένους θεϊκοῦ θά ἔχουμε πετύχει τά σχετικά μέ τήν ἀλήθεια τῶν ἔργων. Ἀλλά δέν ἔρχεται ποτέ ἡ δραστική ἕνωση ἄνευ τῆς γνώσεως οὔτε βεβαίως ἔχει ταυτότητα πρός αὐτήν.

Ὥστε οὔτε ἡ θεία καθαρότητα ἔρχεται ὑπό κάποια ἔννοια διά τῆς ὀρθῆς γνώσεως, ὅπως ἡ καθαρότητα τοῦ σώματος διά τῆς ἀγνείας, ἀλλά καί τῆς γνώσεως εἶναι μᾶλλον ὑπεράνω καί ἔχει ἀποκαθαρθεῖ. Οὔτε λοιπόν τίποτε ἄλλο τέτοιο ὑπάρχει ἀπό τά ἐντός μας, ὅπως εἶναι τά ἀνθρώπινα, συνεργεῖ πρός τό τέλος τῶν θείων πράξεων καί τήν ὁλοκλήρωση τῶν θείων ἀσκήσεων.

Δέξου λοιπόν ὡς πάρεργο καί τοῦτο, πού ἔχει λεχθεῖ: ὅτι ἐνίσταμαι ἔντονα πρός ὁλόκληρη τήν δική σου σύλληψη περί τῆς θεουργικῆς τέχνης. Τήν ἴδια μέ αὐτά δύναμη ἔχουν καί ἐκεῖνα, τά ὁποῖα θεώρησες ὡς ὅσια καί ὠφέλιμα σχετικά μέ τήν περί θεοῦ ἐπιστήμη. Καί τήν μέν κατάσταση τῆς ἀγνοίας τῆς σχετικῆς μέ τά τίμια καί καλά ἀποκαλεῖς σκότος, ἐνῶ τήν κατάσταση τῆς γνώσεως φῶς.

Καί τήν μέν ἀπληστεία θέτεις ὡς αἰτία ὅλων τῶν κακῶν τῶν ἀνθρώπων λόγω τῆς ἀμαθείας καί τῆς τολμηρότητας, τό δέ ἄλλο νά τό θεωρεῖς αἴτιο ὅλων τῶν ἀγαθῶν.

Γιά τόν λόγο αὐτό ὅλα πρός τήν ἴδια κατεύθυνση κατατείνουν πρός τά πρόσθεν λεχθέντα καί ἔτυχαν τοῦ προσήκοντος λόγου μέ ἐκεῖνα.

Πρέπει λοιπόν αὐτά νά μήν παραλείψουμε, νά συνεχίσουμε τίς ἔρευνες γιά τίς μαντικές ἀπορίες καί αὐτές νά τίς διαλύσουμε συντόμως.

Μτφρ. Δημ. Κουτρούμπα - Εὐρ. Γαβρᾶ

ΟΙ ΠΕΡΙ ΑΚΡΕΟΦΑΓΙΑΣ ΔΟΞΑΣΙΕΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἀπό τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων πλεῖστοι ἐκ τῶν βασιλέων τοῦ πνεύματος ἐκηρύχθησαν πολέμιοι τῆς κρεοφαγίας. Ἰδιαιτέρως δέ οἱ Ὀρφικοί καί οἱ Πυθαγόρειοι εἶχαν καί ὡς ἀρχή πίστεώς τους τήν ἀκρεοφαγία, ἕνεκα, κυρίως, τῶν περί μετενσαρκώσεως δοξασιῶν.

Ἀκολουθοῦν δέ: Ζήνων, Πλάτων, Ἐμπεδοκλῆς, Ἱπποκράτης, Ἐπίκουρος, Πλούταρχος κ.ἄ.

Ὁ Πυθαγόρας ὀρθῶς ἐστήριζε τήν ἀνθρωπίνη εὐδαιμονία στήν ὑγεία τοῦ σώματος καί τοῦ πνεύματος, λέγοντας ὅτι ἡ κρεοφαγία ἀντίκειται στήν ἠθική.

Ὁ ἄνθρωπος δύναται, κατά ἐπιστημονική διαπίστωση, νά ζήσει ὑγιής καί μόνον χόρτα τρώγοντας· ἀλλ᾽ ἀδύνατον νά εἶναι τελείως ὑγιής ὁ τρώγων μόνο κρέας.

Εἶναι γεγονός ὅτι τά ὑγιεινά παραγγέλματα τῶν προγόνων μας, τά ἀφορῶντα στήν ἐκ τοῦ κρέατος ἀποχή ἀγνοοῦνται ὑπό τῶν νεωτέρων. Ἐφ᾽ ὅσον δέ ἐκ γενετῆς καί κληρονομικότητος εἴμεθα κρεοφάγοι, δὲν εἶναι εὔκολη ἡ ἄμεση μεταβολή ἀπό τῆς κρεοφαγίας στήν ἀκρεοφαγία.

Οὐχ ἧττον, ὅμως, πρέπει νά γνωρίζουμε τήν ἀλήθεια καί νά προσαρμοζώμεθα πρός αὐτήν.

Οἱ Πυθαγόρειοι ἠρκοῦντο, ἀντί πάσης ἄλλης τροφῆς, κατά τό παράδειγμα τοῦ διδασκάλου τους, σέ μέλι ἤ σέ κηρήθρα ἤ ἄρτο.

Ἀντί προσφαγίου ἔτρωγαν χόρτα βραστά ἤ ὠμά καί σπανίως θαλασσινά. Ἡ Πυθαγόρειος δίαιτα δέν περιωρίζετο μόνον στήν τροφή, ἀλλά καί στήν πόση καί στήν ἔνδυση.

Ὁ μέγας δέ σκοπός τοῦ βίου τοῦ Πυθαγόρου ἦτο νά θεμελιώσει κοινωνία, ρυθμιζομένη κατά τά ὑψηλά ἰδεώδη τοῦ ἀνθρωπισμοῦ.

"Παντός δέ μᾶλλον ἀπηγόρευε (ὁ Πυθαγόρας) *μήτε ἐρυθρῦνον ἐσθίειν, μήτε μελάνουρον, καρίδας τε ἀπέχεσθαι καί κυάμων.*

Ἀριστοτέλης δέ φησί, καί μήτρας καί τρίγλης ἐνίοτε. Αὐτοῦ δέ ἀρκεῖσθαι μέλιτι μόνῳ (φασί τινες) ἤ κηρίῳ, ἤ ἄρτῳ, οἶνον δέ μεθ᾽ ἡμέραν μή γεύεσθαι.

Ὄψον τε τά πολλά λαχάνοις ἐφθοῖς καί ὠμοῖς, τοῖς δέ θαλαττίοις σπανίως... καί ἀπέσπερ ὄντως νεκρόν ἐνταφιάζοντες. Καί γάρ οὕτως αὐτῶν διαλυθέντων καί μαλαχθέντων καί τρόπον τινά κρεοσαπέντων ἔργον ἐστί τήν πέψιν κρατῆσαι· καί διακρατηθείσης δέ δεινάς βαρύτητας ἐμπνεῖ καί νοσώδεις καί ἀπεψίας".

Ὅταν δέ ὁ Διογένης ὁ κυνικός κάποτε ἔφαγε ὠμό χταπόδι, ἔδωκε ἀφορμή στόν Πλούταρχο νά πεῖ:

"Οἰνοποσία καί σαρκοφαγία εἶναι μέν ἀληθές ὅτι ἰσχυρόν καί ῥωμαλέον ποιοῦσι τό σῶμα, ἀλλά τήν ψυχήν ἀσθενῆ".

Εἶναι γεγονός ὅτι ἡ διαστραφεῖσα ὄρεξη διά τῆς κρεοφαγίας ἐγένετο ἕξη κακή, ὅπως τό ἀλκοόλ στούς ἀλκοολικούς.

Βεβαίως δύσκολο εἶναι νά ὁμιλεῖ κανείς σέ ἄτομα μή ἔχοντα ὦτα ἐκ τῆς πείνας.

Ὀφείλουμε ὅμως νά παραδεχθοῦμε ὅτι ἡ ἀντιφυσική συνήθεια τῆς κρεοφαγίας πολλά δηλητήρια εἰσάγει, ὄχι μόνον γιά τό πνεῦμα ἀλλά γιά ὁλόκληρο τόν ἀνθρώπινο ὀργανισμό μας, καί οἱ σοβαρότερες ἀσθένειες σέ αὐτήν ὀφείλουν τήν ἐκδήλωσή τους.

Ἐπίσης εἶναι γεγονός ὅτι ἡ ἀκρεοφαγία σοβαρῶς ἐπιδρᾶ στόν χαρακτῆρα τῶν ἀνθρώπων καί τήν ἐπί τό πνευματικώτερον καί ἠθικώτερον ἐξέλιξή τους:

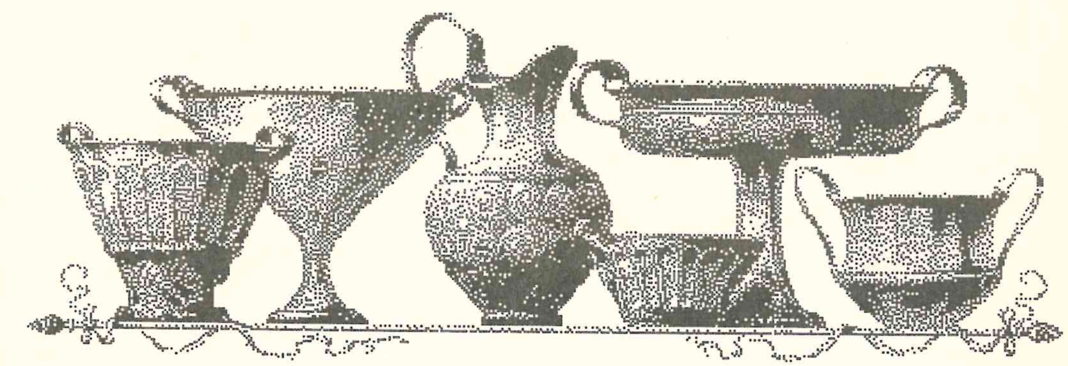
"Τά χρώματα ἔχουσιν ἀνάγκην φωτός, αἱ δέ τροφαί ἅλατος, ὅπως διεγείρωσι τήν ὄρεξιν· ἄνευ αὐτοῦ πίπτουσιν ἐντός τοῦ στομάχου ὡς βάρος ὀχληρόν καί προκαλοῦσι ἀηδίαν.

Τά δέ πτώματα εἶναι χειρότερα καί τῶν περιττωμάτων, ἔλεγεν ὁ Ἡράκλειτος. Ὅθεν τό τρωγόμενον κρέας προέρχεται ἐκ πτώματος, ἤτοι εἶναι τεμάχιον νεκροῦ (φονευθέντος)".

(Πλούταρχος *Συμποσ.* πρβλ. Δ΄ δ παρ. 3).

Ἐκ τῶν προεκτεθέντων ἀποδεικνύεται ὅτι: **τό εἶδος, ἡ ποιότητα καί ὁ τρόπος τῆς ἡμερησίας διατροφῆς μας, κατά μέγα μέρος ἐπιδρᾶ ἐπί τῆς σωματικῆς, διανοητικῆς καί πνευματικῆς μας καταστάσεως, καί ὡς ἐκ τούτου ἡ καθολική ὑγεία καί εὐημερία ἡμῶν καί τῶν τέκνων μας ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ὀρθότητος τῶν ἰδεῶν μας περί τοῦ θέματος τῆς ὑγιεινῆς καί ἠθικῆς διατροφῆς μας.**

Παν. Ἀναγνώστου

Ο ΝΑΟΣ ΠΟΥ ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΕΤΑΙ ΚΙ Ο ΝΑΟΣ ΠΟΥ ΔΟΝΕΙΤΑΙ

Οἱ ἀρχαῖοι ἑλληνικοί ναοί δέν ἦταν τυχαῖα ἀρχιτεκτονήματα. Σίγουρα. Δέν κατασκευάσθηκαν μόνο γιά νά στεγάσουν τήν ἀρχαία λατρεία, ἀλλά καί γιά νά ἀποτυπώσουν τήν ἁρμονία τοῦ Σύμπαντος. Μέσα τους εἶναι ἐγγεγραμμένη ἡ βαθειά γνώση πού συνδέει τήν Γῆ μέ τόν οὐράνιο θόλο, τόν ἄνθρωπο μέ τό ἄπειρο. Ὁ ναός τοῦ Ἐπικουρείου Ἀπόλλωνος στὶς Βάσσες Ἠλείας κρατᾶ. ἐπίσης, κάποια ἀναπάντεχα μυστικά βαθειά κρυμμένα. Κυριολεκτικά βαθειά: στά θεμέλιά του. Αὐτά πού οἱ κλασσικά σκεπτόμενοι ἐπιστήμονες χαρακτήρισαν "σαθρά" δίχως νά καταλάβουν τό "μυστικό" πού κρύβεται ἐκεῖ.

Οἱ πρῶτες περίεργες ἐνδείξεις προέκυψαν ἀπό σχετική ἔρευνα τοῦ ἀρχαιολόγου Cooper, ὁ ὁποῖος τό 1972 ἔκανε κάποιες τομές στά θεμέλια τοῦ ναοῦ. Αὐτό πού ἀνεκάλυψε εἶναι πώς ὁλόκληρο τό οἰκοδόμημα στηρίζεται πάνω σέ μιά ἀσυνήθιστη ὑπόγεια βάση. Στήν ἀνατολική πλευρά τοῦ ναοῦ ὑπάρχει, σέ βάθος δύο μέτρων, ἕνα στρῶμα προσεκτικά λαξευμένου βράχου, μέ κλίση πρός τόν νότο. Πρόκειται, δηλαδή, γιά ἕνα κεκλιμένο ἐπίπεδο.

Στήν νότια πλευρά, ὅμως, τά πράγματα εἶναι διαφορετικά. Ἐκεῖ, ὁ ναός "κάθεται" πάνω σέ φερτά ὑλικά, σέ ἀναρρίμματα καί συγκεκριμένα σέ ἕνα στρῶμα ἀπό κιτρινωπό πηλῶδες χῶμα καί βότσαλα θαλάσσης. Τό ἀποτέλεσμα; Ὁλόκληρος ὁ ναός "γλιστράει" καί περιστρέφεται ἀργά γύρω ἀπό ἕναν κατακόρυφο ἄξονα στήν νοτιοανατολική γωνία του. Γιά νά διευκολυνθεῖ αὐτή ἡ περιστροφή καί νά ἀποσβαίνονται οἱ κραδασμοί, ὁλόκληρη ἡ βάση τοῦ ναοῦ εἶναι κατασκευασμένη ἀπό ἀλλεπάλληλα στρώματα πλακῶν πού συνδέονται μεταξύ τους μέ μεταλλικούς συνδετῆρες γύρω ἀπό τούς ὁποίους ἔχει χυθεῖ μόλυβδος.

Παρόμοιες συνδέσεις ἔχουν παρατηρηθεῖ καί στό δάπεδο τοῦ ναοῦ τῆς Προνοίας Ἀθηνᾶς στούς Δελφούς, στό μυστηριῶδες κτίσμα πού εἶναι γνωστό μέ τό ὄνομα "Θόλος".

Γιατί, ὅμως, νά ἔχει κατασκευασθεῖ ἔτσι ὁ ναός τοῦ Ἀπόλλωνος στίς Βάσσες; Σίγουρα δέν εἶναι τυχαῖο συμβάν, ἀλλά οὔτε καί κατασκευαστική ἀβλεψία. Κατά τήν ἄποψη τοῦ γυμνασιάρχη-μαθηματικοῦ Στέλιου Πετράκη, ὁ Ναός γλιστράει καί περιστρέφεται, ὅπως διαπιστώνουν οἱ ἀρχαιολόγοι, ὄχι τυχαῖα, ἀλλά σκόπιμα. Πρόκειται γιά ἕνα **προσεκτικά προμελετημένο** ἐπίτευγμα τῶν ἀρχαίων κατασκευαστῶν του. Ἡ ἰδιότυπη βάση τοῦ ναοῦ κατασκευάσθηκε ἀφοῦ προηγουμένως ὑπολογίσθηκαν πολύ προσεκτικά τό βάρος του καί ἡ γωνία στροφῆς του,

ἔτσι ὥστε μέσα σέ ἕνα χρόνο νά "μετακινεῖται" κατά 50 πρῶτα καί 2 δεύτερα τῆς μοίρας. Ἐδῶ εἶναι πού ἀρχίζουν οἱ ἐντυπωσιακές θεωρίες, γιατί τά 50 πρῶτα καί 2 δεύτερα τῆς μοίρας εἶναι ἡ τιμή ἐτησίας μεταπτώσεως τῶν ἰσημεριῶν!

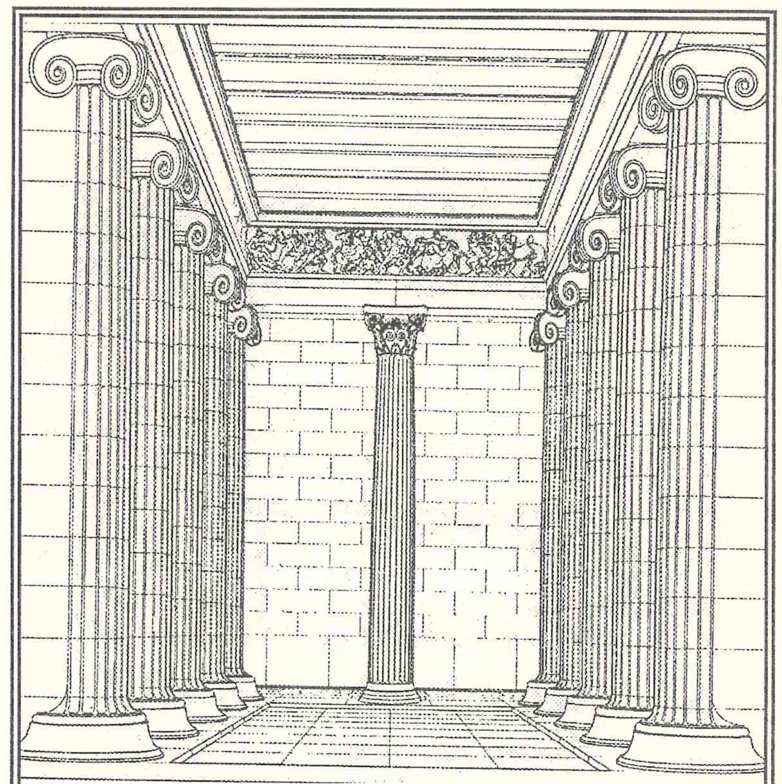
Ὡς ἀποτέλεσμά της εἶναι ἡ "ὀλίσθησις" πρός τά πίσω τοῦ βορείου πόλου τοῦ οὐρανοῦ. Αὐτήν τήν μεταβολή τήν εἶχαν ὑπολογίσει ἀκριβῶς οἱ ἀρχαῖοι κατασκευαστές τοῦ ναοῦ καί γι' αὐτόν τόν λόγο εἶχαν διαμορφώσει ἔτσι τά θεμέλιά του, ὥστε νά μπορεῖ νά περιστρέφεται καί νά παρακολουθεῖ στό πέρασμα τῶν αἰώνων τήν μετάπτωση τῶν ἰσημεριῶν. Αὐτήν τήν ἄποψη ὑποστηρίζει ἔνθερμα ὁ Στέλιος Πετράκης, ὁ ὁποῖος ἔχει ὑποβάλει καί σχετική μελέτη στήν Μαθηματική Ἑταιρεία Πατρῶν.

Σύμφωνα μέ τούς μαθηματικούς καί ἀστρονομικούς ὑπολογισμούς του, λοιπόν, ὁλόκληρος ὁ ναός περιστρέφεται συμπεριφερόμενος σάν μιά "συσκευή" παρατηρήσεως τοῦ οὐρανίου θόλου καί συντονισμοῦ της μέ τό ἄστρο τοῦ Βορρᾶ, τόν Πολικό Ἀστέρα.

Τήν ἐποχή πού χτίσθηκε ὁ ναός τοῦ Ἐπικουρείου Ἀπόλλωνος, ὁ Πολικός Ἀστέρας ἦταν ὁ Α τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Δράκοντος. Στό διάστημα τῶν χιλιετιῶν πού κύλησαν καί λόγῳ τῆς μεταπτώσεως τῶν ἰσημεριῶν, πού ἀναφέραμε, τήν θέση τοῦ Πολικοῦ Ἀστέρα κατέλαβε ὁ Α τῆς Μικρᾶς Ἄρκτου.

"Σκέφθηκα", ἀναφέρει ὁ Στέλιος Πετράκης, *"πώς ἄν ἡ θεωρία μου γιά τήν λειτουργία τοῦ ναοῦ καί ὡς συσκευῆς παρατηρήσεως τοῦ οὐρανίου θόλου εἶναι σωστή, τότε θά ἔπρεπε νά ἔχουμε καί σήμερα ἀκόμα τίς ἀποδείξεις γιά τήν ἐναρμόνισή του μέ τήν οὐράνια γεωμετρία.*

Ὁ ἄξονάς του, ὅπως διαγράφεται ἀπό τόν προσανατολισμό του καί ἀπό τίς πλάκες τοῦ δαπέδου, εἶναι στραμμένος πρός τόν οὐράνιο βορρᾶ. Πρίν ἀπό 2.400 χρόνια ἔδειχνε τόν Α τοῦ Δράκοντος. Σήμερα θά ἔπρεπε νά "δείχνει"

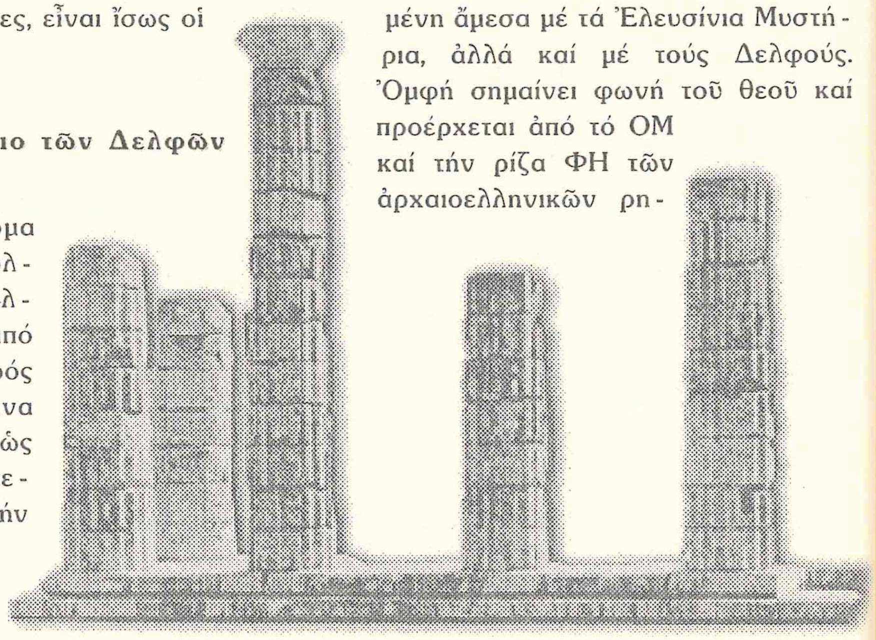
τόν Α τῆς "Μικρᾶς "Αρκτου". Καί ἔτσι εἶναι.

Διεπίστωσα ἰδίοις ὄμμασι τό φαινόμενο, στὶς 2 Αὐγούστου τοῦ 1972", ἀναφέρει ὁ Στέλιος Πετράκης καί ἐξηγεῖ: *"Περίμενα ὑπομονετικά νά νυχτώσει, ἔχοντας σταθεῖ πίσω ἀπό τόν κυκλικό βωμό πού βρίσκεται στό ἐσωτερικό τοῦ ναοῦ. "Οταν τά ἀστέρια ἐμφανίσθηκαν εἶδα πὼς προεκτείνοντας νοερά τὶς δύο βόρειες μεσαῖες κολῶνες πρός τόν οὐρανό συναντοῦσα ἀνάμεσά τους, στό κέντρο ἀκριβῶς, τόν σημερινό Πολικό Ἀστέρα, τόν Α τῆς Μικρᾶς "Αρκτου".*

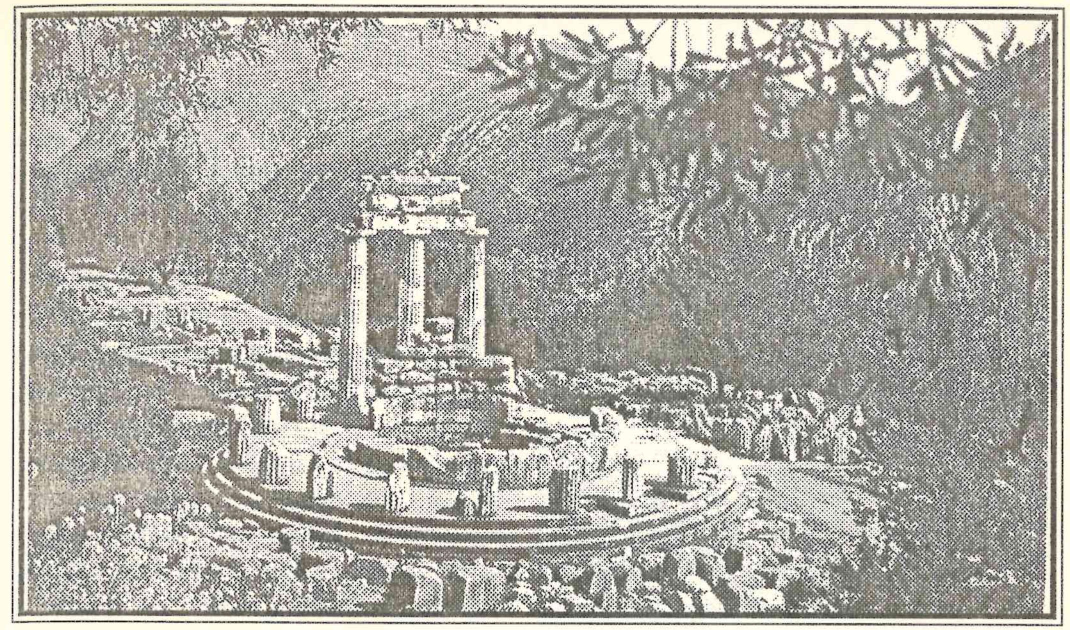
Γιά πολλούς συντηρητικά σκεπτομένους, ἐνδεχόμενα σάν καί αὐτό τῆς τεχνητῆς ὀλισθήσεως τοῦ ναοῦ εἶναι ἀπίστευτα, ὡστόσο οἱ μαθηματικοί καί ἀστρονομικοί ὑπολογισμοί τά ἀποδεικνύουν ὑπενθυμίζοντάς μας πὼς καμμιά φορά ὁ πολύς ὀρθολογισμός ἢ καί ἡ ἐπιστημονική ἀλαζονεία μπορεῖ νά ἀποκλείσουν ἐκδοχές πού, ἐνῶ δείχνουν ἀπίστευτες, εἶναι ἴσως οἱ πραγματικές.

Τό μυστήριο τῶν Δελφῶν

"Ενας ἀκόμα ναός τοῦ Ἀπόλλωνος περιβάλλεται, ἐπίσης, ἀπό μυστήρια ὡς πρός τά τεκταινόμενα ἐκεῖ, ἀλλά καί ὡς πρός τήν ἀρχιτεκτονική καί τήν θέση του. Εἶναι ὁ ναός πού βρίσκεται στούς Δελφούς, στόν "ὀμφαλό τοῦ κόσμου". Ὁ ὀμφάλιος λίθος πού βρέθηκε ἐκεῖ καί πού ἐκτίθεται στό Μουσεῖο τῶν Δελφῶν, δέν εἶναι ἁπλῶς ἕνα σύμβολο ἀλλά, ὅπως ὑποστηρίζει σημαντική μερίδα μελετητῶν, ἕνας χάρτης! Στόν "ὀμφάλιο λῶρο" πού τόν περιβάλλει καί πού μοιάζει στά μάτια τῶν ἀμυήτων ὡς διακοσμητική "γιρλάντα" ἀποτυπώνεται, ὅπως ὑποστηρίζουν οἱ Τόμπκινς καί Στεκίνι, ἕνα ἀνάγλυφο γεωδαιτικό δίχτυ πού συμβολίζει τά γεωμετρικά μήκη καί πλάτη τῆς Γῆς. Πάνω σέ αὐτό τό δίχτυ ὑπάρχουν κάποια κομβικά σημάδια πού ἀντιστοιχοῦν σέ συγκεκριμένες περιοχές τοῦ πλανήτη, μιά ἀπό τὶς ὁποῖες εἶναι ἕνας κωδικός. Μέσα σέ αὐτήν ὑπάρχει ἡ ἱερή συλλαβή ΟΜ – πού πολλοί νομίζουν ὅτι προέρχεται ἀπό τήν Ἰνδία – γιά νά ἐκφράσει τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἢ τόν Θεό Λόγο.

Πανάρχαια ἑλληνική συλλαβή, ὅμως, θεωρεῖται τό ΟΜ καί εἶναι συνδεδεμένη ἄμεσα μέ τά Ἐλευσίνια Μυστήρια, ἀλλά καί μέ τούς Δελφούς. Ὀμφή σημαίνει φωνή τοῦ θεοῦ καί προέρχεται ἀπό τό ΟΜ καί τήν ρίζα ΦΗ τῶν ἀρχαιοελληνικῶν ρη-

μάτων *φάω-φῶ* καί *φημί*, δηλαδή, *προφέρω, λέω*. Συνεπῶς, μέσα ἀπό τόν χαρακτηρισμό τῶν Δελφῶν ὡς ὀμφαλοῦ τῆς Γῆς, πληροφορούμεθα ὅτι ἦταν ἡ περιοχή ὅπου "ἀκουγόταν" ἡ φωνή τοῦ θεοῦ, μέσῳ τῆς Πυθίας στήν προκειμένη περίπτωση.

Νεώτερες μελέτες εἰδικῶν ἐρευνητῶν ἐπιβεβαιώνουν πὼς ἡ περιοχή αὐτή βρίσκεται πάνω σέ ἕναν ἀπό τούς μεγάλους ἐνεργειακούς διαύλους πού διατρέχουν τόν πλανήτη. Τί μπορεῖ νά συμβεῖ σέ ἕνα τέτοιο κομβικό ἐνεργειακό σημεῖο;

Ὁ Πλούταρχος, πού γνώριζε προφανῶς γιά τούς ἐνεργειακούς διαύλους, ἀναφέρει ὅτι σέ διάφορα ἐκλεκτά μέρη τῆς Γῆς ὑπάρχουν μοναδικά φαινόμενα καί πὼς *"δέν πρέπει νά ἀπορεῖ κανεὶς ἂν ἀπό τά πολλά ρεύματα πού ἐκπέμπει ἡ Γῆ μόνο μερικά σάν καί αὐτό τῶν Δελφῶν ἐπηρεάζουν τὶς ψυχές καί δίνουν ἔμπνευση καί ἐνόραση τοῦ μέλλοντος"*. Σέ αὐτό τό μέρος ἐνυπάρχει μιά "μεγάλη δύναμη", τονίζει.

Κάτω ἀπό αὐτές τὶς συνθῆκες, λοιπόν, μποροῦσαν νά λάβουν χώρα ἐξαιρετικά γεγονότα καί νά κάνουν τήν ἐμφάνισή τους ὑπερβατικές ἐμπειρίες καί παράξενα συμβάντα. "Ενα ἀπό αὐτά σχετίζεται μέ τόν προφήτη τοῦ Ἀπόλλωνος, τόν Ἀριστέα. Ὁ Ἡρόδοτος μᾶς πληροφορεῖ γι' αὐτόν πὼς μιά μέρα, ἐνῶ βρισκόταν σέ ἕνα ἐργαστήρι γναφέα, ὅπου λεύκαιναν ἢ λανάριζαν ὑφάσματα, ἔπεσε ξαφνικά νεκρός. Ὁ γναφέας ἔτρεξε τότε νά εἰδοποιήσει τούς συγγενεῖς τοῦ Ἀριστέα. Ἐπέστρεψε σέ λίγο μαζί τους καί ξεκλειδώνοντας τήν πόρτα ἔψαξε γιά τόν Ἀριστέα, ἀλλά δέν τόν βρῆκε οὔτε νεκρό οὔτε ζωντανό. "Ενας Κυζικινός πού ἔφθασε ἐπάνω στήν ὥρα τούς πληροφόρησε πὼς εἶχε συναντήσει στόν δρόμο τόν Ἀριστέα νά πηγαίνει πρός τήν Κύζικο καί πὼς μίλησε μαζί του.

Ὁ Ἀριστέας ἐμφανίσθηκε πάλι ἑπτά

χρόνια ἀργότερα στήν Προκόννησο καί τότε ἔγραψε τά Ἀριμάσπεια Ἔπη ἀπό ὅπου ἔγινε γνωστό πῶς κατά τό χρονικό διάστημα τῆς ἀπουσίας του βρισκόταν στὶς ὑπερβόρειες περιοχές ὡς "φοιβόληπτος" (Φοῖβος ἦταν ἕνα ἀπό τά ὀνόματα τοῦ Ἀπόλλωνος). Κατόπιν, ὁ Ἀριστέας ἐξαφανίσθηκε καί πάλι καί ἔκανε τήν ἐμφάνισή του στό Μεταπόντιο τῆς Κάτω Ἰταλίας... 240 χρόνια ἀργότερα! Οἱ Μεταποντῖνοι ἔστησαν τότε στήν Ἀγορά ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος καί τοῦ ἱερέως του Ἀριστέα ὕστερα καί ἀπό σχετικό δελφικό χρησμό.

Σύμφωνα μέ ἄλλες πηγές: Ὁ Ἀριστέας, ἀλλά καί ὁ Ἄβαρις, ἄφηναν σέ ὡρισμένο τόπο τό σῶμα τους καί μόνο ἡ "ψυχή τους ἐν ἐκστάσει" πλανιόταν ἐδῶ κι ἐκεῖ. Τό σῶμα ἔμενε πίσω σάν νεκρό κουφάρι, ἀλλά ἡ ψυχή ταξίδευε σέ μεγάλες ἀποστάσεις βλέποντας καί ἀκούγοντας πολλά πού ἀργότερα τά διηγοῦντο οἱ ἴδιοι. Σήμερα, τό φαινόμενο αὐτό ὀνομάζεται "ἀστρικό ταξίδι" ἢ ἐξωσωματική ἐμπειρία καί ἡ ἐπιστημονική κοινότητα τό μελετᾶ χωρίς, ὡστόσο, νά μπορεῖ ἀκόμη νά τό ἐξηγήσει ἐπαρκῶς.

Κάποιοι ἐρευνητές ἀναφέρουν, πάντως, πῶς ὄντως στήν περιοχή τῶν Δελφῶν ὅπως καί σέ ἄλλα κομβικά σημεῖα τοῦ πλανήτη, ὑπάρχουν "πύλες" εἰσόδου σέ ἄλλες διαστάσεις.

Ὁ ἴδιος ὁ ναός ἀποτελεῖ ἀπό μόνος του ἕναν ὑπαινιγμό γιά ὅλα αὐτά. Στό δελφικό ἱερό σύνναοι ἦσαν ὁ Ἀπόλλων, ἀλλά καί ὁ Διόνυσος. Ὁ Νίτσε θεωροῦσε πῶς οἱ δύο αὐτοί Θεοί ἀποτελοῦν ἕνα δίπολο, συμπληρωματικό, ἐκφράζοντας ὁ καθένας τὶς δικές του ἰδιότητες ἔτσι πού ἠρεμία καί ταραχή, σοφία καί ἐνθουσιασμός, νηφαλιότης καί ὀργασμός νά συνυπάρχουν ταυτόχρονα.

Ὄχι μόνο ὁ Νίτσε, ἀλλά πολλοί κορυφαῖοι στοχαστές πιστεύουν πῶς στήν ὥριμη θρησκευτική ζωή ἀπαραίτητος εἶναι ὁ συγκερασμός τοῦ "ἀπολλωνείου" καί τοῦ "διονυσιακοῦ" στοιχείου. Ἡ Πυθία πού περιέπιπτε σέ κατάσταση μανίας καί ἐκστάσεως, συγχρόνως, μποροῦσε κάλλιστα νά θεωρηθεῖ μαινάς βακχευομένη, ἀλλά χωρίς τὶς θορυβώδεις ἐκδηλώσεις τοῦ διονυσιασμοῦ. Ἔτσι, ἦταν παραδομένη στό πνεῦμα καί τῶν δύο θεῶν πού τῆς ἀφαιροῦσαν τό λογικό στοιχεῖο καί τῆς ἄφηναν μόνο τό ἔνθεο: τόν "ἐνθουσιασμό" καί τήν ἔκσταση πού ἐκδηλώνονται στὶς ἀνώτερες στάσεις συνειδήσεως.

Σύμφωνα μέ ἄλλες ἐκτιμήσεις, ὁ Ἀπόλλων καί ὁ Διόνυσος ἀντιπροσωπεύουν συμβολικά τούς δύο λοβούς τοῦ ἐγκεφάλου πού ὅταν συνεργάζονται, ὥστε ἡ λειτουργία τους νά εἶναι ἐναρμονισμένη, φέρνουν σέ ἐπαφή τόν νοῦ μέ τήν Ἀνώτερη Συνείδηση. Πράγματι, στόν ναό τῶν Δελφῶν, μέ τήν μορφή πού εἶχε κατά τόν 4ο π.Χ. αἰῶνα, παρουσιάζεται στό ἕνα ἀέτωμα ὁ Διόνυσος καί στό ἀντικρυνό ὁ Ἀπόλλων. Ἀπό μιά ἄποψη τό ἴδιο αὐτό ἱερό συμβόλιζε τόν ἀνθρώπινο ἐγκέφαλο μέ τούς δύο λοβούς, τὶς δύο ὄψεις τοῦ θείου καί τελικά τήν συμπαντική ἰσορροπία.

Δέν εἶναι λοιπόν τυχαῖο πού μέχρι σήμερα τό Ἀπολλώνειο ἱερό τῶν Δελφῶν ἀσκεῖ σέ ὅλους τούς ἐπισκέπτες του, πού ἔρχονται ἀπό τὶς τέσσερεις ἄκρες τῆς Γῆς, μιά βαθειά καί ἀνεξήγητη γοητεία.

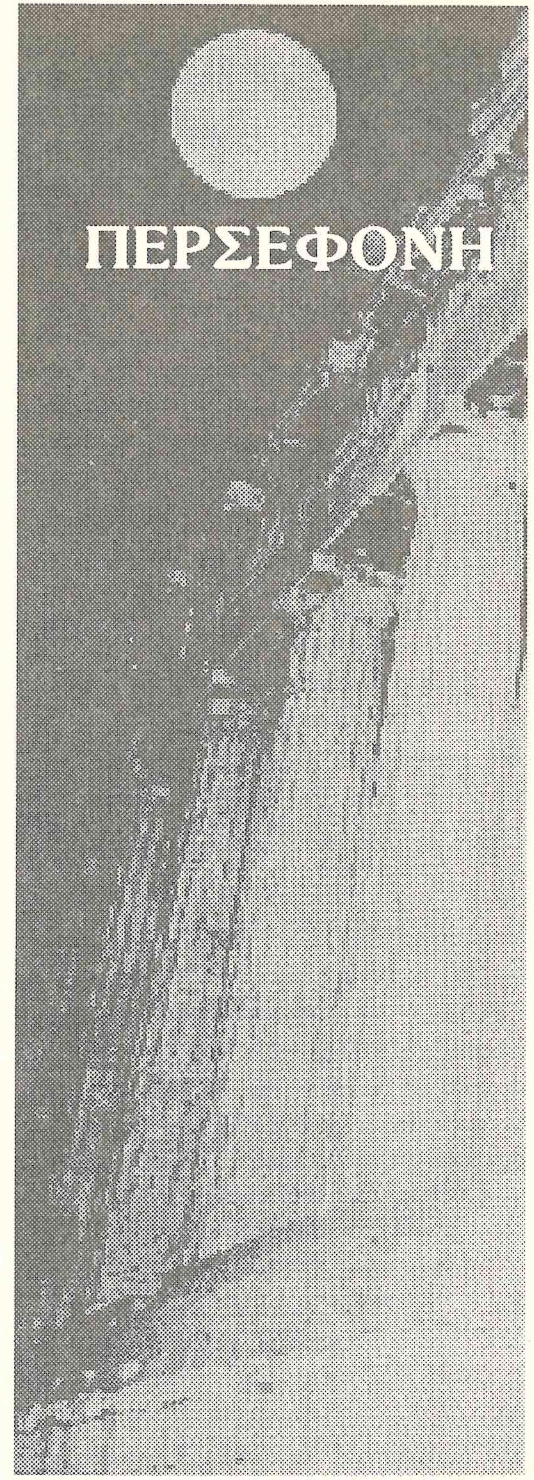
Ἰουλία Πιτσούλη

Ἀλτάνη

Ὁ προθάλαμος τῶν Ἐλευσινίων

Αἱ τρεῖς ὄψεις τῆς Σελήνης

ΕΚΑΤΗ, ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ, ΑΡΤΕΜΙΣ

Ὀξυδερκής παρατηρητής τῶν φαινομένων τῆς φύσεως ὁ Ἀρχαῖος Ἕλλην στοχάζεται. Πουθενά εἰς τήν φύσιν δέν ἀνευρίσκει τήν ἐκμηδένισιν καί τήν τελειωτικήν ἐξαφάνισι οἱουδήποτε ὑπαρκτοῦ πράγματος. Ἀντιθέτως, ἐκ τῆς παρατηρήσεως διαπιστώνει τήν συνεχῆ **ἀνακύκλωσιν** τῶν μορφῶν ἀπό τόν σπόρον εἰς τό δένδρον καί ἀπό τό δένδρον εἰς τόν σπόρον. Ἀπό τό ᾠόν εἰς τό πτηνόν καί ἀπό τό πτηνόν εἰς τό ᾠόν. Ἀπό τήν χρυσαλλίδα (ψυχήν) εἰς τήν κάμπην καί ἀντιστρόφως.

Καί εἰς ἐπιβεβαίωσιν ἡ **κυκλική ἐναλλαγή** τοῦ σκότους/φωτός ἡμερησίως, μηνιαίως καί ἐτησίως τόν βεβαιώνουν ὅτι ἡ ἰδία διαδικασία ἀφορᾶ καί τήν προσωπικήν του Ὕπαρξιν. Ἡ αὐτή κυκλική ἐπαναφορά θά πρέπει νά τόν ἐμφανίζῃ καί νά τόν ἐξαφανίζῃ ἐναλλάξ μετατοπίζοντάς τον ἀπό τό φῶς εἰς τό σκότος καί ἀντιστρόφως. Μέ ποῖον, ὅμως, τρόπον θά εἰσέλθῃ εἰς τήν γνῶσιν τῶν ἐναλλασσομένων αὐτῶν καταστάσεων; Εἰς τόν Ἀρχαῖον Ἕλληνα ἐδόθησαν αἱ ἀπαντήσεις μέσῳ τοῦ Δωδεκαθέου καί τῶν Μυστηρίων.

Ὁ Νέος Ἕλλην ἀπεστερήθη καί ἀπεκόπη ἀπό τήν ἀρχαίαν του Πηγήν Γνώσεως. Ὅμως ἔχει εἰς τήν διάθεσίν του πρῶτον τόν Ἑλληνικόν Λόγον καί

δεύτερον τήν Μυθολογίαν καί τήν δυνατότητα τῆς ἀλληγορικῆς ἑρμηνείας καί διεισδύσεως. Ἄς ἐξετάση, λοιπόν, ἐκ νέου τό Δωδεκάθεον, τούς φυσικούς κύκλους τῆς ἐναλλαγῆς φωτός/σκότους καί ἐκ τῆς ἑρμηνείας αὐτῶν κάτω ἀπό τάς σημερινάς συνθήκας ἄς ἀνακαλύψη ἐκ νέου τήν ταυτότητά του.

Τρισώματη Ἑκάτη ἀπό ἐγχάραγκτο λίθο τῆς κατηγορίας Ἀβράξα

Σκότος, ἡμίφως, Φῶς εἶναι αἱ τρεῖς καταστάσεις πού πρῶτον ἀντιλαμβάνεται ὁ νοῦς κατά τήν ἀναζήτησιν τῆς ἐσωτερικῆς γνώσεως.

Κατά τήν Ἑλληνικήν Μυθολογίαν αἱ τρεῖς αὐταί καταστάσεις ἀλληγοροῦνται ὡς πρός τόν Ἀθ. Σταγειρίτην, ΩΓΥΓΙΑ Α, σελ. 235: "*Τήν Λητώ ὡς λήθη καί ὡς νύκτα, τά τέκνα ἐνταῦθα σημαίνουσιν, ὁ μέν Ἀπόλλων τόν Ἥλιον, ἡ δέ Ἄρτεμις τήν Σελήνην*". Λήθη καί σκότος (Λητώ) εἶναι ἡ Μητέρα τοῦ ἡμίφωτος (Ἀρτέμιδος), διά τοῦ ὁποίου ἐν συνεχείᾳ γεννᾶται τό φῶς (Ἀπόλλων).

Ἡ ἀρχική αὐτή τοποθέτησις, ἡ ἀφορῶσα τήν σταδιακήν πορείαν πού ὁδηγεῖ τόν νοῦ ἀπό τό σκότος εἰς τό φῶς μέ τάς ἐνδιαμέσους διαβαθμίσεις, ἀποδίδεται μυθολογικῶς μέ τήν δυσκολίαν ἑνός τοκετοῦ. Ἡ Λητώ, ἀλληγορουμένη ὡς νύκτα καί σκότος, ἐπί **9 ἡμέρας καί 9 νύκτας** προσπαθεῖ νά φέρη εἰς τόν κόσμον τό ἡμίφως καί τό φῶς, τήν Ἄρτεμιν καί τόν Ἀπόλλωνα. Οὐδείς θνητός ἤ ἀθάνατος δέχεται νά τήν φιλοξενήση. Τό χρονικόν διάστημα τοῦ ἀριθμοῦ 9 ἐμφανίζεται ὄχι μόνον εἰς τήν κύησιν τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος, ἀλλά καί εἰς ὠδῖνας τάς πρό τῆς γεννήσεως τοῦ κοσμικοῦ Φωτός. Προηγεῖται δέ τό ἡμίφως καί ἕπεται τό Φῶς.

Ἐπιφάνεια τῆς τριπροσώπου καί ἑξαχείρου Ἑκάτης ἀνάμεσα σέ δύο «μυστικάς κίστας» μέ φίδια

Ὁ ἀριθμός 9 εἶναι ὁ συμβολικός ἀριθμός μιᾶς κυήσεως.

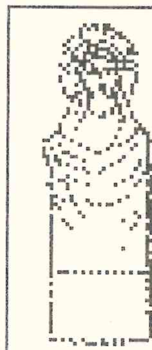
"*...(Μετά ἀπό πολλάς ταλαιπωρίας) ἀφ' οὗ προετοιμάσθη ἡ νῆσος (Δῆλος), ἔστειλεν ὁ Ποσειδῶν τούς Τρίτωνας καί διεπόρθμευσαν τήν Λητώ εἰς αὐτήν διά νά γεννήση, ἡ ὁποία ἐκάθητο ὑποκάτω εἰς ἕνα Φοίνικα καί ἐπαιδεύετο* ***9 ἡμέρας καί 9 νύκτας****, μή δυναμένη νά γεννήση, καί δοκιμάζουσα πόνους σφοδροτάτους. Ἦλθον δέ εἰς ἐπίσκεψιν αὐτῆς αἱ Θεαί Διώνη, Ρέα, Θέμις καί Ἀμφιτρίτη, καί ἀφ' οὗ εἶδον τούς πόνους αὐτῆς, ὑπεσχέθησαν εἰς τήν Ἶριν ὅρμον* ***ἐννεάπηχυν*** *διά νά πηγαίνη νά φέρη τήν Εἰλείθυιαν. Καί οὕτως ἐλθοῦσα ἡ Εἰλείθυια ἐμαίευσεν αὐτήν, καί ἐγέννησε πρῶτον τήν Ἄρτεμιν ἔπειτα τόν Ἀπόλλωνα. Κατ' ἄλλους δέ ἡ Ἄρτεμις ἐγεννήθη μίαν ἡμέραν πρότερον, καί αὐτή ἐμαίευσεν ὕστερον τήν Λητώ εἰς τήν γέννησιν τοῦ Ἀπόλλωνος...*"

(Ἀθ. Σταγειρίτης, *ΩΓΥΓΙΑ*, Τόμ. Α, σελ. 234).

Ἡ ἀλληγορική εἰκών δίδει ἀνάγλυφα τήν νέαν ἰδέαν, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ

μεγάλο χρονικόν διάστημα καί φοβεράς ὠδῖνας διά νά ἐμφανισθῆ πρῶτον εἰς τό ἡμίφως τοῦ ὑποσυνειδήτου, φευγαλέα εἰς τήν ἀρχήν, καί ἐν συνεχείᾳ μέ ἐξωτερικήν βοήθειαν (Ἄρτεμις) νά ἔλθη εἰς τό φῶς ἡ ὡλοκληρωμένη ἰδέα εἰς τήν συνείδησιν (Ἀπόλλωνα).

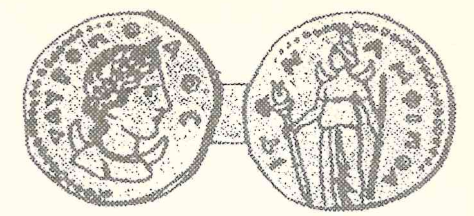
Ἡ ἐξελικτική αὐτή διαδικασία ἔχει τήν δυνατότητα μεταφορᾶς εἰς ἐσωτερικήν ἀνελικτικήν πορεία. Ὄχι πλέον ὅσον ἀφορᾶ μίαν ἰδέαν τοῦ νοητοῦ κόσμου, ἀλλά μιᾶς ἐνσαρκώσεως, ἡ ὁποία ἀρχίζει εἰς τό πλῆρες σκότος (Λητώ). Τό ὄν μέ τήν ἐμπειρίαν τῆς ζωῆς ἀντιλαμβάνεται τό κενόν τῆς μιᾶς ἐνσαρκώσεως εἰς τόν κόσμον τῆς μορφῆς καί ἀρχίζει νά αἰσθάνεται τά ρίγη τῆς ἀγωνίας τῆς ἐκμηδενίσεως. Ἐφ' ὅσον εὑρεθῆ εἰς περιβάλλον ἐντός τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἡ δυνατότης ἀμυδρᾶς φωτίσεως ἀπό κατάλληλα βιβλία, ἤ μιᾶς ἄλλης ψυχῆς (Ἀρτέμιδος) νά τόν βοηθήση νά κατανοήση τό μυστήριον τῆς Ὑπάρξεώς του, σιγά-σιγά μέ τήν προοδευτικήν αὔξησιν τοῦ νυκτερινοῦ φωτός τῆς Σελήνης/Ἀρτέμιδος θά φθάση εἰς τήν κροκόπεπλον αὐγήν νά ἀντικρύση τόν Ἥλιον/Ἀπόλλωνα, τήν Γνῶσιν τοῦ Ἑαυτοῦ, μέσα ἀπό τάς φοβεράς ὠδῖνας μιᾶς κυήσεως, τῆς ὁποίας ἡ σύλληψις χάνεται εἰς τά βάθη τοῦ ὑποσυνειδήτου χώρου (Λητοῦς).

Τριπλῆ Ἑκάτη

ΕΚΑΤΗ

Δέν ὀφείλεται εἰς σύμπτωσιν τό γεγονός ὅτι μετά τήν προσφώνησιν τῶν Θεοτήτων τῆς Εἰσαγωγῆς εἰς τούς Ὀρφικούς Ὕμνους, ὁ Ὑμνωδός ἀφιερώνει τόν πρῶτον Ὕμνον εἰς τήν Θεάν Ἑκάτην.

Ἄρτεμις Ταυροπόλος ὡς Θεά τῆς Σελήνης μέ τήν ἡμισέληνον πίσω ἀπό τούς ὤμους. Νόμισμα Ἀμφιπόλεως

Ὕμνος Ἑκάτης

"Εἰνοδίην, Ἑκάτην κλήζω,
τριοδῖτιν, ἐραννήν,
οὐρανίην, χθονίην τε καί εἰναλίην
κροκόπεπλον"...
"Τήν Ἑκάτην, ἐξυμνῶ,
πού τήν λατρεύουν στάς ὁδούς
καί στάς τριόδους, τήν ἐπέραστην,
τήν οὐρανίαν, τήν ἐπίγειον
καί τήν θαλάσσιαν,
πού ἔχει κίτρινον πέπλον..."

Ὁ πρῶτος Ὕμνος πρός Ἑκάτην φαίνεται νά προέρχεται ἐκ τοῦ δέους πού ρίζαν του ἔχει τό σκότος τῆς τελευταίας νύκτας πρό τῆς Νέας Σελήνης, τότε πού ἡ Θεά Ἑκάτη ἔχει ὑπό τήν κυριαρχίαν της τούς τρεῖς κόσμους: τόν Οὐράνιον, τόν Θαλάσσιον καί τόν Χθόνιον.

Ἡ πλησιεστέρα πρός τό Σκότος κατάστασις εὑρίσκει τήν ἔκφρασίν της εἰς τήν Ὀντότητα τῆς Θεᾶς καί ἐξ αὐτῆς ἀρχίζει ἡ τελετουργία τῶν Ὕμνων. Γνωρίζει ὁ ὑμνωδός ὅτι τό ὁρμέμφυτον

τοῦ ὑποσυνειδήτου χώρου εἶναι πλῆρες ἀπό τόν ἀρχέγονον φόβον τῆς ἀγνοίας καί αὐτόν τείνει κατά πρῶτον νά προσεγγίσῃ (ὁμιλοῦντες μέ τήν τρέχουσαν ὁρολογίαν τοῦ αἰῶνος μας).

Ἡ Ἑκάτη εἶναι τό σκοτεινότερον μέρος τῆς ψυχῆς, τό ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς ἀνταπόκρισιν μέ τά Ἑκαταῖα Δεῖπνα τοῦ ἐξευμενισμοῦ, διά νά προχωρήσει ἡ Ἑκάτη αὐξανομένη τήν ἑπομένην Νύκτα εἰς τήν Νέαν Σελήνην, τήν Νέαν Φάσιν τῆς ἐξελικτικῆς της πορείας. Νύκτα ἀποφράς, ἡ τελευταία Νύκτα τοῦ Κύκλου τῆς Σελήνης, νύκτα τήν ὁποίαν ἀφιέρωναν εἰς τήν σιωπήν καί τήν περισυλλογήν οἱ ἱερεῖς, διότι καί οἱ τρεῖς κόσμοι, ὁ χθόνιος, ὁ θαλάσσιος καί ὁ οὐράνιος εὑρίσκονται κάτω ἀπό τήν ἐπικράτειαν τοῦ σκότους/Ἑκάτης τήν τελευταίαν νύκτα τοῦ Σεληνιακοῦ μηνός, τήν 28ην.

Σύμφωνα μέ τήν ὁρολογία τοῦ Karl JUNG, ὁ συλλογικός ἀσυνείδητος χῶρος τοῦ ἀνθρωπίνου κυττάρου, ὁ σκοτεινός καί ἀνεξιχνίαστος, ἡ κοινή καί ἀναπόφευκτος ἀφετηρία ἀπό τήν ὁποία προέρχεται κάθε γέννησις, εὑρίσκεται συζευγμένη μετά τῆς Μυθολογίας καί ἀναμένει τήν ἐκ βάθους μυστηριακήν της ἑρμηνείαν.

Ἡ ψυχική οὐσία τοῦ Ἀρχαίου Ἕλληνος δέν ἀποδέχεται τό ἀπόλυτον σκότος δι' αὐτό καί ἡ Θεά τοῦ σκότους, ἡ Ἑκάτη, ἀποκαλεῖται καί "κροκόπεπλος". Ἡ δέ Ἑκάτη συνδέεται μέσῳ τῶν Μυστηρίων μέ τήν Περσεφόνην, τό ὄνομα τῆς ὁποίας ὡς Περσείας εἶναι ἀλληλένδετον μέ τό ἐπίθετον τῆς Ἑκάτης πού ἀποκαλεῖται Πέρσεια. Εἶναι δέ αἱ δύο συνδεδεμέναι εἰς τό βασίλειον τοῦ Κάτω Κόσμου. *(Πέρσω = μέλλων τοῦ ρήματος πέρθω = καταστρέφω, ἐρημώνω, ἀφανίζω διά καταστροφῆς).* Καί ἡ μέν Περσεφόνη εἶναι ἡ Περσέφασσα ἢ ***Φερσέφασσα = ἡ φέρουσα τό φᾶος εἰς τήν ψυχήν***, ἡ δέ Πέρσεια Ἑκάτη, ὅταν εὑρίσκεται εἰς τό πλῆρες σκότος τῆς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Σεληνιακοῦ Κύκλου, τότε εἶναι πραγματικά ἐπίφοβος καί μπορεῖ νά φέρῃ τήν καταστροφήν καί τόν ὄλεθρον.

"...Κατά τήν τελευταίαν ἡμέραν, ὅταν ἐτελείωνεν ἡ παλαιά καί ἤρχιζεν ἡ νέα Σελήνη, παρέθετον πρό τῶν ἀγαλμάτων καί ἐπί τῶν βωμῶν της τροφάς, τά καλούμενα Ἑκάτης δεῖπνα, διά νά τραφῆ καί πάλιν ἡ Θεά· ἦτο δέ ἡ τρίμορφος Θεά σύμβολον τῶν τριῶν διαδοχικῶν φάσεων τῆς Σελήνης, ἐξ οὗ καί ἀνεπτύχθη ἡ ἰδέα τῆς τριπλῆς ἐξουσίας της εἰς τά βασίλεια τοῦ κόσμου. Εἰς τήν κυρίως Ἑλλάδα ἡ Θεά αὐτή ἐνέπνεε δεισιδαίμονα τρόμον· συνεδέετο μετά τοῦ καταχθονίου κόσμου, ἦτο Θεά τῶν φασμάτων καί τῆς μαγείας".

(Ἀπό τά σχόλια 164 τοῦ Παναγῆ Λεκατσᾶ εἰς τήν Θεογονίαν τοῦ Ἡσιόδου).

Προτομή τῆς Μήνης μέ τά μαλλιά πλεγμένα σέ σχῆμα κεράτων καί μέ τήν ἐπιγραφή ΛΟΧΙΑ

Περί τῆς Ἑκάτης, γράφει ὁ Ἀθ. Σταγειρίτης (*ΩΓΥΓΙΑ*, Τόμος Β, Σελ. 135):

"...Ἐνόμιζον ὅμως τήν αὐτήν, Ἑκάτην, Σελήνην, Ἄρτεμιν, καί Περσεφόνην. Καί Σελήνην μέν ὠνόμαζον αὐτήν, εἰς τόν Οὐρανόν. Ἄρτεμιν δέ εἰς τήν γῆν, Ἑκάτην δέ καί Περσεφόνην, εἰς τόν Ἅδην... ὡς μέν Σελήνη ἦτο προστάτις τοῦ τοκετοῦ, ὡς δ' Ἄρτεμις τῆς ζωῆς, καί Ἑκάτη ἡ Περσεφόνη τοῦ θανάτου. Διά τοῦτο εἶχαν λαμπάδας ὅλαι αἱ προστάτιδες τοῦ τοκετοῦ, ὡς φέρουσαι δηλονότι τούς γεγεννημένους εἰς τό φῶς".

ΣΕΛΗΝΗ

Ἡ Σελήνη, τό φυσικόν οὐράνιον σῶμα, *ἀποκαλεῖται καί Μήνη εἰς τούς Ὀρφικούς Ὕμνους:*

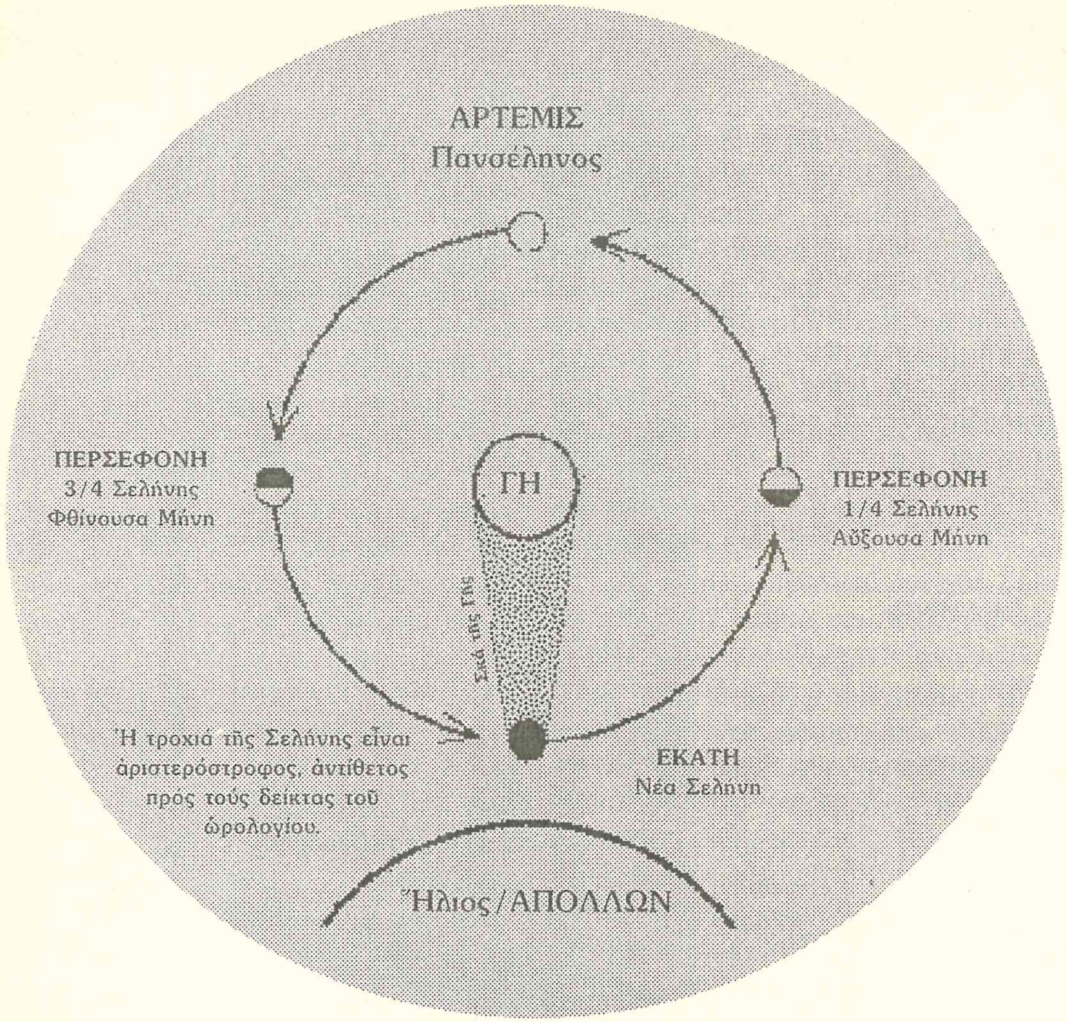
"Ταυρόκερως Μήνη, νυκτίδρομος, ἠεροφοῖτι, Μήνη πού ἔχεις κέρατα ταύρου καί τρέχεις τήν νύκτα καί πλανᾶσαι στόν ἀέρα".

Ἡ περίοδος τῶν 28 ἡμερῶν τῆς περιστροφῆς τῆς Σελήνης ἔδωσε καί τό ὄνομα εἰς τόν **Μῆνα**. Ἡ περίοδος αὐτή χαρακτηρίζεται ἀπό 3 καταστάσεις: **1)** Ἀπό τήν παντελῆ ἔλλειψιν φωτός, ὁπότε ἐπικράτεια ἔχει ἡ Ἑκάτη, **2)** ἀπό τό αὐξανόμενο καί μειούμενο φῶς, ἐπικράτεια τῆς ὁποίας ἀνήκει εἰς τήν Περσεφόνην καί **3)** τήν ΠανΣέληνον τήν ἀνήκουσαν εἰς τήν Ἄρτεμιν.

Ἡ Ἄρτεμις τῆς ἀνατολικῆς ζωφόρου τοῦ Παρθενῶνος (Μουσεῖο Ἀκροπόλεως)

Ἡ Σελήνη συνεπῶς χαρίζει τό φυσικόν της σῶμα διά νά ἀλληγορηθοῦν αἱ τρεῖς καταστάσεις τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς ἀναλόγως μέ τόν φωτισμόν, τόν ὁποῖον

αὐτή εἶναι εἰς θέσιν νά ἀποδεχθῆ. Τό ἀνωτέρω σχῆμα θά ἀποσαφηνίσῃ περαιτέρω τήν ἐξελικτικήν αὐτήν πορείαν:

Παρατηρεῖται ὅτι ἡ ἐπικράτεια τῆς Περσεφόνης ἐμφανίζεται δύο φοράς, εἰς τήν **αὔξουσαν ἤ πλήθουσα** Μήνη καί εἰς τήν **φθίνουσα** Μήνη. Μετά τό Σκότος, τό ὁποῖον ἐπικρατεῖ εἰς τόν χῶρον τῆς Ἑκάτης, ἡ ψυχή προχωρεῖ εἰς τήν σταδιακήν της φώτισιν μέσῳ τῶν Μυστηρίων τοῦ ἡμίφωτος τῆς αὐξούσης Μήνης, τῆς Περσεφόνης. Κατά τό στάδιον αὐτό λαμβάνει τήν βαθμιαίαν καί ἀργήν γνῶσιν. Εἶναι **δέκτης**.

Ἡ κίνησις τῆς Σελήνης εἶναι πάντοτε ἀριστερόστροφος ἀντίθετος πρός τήν φοράν τῶν δεικτῶν τοῦ ὡρολογίου καί σύμφωνος μέ τήν κίνησιν τῶν πλανητῶν. Ἄς μή λησμονῆται ὅτι καί οἱ πλανῆται εἶναι σκοτεινά οὐράνια σώματα, λαμβάνοντα τό φῶς ἀπό αὐτόφωτον πηγή, πού εἶναι ὁ ἥλιος.

Καί ἐνῶ εἰς τήν αὔξουσαν ἤ πλήθουσα Μήνη, ἐπικράτεια Περσεφόνης, ἡ

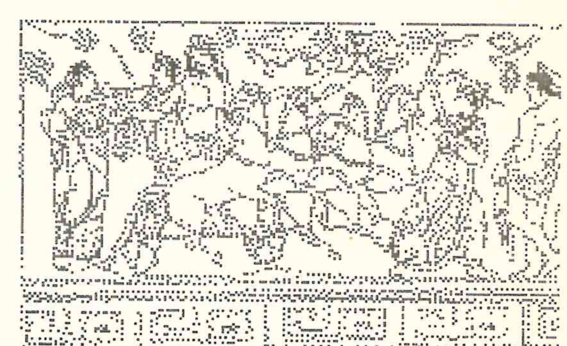
ψυχή ἀφομοιώνει γνῶσιν, λαμβάνει τό Φῶς τοῦ Ἡλίου, τοῦ Φωτοδότου καί διδασκάλου της, εἰς τήν **φθίνουσα** Μήνη, καί πάλιν ἐπικράτεια Περσεφόνης, ὁ ρόλος της ἀλλάζει. Σφραγίζει τήν γνῶσιν, τήν ὁποίαν ἔλαβε ἀναλαμβάνουσα μέ τήν σειράν της νά μεταλαμπαδεύσει ("φαεσφόρος") τήν γνῶσιν τήν ὁποίαν ἔλαβε κατά τήν αὔξουσα Μήνη καί γίνεται **πομπός**.

Διότι ἡ Περσεφόνη εὑρίσκεται εἰς τόν ἐνδιάμεσον χῶρον, μεταξύ τῆς ἐπικρατείας τῆς Ἑκάτης (σκότους) καί τῆς Ἀρτέμιδος (νυκτηλίου φωτός). Ἄλλωστε ἡ ἀλληγορία τῆς παραμονῆς της 6 μῆνας μέ τήν μητέρα της Δήμητρα (Γῆ μήτρα) ἐπί τῆς γῆς καί 6 μῆνας ὑπό τήν γῆν μέ τόν σύζυγόν της Πλούτωνα εἶναι ἐνδεικτική τῆς διπλῆς της ὑποστάσεως.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν τέλεσιν τῶν Μυστηρίων τῆς Θεᾶς Δήμητρος καί τῆς Κόρης, ἐπειδή τό θέμα τῆς παρούσης εἶναι ἡ προκαταρκτική προπαρασκευή διά τήν κατανόησιν τῶν Ἐλευσινίων, παραπέμπομε εἰς τόν Πλούταρχον "*Περί τοῦ ἐμφαινομένου προσώπου τῷ κύκλῳ τῆς Σελήνης*" καί "*Περί Ἴσιδος καί Ὀσίριδος*", ὡς τόν πλέον ἁρμόδιον καί πλησιέστερα διατελοῦντα, διότι ὁ ἴδιος ἔχων καταλάβει καί ἀσκήσει ἐπί σειράν ἐτῶν ἀνώτατα ἀξιώματα εἰς τό Μαντεῖον τῶν Δελφῶν, ἦτο γνώστης τῶν μυστηρίων. Ἄν καί ὁποιαδήποτε ἀποκάλυψις ἦτο αὐστηρότατα ἀπηγορευμένη, ἐν τούτοις μετέδωσε ἐντός τῶν ἐπιτρεπτῶν ὁρίων τήν θεωρητικήν φιλοσοφίαν τῶν Μυστηρίων. Περί τό ἔτος 95, ὡς πληροφοροῦν Δελφικαί ἐπιγραφαί, τοῦ ἀπενεμήθη ἰσοβίως τό ἱερατικόν ἀξίωμα.

Τό ἀρχέτυπον σύμβολον τῆς Σελήνης εἶναι ὁ **μηνίσκος**. Τό σχῆμα αὐτό ἀλληγορεῖ τήν εὐαισθησίαν τῆς ψυχῆς νά συλλαμβάνει. Εἶναι ἡ ἴδια ἡ ψυχή, ἡ ὁποία ἀναλόγως μέ τήν φάσιν εἰς τήν ὁποίαν εὑρίσκεται ἀλλάζει καί συνεχῶς σχῆμα. Δέν ἔχει καμμίαν σταθερότητα, εἰς ἀντίθεσιν μέ τόν ἥλιον τοῦ ὁποίου τό ἀρχέτυπον σύμβολον εἶναι ὁ **κύκλος**, πού εἶναι σταθερός καί ἀναλλοίωτος, μή ὑποκείμενος εἰς οὐδεμίαν ἀλλαγήν. Διότι ἡ ψυχική εὐαισθησία ἡ ὁποία ἐκφράζεται διά τοῦ μηνίσκου τῆς Σελήνης εἶναι ἐκείνη πού ἐπιτρέπει τήν αὔξησιν τῆς προσλήψεως τοῦ φωτός (γνώσεως) ἀπό τόν πάντοτε ἐκπέμποντα τό φῶς (γνῶσιν) ἥλιον.

Ἡ εἰσχώρησις εἰς τήν φιλοσοφικήν διάστασιν τῶν φαινομένων τοῦ πλανητικοῦ συστήματος καί ἡ λεπτομερής ἀναφορά αὐτῶν εἰς τόν χῶρον τῆς ἀλληγορίας, ἀνάγει τόν νοῦ εἰς τήν δυνατότητα ἑρμηνείας ἐκ τοῦ φυσικοῦ παραδείγματος τοῦ Πλανητικοῦ μας Συστήματος εἰς τήν ἐσωτερικήν ἐξέλιξιν καί κατά συνέπειαν ἀνέλιξιν τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος. Εἰς τοῦτο δέ συνεπικουρεῖ ἀπολύτως ἡ Ἑλληνική Μυθολογία μετά τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου.

Ἡ ἁρπαγή τῆς Κόρης

Ἡ αὔξησις τοῦ φωτός τῆς Σελήνης, ἡ ὁποία λαμβάνει τό φῶς ἀπό ξένην πηγήν, δηλαδή ἀπό τόν Ἥλιον, δηλοῖ ὅτι ἡ ἴδια εἶναι σκοτεινό οὐράνιο σῶμα καί μόνον ἀφοῦ δεχθῆ τήν γνῶσιν ἀπό ἀκτινοβολία σώματος αὐτοφώτου, δηλαδή ἀπό διδάσκαλον, θά ἀρχίση νά κατανοῆ τόν κοσμικόν νόμον. Ἡ ἀλληγορία τοῦ κοσμικοῦ Νόμου ἐκφράζεται ἀκριβῶς διά τῆς ἀλληγορουμένης εἰκόνος τῶν οὐρανίων σωμάτων, ἐν προκειμένῳ τῶν σωμάτων τῆς Σελήνης καί τοῦ Ἡλίου. Τά φυσικά αὐτά σώματα ἔχουν τούς πνευματικούς των ἐκπροσώπους εἰς τήν Ἄρτεμιν διά τήν Σελήνην καί εἰς τόν Ἀπόλλωνα διά τόν Ἥλιον, ὡς ἀναφέρει ὁ Ἀθ. Σταγειρίτης.

Τό ὄνομα τοῦ Ἡλίου εὑρίσκει εἰς τόν Ἀπόλλωνα μοναδικήν ἔκφρασιν. Ὅμως, τό ὄνομα τῆς Σελήνης ἔχει ἔκφρασιν τριπλῆ. Τρεῖς Θεαί διεκδικοῦν τήν πλήρη της ἐκπροσώπησιν ὡς αὐτή ἐμφανίζεται εἰς τό φυσικόν πεδίον, διότι ἡ Σελήνη ἔχει τρία διαφορετικά πρόσωπα.

Κατά τήν Μυθολογίαν ἡ Ἑκάτη φέρει ὡς ὄνομα τό ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἑκαταῖος, Ἑκατηβόλος, Ἑκατονταβελέτης, ὅταν αὐτός πλήττη τούς νέους *(ἐκ τοῦ ἑκάς = ἀπό μακρινήν ἀπόστασιν)* καί τούς φονεύη. Τό ἴδιο ἐπίθετο συνοδεύει καί τήν δίδυμον ἀδελφήν αὐτοῦ, τήν ἀργυρότοξον Ἄρτεμιν, τήν Ἑκατηβόλον, ὅταν πλήττη καί φονεύη τάς νέας γυναῖκας. Τό δίδυμον τοῦ φωτός, τοῦ ἡμερησίου καί τοῦ νυκτερινοῦ, δέν εἶναι μόνον ζωοποιόν, ἀλλά καί θανατηφόρον.

Κάθε ἔννοια εἰς τήν Μυθολογίαν πρέπει νά ἐξετάζεται ὑπό τήν **διπλῆ αὐτῆς κυριαρχίαν**, τόσον δηλαδή εἰς τό φυσικόν ὅσον καί εἰς τό νοητικόν. Εἰς τό νοητικόν πεδίον ἡ γνῶσις πρέπει νά λαμβάνεται μετά μεγάλης φειδοῦς καί σταδιακῶς διά νά μή ἀποβῆ θανατηφόρος διά τάς νέας ψυχάς. Μέ τήν διπλῆ ὑπόστασιν τοῦ θανάτου, ὁ θάνατος εἰς τό φυσικόν πεδίον εἶναι γέννησις εἰς τό νοητικόν.

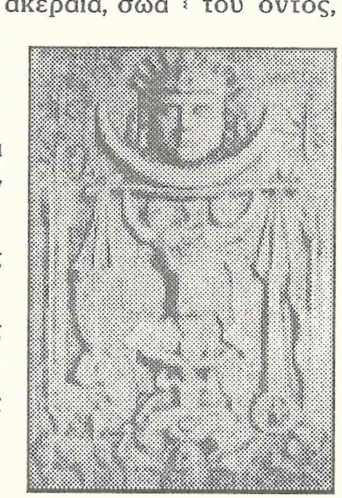
Ἡ σταδιακή αὐξομείωσις τοῦ φωτισμοῦ τῆς Σελήνης, ἡ ὁποία διαχωρίζεται εἰς 3 καταστάσεις δίδει συνεπῶς γένεσιν εἰς τρεῖς ἀντιστοίχους θεότητας, ἀνάλογον μέ τάς 3 της ὄψεις:

α) Τήν πρώτην ὄψιν τῆς Ἑκάτης, τοῦ σκότους, ὅταν ἡ Σελήνη καλύπτεται ἀπό τήν σκιάν τῆς Γῆς καί δέν φωτίζει καθόλου τήν ψυχήν τοῦ ὄντος, διότι ἀκόμη δέν ἦλθεν ἡ ἀνησυχία καί τό ἐρώτημα διά τήν περαιτέρω πορείαν της πέραν τῆς τρεχούσης ἐνσαρκώσεως. Κατά τήν διάρκειαν τοῦ νυκτερινοῦ σκότους, ἡ Ἑκάτη εἶναι συμφώνως πρός τόν Ὀρφικόν Ὕμνον τῆς Ἑκάτης *"...τυμβηδίη, ψυχάς νεκύων μέτα βακχεύουσαν"* διότι ὡς τυμβηδίη χαίρεται μεταξύ τῶν νεκρῶν. Νεκροί διά τήν Ὀρφικήν Θεολογίαν εἶναι οἱ ζῶντες ἐπί τῆς Γῆς. Ὡς λέει ὁ Σωκράτης εἰς τόν διάλογον τοῦ Πλάτωνος *Κρατύλον* (400Γ) τό σῶμα εἶναι τό σῆμα τῆς ψυχῆς κατά τούς Ὀρφικούς. Ἡ Ἑκάτη βακχεύεται μετά τῶν ψυχῶν τῶν νεκρῶν, δηλαδή τό Σκότος, τό ὁποῖον ἐκπροσωπεῖ ἡ Θεά εἰς τήν φάσιν αὐτήν, εἶναι ἀκριβῶς ἡ προκαταρκτική φάσις κατά τήν ὁποίαν αἱ ψυχαί ἑτοιμάζονται νά περάσουν εἰς τήν φάσιν τοῦ ἡμίφωτος. Τά ἀρχικά στάδια τῆς γνώσεως, τά προηγούμενα τῆς παντελοῦς ἀγνοίας καί ἀδιαφορίας κυοφοροῦνται εἰς τήν Ἑκάτην, κόρην τῆς Νυκτός ἤ τῆς Ἀστερίας καί τοῦ Περσέως

(Ἡσίοδος, *Θεογονία,* στ. 410). Ὁ σκοτεινός δέ αὐτός χῶρος δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν πλανήτη Γῆ, ὅπου τά ἔνσαρκα ἀνθρώπινα ὄντα εὑρίσκονται κάτω ἀπό τήν δικαιοδοσίαν τῆς Θεᾶς Ἑκάτης, ὅπου καί μαθητεύουν διά νά ἀποκτήσουν τήν αὐτοσυνειδησίαν.

β) Τόν ἐνδιάμεσον χῶρον, τῶν τετάρτων τῆς Σελήνης, τόν χῶρον τῆς Περσεφόνης καί τῶν Ἐλευσινίων, τότε πού ἡ ψυχή εἰσχωρεῖ ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τήν διαχρονικήν αἴσθησιν τῆς ἀθανασίας καί τοῦ Νόμου τῶν Ἐπανενσαρκώσεων. Ἡ ἑρμηνεία καί κατ' ἐπέκτασιν ἡ βίωσις τῶν Μυστηρίων τῆς Ἐλευσῖνος εἰς τήν οὐσίαν τῶν ἱεροπραξιῶν προϋπέθετε μακράν σειράν ἐνσαρκώσεων καί τελειώσεως τῆς ψυχῆς. Δυστυχῶς μαρτυρίαι περί τῶν δρωμένων εἰς τά Μυστήρια εἶναι ἐλάχισται πέραν τῶν εἰκασιῶν καί τῶν προσωπικῶν βιωματικῶν ὁραμάτων.

γ) Τήν Πανσέληνον, τόν χῶρον τῆς Ἀρτέμιδος, ἀρτεμής οὖσα ὡς λέει ὁ Σωκράτης, δηλαδή πλήρης, ἀκεραία, σώα (*Λεξ. Δ. Δημητράκου*) φωτίζουσα τόν ψυχικόν κόσμον τοῦ ὄντος εἰς τό μέγιστον δυνατόν ὅριον διά τῶν ἐξ ἀντανακλάσεων ἀκτίνων τοῦ Ἡλίου/Ἀπόλλωνος. Ὁ ὁλοκληρωμένος κύκλος τῆς Σελήνης, ἐμψυχωμένος ὑπό τῆς Θεᾶς Ἀρτέμιδος, εἶναι ἡ ὁλοκλήρωσις τῆς φάσεως τῆς προερχομένης ἐκ τῆς ἀνακλαστικῆς γνώσεως.

Ὁ Φεγγαροθεός Μήν καί τά ἐμβλήματά του

Πῶς ἀνταποκρίνεται τό δίδυμον Ἡλίου/Σελήνης εἰς τά ἀνωτέρω ψυχικά φαινόμενα;

Τό φυσικόν σῶμα τῆς Σελήνης ἀναπαρίσταται εἰς τήν κυκλικήν εἰκόνα τῶν τριῶν θεοτήτων: Ἑκάτη/Περσεφόνη/Ἄρτεμις/Περσεφόνη/Ἑκάτη εἶναι ἡ ζωοποιός ἰδέα, ἡ ὁποία διά τῆς κυκλικότητος τῆς ἐμφανιζομένης εἰς τό οὐράνιο στερέωμα κατά τήν διάρκεια τῆς Νυκτός, παρέχει τήν δυνατότητα εἰς τήν ψυχήν ὅπως ἀντιληφθῆ τήν κυκλικήν ἐπεξεργασίαν, τήν ὁποίαν λαμβάνει ἐκ τῆς σταδιακῆς γνώσεως πού εἶναι καί αὐτή κυκλική, οὖσα ἐπίπεδος.

Μετατρέπεται δέ εἰς σφαιρικήν, ὅταν διά τῆς ἐπαναλήψεως τῶν 13 σεληνιακῶν κύκλων **13 x 28 = 364** ἀριθμός τῶν ἡμερῶν τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους σύν 1 ἡμέρα ἐκπροσωποῦσα τόν Ἥλιον/Ἀπόλλωνα φέρει τήν ὁλοκλήρωσιν τῶν 365 ἡμερῶν τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους, γεννῶσα τήν Ἡλιακήν ὁλοκληρωμένην γνῶσιν.

Αὐτή θά ἐπέλθη ἀφ' οὗ ὁλοκληρωθῆ ὁ πραγματικός ἐσωτερικός φωτισμός τοῦ ὄντος, διότι οἱ 13 κύκλοι τῆς Σελήνης + 1 ἡμέρα = 365 εἶναι ἡ μεταφορά τῆς ἀλληγορίας ἐκ τοῦ Πλανητικοῦ Συστήματος εἰς τό ἀνθρώπινον ὄν καί δέν ἀναφέρεται εἰς τάς ἐξωτερικάς περιφοράς τῆς Σελήνης, ἀλλά εἰς τήν ἐσωτερικήν διαπαιδαγώγισιν καί κατανόησιν τοῦ Πλανητικοῦ Συστήματος ὡς ἐμψύχων οὐσιῶν τοῦ Ἡλίου Ἀπόλλωνος καί τῆς Σελήνης/Ἀρτέμιδος.

Ἡ προσέγγισις καί μεταφορά τοῦ νυκτηλίου φω-

Ἡ αὔξησις τοῦ φωτός τῆς Σελήνης, ἡ ὁποία λαμβάνει τό φῶς ἀπό ξένην πηγήν, δηλαδή ἀπό τόν Ἥλιον, δηλοῖ ὅτι ἡ ἴδια εἶναι σκοτεινό οὐράνιο σῶμα καί μόνον ἀφοῦ δεχθῆ τήν γνῶσιν ἀπό ἀκτινοβολία σώματος αὐτοφώτου, δηλαδή ἀπό διδάσκαλον, θά ἀρχίση νά κατανοῆ τόν κοσμικόν νόμον. Ἡ ἀλληγορία τοῦ κοσμικοῦ Νόμου ἐκφράζεται ἀκριβῶς διά τῆς ἀλληγορουμένης εἰκόνος τῶν οὐρανίων σωμάτων, ἐν προκειμένῳ τῶν σωμάτων τῆς Σελήνης καί τοῦ Ἡλίου. Τά φυσικά αὐτά σώματα ἔχουν τούς πνευματικούς των ἐκπροσώπους εἰς τήν Ἄρτεμιν διά τήν Σελήνην καί εἰς τόν Ἀπόλλωνα διά τόν Ἥλιον, ὡς ἀναφέρει ὁ Ἀθ. Σταγειρίτης.

Τό ὄνομα τοῦ Ἡλίου εὑρίσκει εἰς τόν Ἀπόλλωνα μοναδικήν ἔκφρασιν. Ὅμως, τό ὄνομα τῆς Σελήνης ἔχει ἔκφρασιν τριπλῆ. Τρεῖς Θεαί διεκδικοῦν τήν πλήρη της ἐκπροσώπησιν ὡς αὐτή ἐμφανίζεται εἰς τό φυσικόν πεδίον, διότι ἡ Σελήνη ἔχει τρία διαφορετικά πρόσωπα.

Κατά τήν Μυθολογίαν ἡ Ἑκάτη φέρει ὡς ὄνομα τό ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἑκαταῖος, Ἑκατηβόλος, Ἑκατονταβελέτης, ὅταν αὐτός πλήττη τούς νέους *(ἐκ τοῦ ἑκάς = ἀπό μακρινήν ἀπόστασιν)* καί τούς φονεύη. Τό ἴδιο ἐπίθετο συνοδεύει καί τήν δίδυμον ἀδελφήν αὐτοῦ, τήν ἀργυρότοξον Ἄρτεμιν, τήν Ἑκατηβόλον, ὅταν πλήττη καί φονεύη τάς νέας γυναῖκας. Τό δίδυμον τοῦ φωτός, τοῦ ἡμερησίου καί τοῦ νυκτερινοῦ, δέν εἶναι μόνον ζωοποιόν, ἀλλά καί θανατηφόρον.

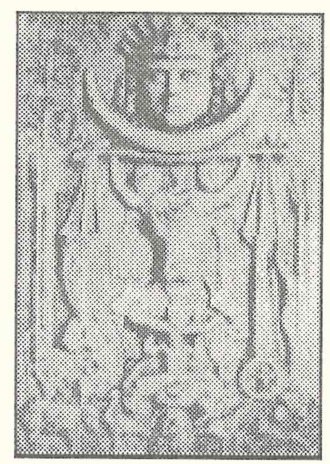
Κάθε ἔννοια εἰς τήν Μυθολογίαν πρέπει νά ἐξετάζεται ὑπό τήν **διπλῆ αὐτῆς κυριαρχίαν**, τόσον δηλαδή εἰς τό φυσικόν ὅσον καί εἰς τό νοητικόν. Εἰς τό νοητικόν πεδίον ἡ γνῶσις πρέπει νά λαμβάνεται μετά μεγάλης φειδοῦς καί σταδιακῶς διά νά μή ἀποβῆ θανατηφόρος διά τάς νέας ψυχάς. Μέ τήν διπλῆ ὑπόστασιν τοῦ θανάτου, ὁ θάνατος εἰς τό φυσικόν πεδίον εἶναι γέννησις εἰς τό νοητικόν.

Ἡ σταδιακή αὐξομείωσις τοῦ φωτισμοῦ τῆς Σελήνης, ἡ ὁποία διαχωρίζεται εἰς 3 καταστάσεις δίδει συνεπῶς γένεσιν εἰς τρεῖς ἀντιστοίχους θεότητας, ἀνάλογον μέ τάς 3 της ὄψεις:

α) Τήν πρώτην ὄψιν τῆς Ἑκάτης, τοῦ σκότους, ὅταν ἡ Σελήνη καλύπτεται ἀπό τήν σκιάν τῆς Γῆς καί δέν φωτίζει καθόλου τήν ψυχήν τοῦ ὄντος, διότι ἀκόμη δέν ἦλθεν ἡ ἀνησυχία καί τό ἐρώτημα διά τήν περαιτέρω πορείαν της πέραν τῆς τρεχούσης ἐνσαρκώσεως. Κατά τήν διάρκειαν τοῦ νυκτερινοῦ σκότους, ἡ Ἑκάτη εἶναι συμφώνως πρός τόν Ὀρφικόν Ὕμνον τῆς Ἑκάτης *"...τυμβιδίη, ψυχάς νεκύων μέτα βακχεύουσαν"* διότι ὡς τυμβιδίη χαίρεται μεταξύ τῶν νεκρῶν. Νεκροί διά τήν Ὀρφικήν Θεολογίαν εἶναι οἱ ζῶντες ἐπί τῆς Γῆς. Ὡς λέει ὁ Σωκράτης εἰς τόν διάλογον τοῦ Πλάτωνος *Κρατύλον* (400Γ) τό σῶμα εἶναι τό σῆμα τῆς ψυχῆς κατά τούς Ὀρφικούς. Ἡ Ἑκάτη βακχεύεται μετά τῶν ψυχῶν τῶν νεκρῶν, δηλαδή τό Σκότος, τό ὁποῖον ἐκπροσωπεῖ ἡ Θεά εἰς τήν φάσιν αὐτήν, εἶναι ἀκριβῶς ἡ προκαταρκτική φάσις κατά τήν ὁποίαν αἱ ψυχαί ἑτοιμάζονται νά περάσουν εἰς τήν φάσιν τοῦ ἡμίφωτος. Τά ἀρχικά στάδια τῆς γνώσεως, τά προηγούμενα τῆς παντελοῦς ἀγνοίας καί ἀδιαφορίας κυοφοροῦνται εἰς τήν Ἑκάτην, κόρην τῆς Νυκτός ἤ τῆς Ἀστερίας καί τοῦ Περσέως (Ἡσίοδος, *Θεογονία*, στ. 410). Ὁ σκοτεινός δέ αὐτός χῶρος δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν πλανήτη Γῆ, ὅπου τά ἔνσαρκα ἀνθρώπινα ὄντα εὑρίσκονται κάτω ἀπό τήν δικαιοδοσίαν τῆς Θεᾶς Ἑκάτης, ὅπου καί μαθητεύουν διά νά ἀποκτήσουν τήν αὐτοσυνειδησίαν.

β) Τόν ἐνδιάμεσον χῶρον, τῶν τετάρτων τῆς Σελήνης, τόν χῶρον τῆς Περσεφόνης καί τῶν Ἐλευσινίων, τότε πού ἡ ψυχή εἰσχωρεῖ ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τήν διαχρονικήν αἴσθησιν τῆς ἀθανασίας καί τοῦ Νόμου τῶν Ἐπανενσαρκώσεων. Ἡ ἑρμηνεία καί κατ' ἐπέκτασιν ἡ βίωσις τῶν Μυστηρίων τῆς Ἐλευσῖνος εἰς τήν οὐσίαν τῶν ἱεροπραξιῶν προϋπέθετε μακράν σειράν ἐνσαρκώσεων καί τελειώσεως τῆς ψυχῆς. Δυστυχῶς μαρτυρίαι περί τῶν δρωμένων εἰς τά Μυστήρια εἶναι ἐλάχισται πέραν τῶν εἰκασιῶν καί τῶν προσωπικῶν βιωματικῶν ὁραμάτων.

γ) Τήν Πανσέληνον, τόν χῶρον τῆς Ἀρτέμιδος, ἀρτεμής οὖσα ὡς λέει ὁ Σωκράτης, δηλαδή πλήρης, ἀκεραία, σώα (*Λεξ. Δ. Δημητράκου*) φωτίζουσα τόν ψυχικόν κόσμον τοῦ ὄντος εἰς τό μέγιστον δυνατόν ὅριον διά τῶν ἐξ ἀντανακλάσεων ἀκτίνων τοῦ Ἡλίου/Ἀπόλλωνος. Ὁ ὁλοκληρωμένος κύκλος τῆς Σελήνης, ἐμψυχωμένος ὑπό τῆς Θεᾶς Ἀρτέμιδος, εἶναι ἡ ὁλοκλήρωσις τῆς φάσεως τῆς προερχομένης ἐκ τῆς ἀνακλαστικῆς γνώσεως.

Ὁ Φεγγαροθεός Μήν καί τά ἐμβλήματά του

Πῶς ἀνταποκρίνεται τό δίδυμον Ἡλίου/Σελήνης εἰς τά ἀνωτέρω ψυχικά φαινόμενα;

Τό φυσικόν σῶμα τῆς Σελήνης ἀναπαρίσταται εἰς τήν κυκλικήν εἰκόνα τῶν τριῶν θεοτήτων: Ἑκάτη/Περσεφόνη/Ἄρτεμις/Περσεφόνη/Ἑκάτη εἶναι ἡ ζωοποιός ἰδέα, ἡ ὁποία διά τῆς κυκλικότητος τῆς ἐμφανιζομένης εἰς τό οὐράνιο στερέωμα κατά τήν διάρκεια τῆς Νυκτός, παρέχει τήν δυνατότητα εἰς τήν ψυχήν ὅπως ἀντιληφθῆ τήν κυκλικήν ἐπεξεργασίαν, τήν ὁποίαν λαμβάνει ἐκ τῆς σταδιακῆς γνώσεως πού εἶναι καί αὐτή κυκλική, οὖσα ἐπίπεδος.

Μετατρέπεται δέ εἰς σφαιρικήν, ὅταν διά τῆς ἐπαναλήψεως τῶν 13 σεληνιακῶν κύκλων **13 x 28 = 364** ἀριθμός τῶν ἡμερῶν τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους σύν 1 ἡμέρα ἐκπροσωποῦσα τόν Ἥλιον/Ἀπόλλωνα φέρει τήν ὁλοκλήρωσιν τῶν 365 ἡμερῶν τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους, γεννῶσα τήν Ἡλιακήν ὁλοκληρωμένην γνῶσιν.

Αὐτή θά ἐπέλθη ἀφ' οὗ ὁλοκληρωθῆ ὁ πραγματικός ἐσωτερικός φωτισμός τοῦ ὄντος, διότι οἱ 13 κύκλοι τῆς Σελήνης + 1 ἡμέρα = 365 εἶναι ἡ μεταφορά τῆς ἀλληγορίας ἐκ τοῦ Πλανητικοῦ Συστήματος εἰς τό ἀνθρώπινον ὄν καί δέν ἀναφέρεται εἰς τάς ἐξωτερικάς περιφοράς τῆς Σελήνης, ἀλλά εἰς τήν ἐσωτερικήν διαπαιδαγώγισιν καί κατανόησιν τοῦ Πλανητικοῦ Συστήματος ὡς ἐμψύχων οὐσιῶν τοῦ Ἡλίου Ἀπόλλωνος καί τῆς Σελήνης/Ἀρτέμιδος.

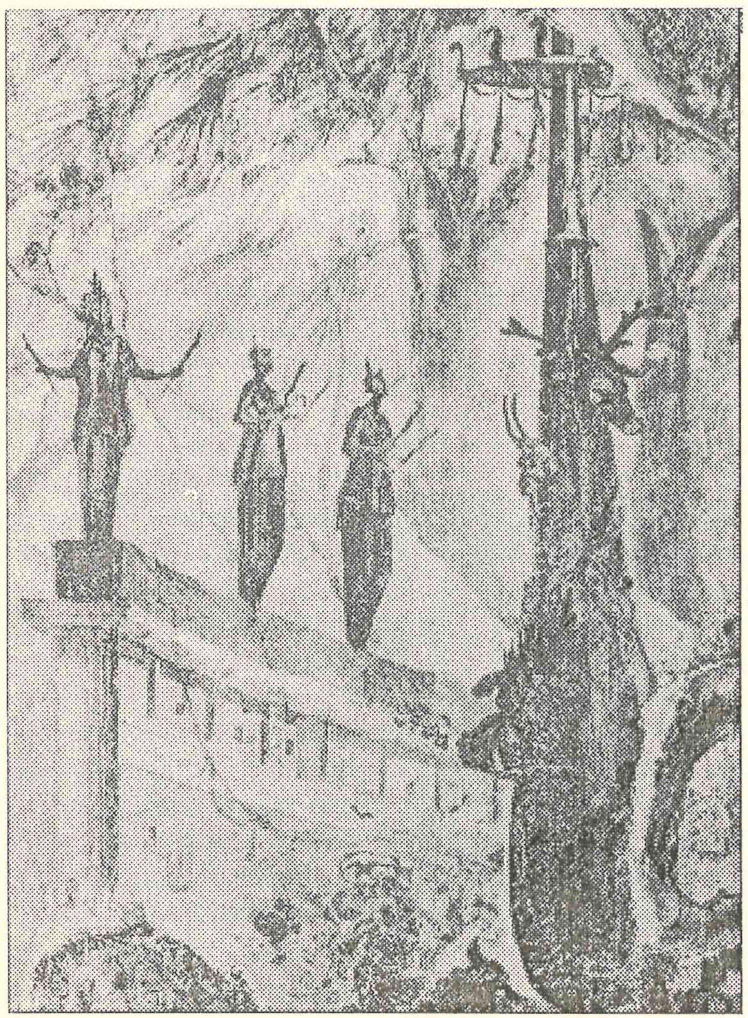
Ἡ προσέγγισις καί μεταφορά τοῦ νυκτηλίου φω-

τός τῆς Ἀρτέμιδος εἶναι ἡ ἀφύπνισις καί ἐνσυνείδητος παραδοχή ὅτι ἡ ἔνσαρκος ψυχή λαμβάνει τήν γνῶσιν συνδυαζομένην μετά τῆς ἐμπειρίας εἰς τόν πλανήτην Γῆ. Αἱ δέ ἐπαναλήψεις τῶν Σεληνιακῶν περιστροφῶν ἐντός τοῦ ἐτησίου Ἡλιακοῦ κύκλου τοῦ φυσικοῦ κόσμου (ὄχι βεβαίως ἐντός ἑνός ἡλιακοῦ ἔτους ἐπαναλαμβάνομε) εἶναι ἡ ἀπεικόνισις τοῦ φυσικοῦ κόσμου πού ὑποβοηθεῖ τήν ψυχήν νά κατανοήση τό μυστήριον, τό ὑποκρυπτόμενον εἰς τάς ἐξωτερικάς ἐπαναληπτικάς περιφοράς τῶν δύο οὐρανίων σωμάτων.

ΑΡΤΕΜΙΣ

Διά τόν Ἀρχαῖον Ἕλληνα τό Φῶς ἔχει δύο ὄψεις: τήν ἡμερησίαν ἐκπροσωπουμένην ὑπό τοῦ Ἡλίου /Ἀπόλλωνος καί τήν νυκτερινήν ὑπό τῆς Σελήνης = Ἑκάτη/Περσεφόνη/Ἄρτεμις. Ἡ πολλαπλῆ καί σύνθετος ἀλληγορία τοῦ νυκτερινοῦ ἡμίφωτος, τοῦ προερχομένου ἐκ τῆς ἀντανακλάσεως τῆς ἀρχικῆς πηγῆς Φωτός, τοῦ Ἡλίου/Ἀπόλλωνος τονίζει τήν ἐσωτερικήν δυνατότητα τῆς ἀνταποκρίσεως τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς εἰς τήν δευτέραν ὄψιν τοῦ Φωτός, διότι ***"«Ἐν δέ Ἀπόλλων"*** λέει ὁ ἀρχαῖος Ἕλλην ἀναγνωρίζων τήν μοναδικήν πηγήν τῆς Γνώσεως,

ἐ ν ᾧ

Λατρευτικός πεσσός τῆς Ἀρτέμιδος σέ τοιχογραφία τῆς λεγομένης οἰκίας τῆς Λίβιας στόν Παλατῖνο λόφο τῆς Ρώμης. Γύρω στό 30 π.Χ. Στό πόδιο ἀριστερά ἡ τρίμορφη Ἄρτεμις-Ἑκάτη. Ὁ ἀνεικονικός πεσσός διακοσμεῖται ἐπάνω μέ τό διάδημα τῆς Θεᾶς καί στόν κορμό του μέ τά κεφάλια ἐλαφιοῦ τράγου καί κάπρου.

πολλαπλῆ καί πολυσήμαντος ἡ Ἄρτεμις κατέχει τήν εἴσοδον τῶν Μυστηρίων μέ τάς ὄψεις της ὡς Σελήνη, φυσικόν σῶμα. Ἄρτεμις ἡ ψυχική ζωή τοῦ ὄντος πού ἀναπτύσσεται εἰς τό ἡμίφως καί διευκολύνει τήν γέννησιν τῶν νέων ψυχῶν. Λέγεται ὅτι ἡ Ἄρτεμις ἐβοήθησε τήν μητέρα της Λητώ νά φέρη ἐκ τοῦ ἡμίφωτος εἰς τό Φῶς τόν ἀδελφόν της Ἀπόλλωνα, διότι ἀλληγορεῖται ὅτι ἐγεννήθη μία ἡμέρα πρίν ἀπό τόν ἀδελφόν της. Εἰς τόν Ὕμνον τῆς Προθυραίας ἀποκαλεῖται Ἄρτεμις Εἰλείθυια διότι ἀκριβῶς βοηθεῖ εἰς τούς τοκετούς.

Ἄλλωστε, κατά τόν Ἀθ. Σταγειρίτην, *ΩΓΥΓΙΑ*, Τόμος Α, σελ. 381, ἐζήτησε ἀπό τόν πατέρα της Δία νά παραμείνη παρθένος διά βίου, ἀλλά νά τῆς ἀνατεθῆ ἡ ἐπιμέλεια τῶν τοκετῶν. Ζητεῖ, δηλαδή, ὅπως γίνη αὐτή ἡ μεσάζουσα, διευκολύνουσα τήν ἔλευσιν τῶν ψυχῶν ***ἀπό τόν Ἅδην εἰς τήν ζωήν.***

Τόν ἐνδιάμεσον αὐτόν χῶρον, τόν ὁποῖον ἐκπροσωπεῖ ἡ Ἄρτεμις, προκειμένου ἐκ τοῦ σκότους νά φέρη εἰς τό Φῶς τάς ψυχάς, καταλαμβάνει καί ἡ ψυχή τοῦ ὄντος τό ὁποῖον μέλλει νά γεννηθῆ διά δευτέραν φοράν, ὅταν ἡ ἐσωτερική ὤθησις τήν παροτρύνη ἐκ τοῦ σκότους (Λητώ) ὅπως ἀρχίση νά συλλαμβάνη τό μυστήριον τοῦ ἡμίφωτος, δηλαδή ἀπό ἀδιάφορον καί ἀνυποψίαστον ὄν ὡς πρός τά μεγάλα ὑπαρξιακά ἐρωτήματα, εἰσέλθη εἰς τόν ἐνδιάμεσον χῶρον, ὁ ὁποῖος ἀμυδρῶς μόνον φωτίζεται.

Ἡ μαθητεία τῆς ψυχῆς κατά τήν διάρκειαν τῆς 'αὐξούσης μήνης' εἶναι ἡ προσπάθεια τῆς ψυχῆς νά συλλάβη τήν 'ἔλαφον', ἱερόν ζῶον τῆς Θεᾶς Ἀρτέμιδος.

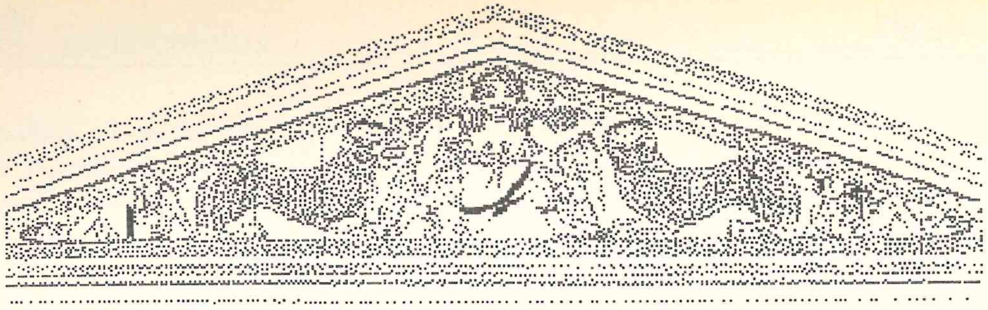
Τά ἱερά ζῶα τῶν Θεῶν ὑποδηλοῦν τόν ἐνδιάμεσον χῶρον πού πρέπει νά προσεγγισθῆ καί νά ἐξερευνηθῆ προκειμένου ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, ἄλλοτε ὅπως καί σήμερον, κατανοήση τά βαθύτατα κεκρυμμένα νοήματα καί νά ἀκολουθήση τά ἴχνη τῆς μυστηριακῆς σοφίας.

Ἡ ἀποκρυπτογράφησις αὐτή ἀπαιτεῖ μόνον: **1)** τήν ἁπλῆ λογική, **2)** μία μυθολογική Ἑλληνική Ἐγκυκλοπαίδεια καί **3)** διακαῆ ἐπιθυμία αὐτοβελτιώσεως. Μόνον τότε, διά τῆς τρίτης δηλαδή ἐσωτερικῆς παρορμήσεως ἀποκαθαίρεται ὁ ἐσωτερικός ὀφθαλμός καί παρέχει τήν δυνατότητα τῆς θεάσεως τῶν Μυστηρίων τῆς ψυχῆς σήμερον, τόν 21ον αἰῶνα, καί ἀποβαίνει πηγή εὐτυχίας διά τόν Ἕλληνα ἡ προσέγγισις τῆς Ἀρχαίας Σοφίας.

Ἐπανερχόμενοι εἰς τό ἱερόν ζῶον τῆς Ἀρτέμιδος, μετά τήν μακράν αὐτήν παράκαμψιν, εἰς τήν Ἑλληνικήν Γλῶσσαν ἡ λέξις ἔλαφος, ἱερόν ζῶον τῆς Θεᾶς, ἔχει κρυφόν τό νόημα τῆς σταδιακῆς ἀφυπνίσεως.

Ἐάν διασπασθῆ ἡ λέξις εἰς δύο μέρη ἔλαφος = ἔλα + φῶς δηλώνει ἔλευσιν τοῦ φωτός. Τό πρῶτον μέρος τῆς λέξεως *ἔλα* εἶναι ἡ προστακτική τοῦ ρήματος *ἐλάω = ἐλῶ*, ἐν χρήσει κυρίως παρά τούς ποιητάς καί προερχόμενον ἐκ τοῦ ρήματος ἐλαύνω. *(Ἐλάω -ῶ = βάλλω τι εἰς κίνησιν, τό κάμνω νά κινηθῆ πρός τά ἐμπρός - Ἰ. Σταματάκος, Λεξικόν τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης).*

Τό δεύτερον συνθετικόν *-φος* ἀφήνει νά ἐννοηθῆ διά τοῦ **Ὄμικρον** τήν ἄφιξιν τῆς ἀρχικῆς, ἀμυδρᾶς φωτίσεως, καί ὄχι τοῦ **Ὠμέγα** τῆς λέξεως φῶς εἰς

Δυτικό ἀέρωμα τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Κερκύρας. Εἰς τό μέσον ἡ θανάτωσις τῆς Μεδούσης ἀπό τόν Περσέα, δεξιά καί ἀριστερά λεοντοπάνθηρες. Σχεδιαστική ἀναπαράσταση τοῦ H. Rondenwaldt (1938). Γύρω στό 600 π.Χ.

τήν πλήρη φωτεινότητα καί λάμψιν αὐτοῦ. Εἰς τήν ἀλληγορικήν γλῶσσαν τό ζῶον ἔλαφος ἐπισημαίνει τήν ἰδανικήν ἁγνότητα τῆς ψυχῆς. Ἡ ἰδία ἡ ἁγνότης καί ἡ παρθενία τῆς Θεᾶς Ἀρτέμιδος ἐκπροσωπεῖται εἰς τό ζωϊκόν βασίλειον μέ τό ἁγνόν ζῶον τοῦ παρθένου δάσους. *"Ἄρτεμις φαίνεται ὅτι σημαίνει τήν ἀκεραιότητα (ἀρτεμές), καί τήν ἀξιοπρέπεια, διότι ἀγαπᾶ τήν παρθενίαν"*, λέει ὁ Σωκράτης (Κρατ. 406 Β).

Ἡ μαθητεία τῆς ψυχῆς κατά τήν διάρκειαν τῆς αὐξούσης Μήνης εἶναι ἡ ἱκανότης νά συλλάβη τήν "ἔλαφον" τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἔλα + φῶς = ἔλαφος εἶναι ἡ μεταφορική ἰδέα τοῦ ἁγνοῦ καί προσφιλοῦς μικροῦ ἀγρίου ζώου (τοῦ δάσους) τῆς Ἀρτέμιδος. Ὁ μῦθος λέει ὅτι ἡ ἴδια ἐτόξευσε καί συνέλαβε, χωρίς ὅμως νά σκοτώση, 5 ἐλάφους. Τάς 4 τάς ἐκράτησε καί ἔσυραν ἐφ' ἑξῆς τό ἅρμα της, ἐνό ἡ πέμπτη διέφυγε καί εἶναι ἐκείνη τήν ὁποίαν συνέλαβε ὁ Ἡρακλῆς. Τό ταχύ καί τρομαγμένον, ἁγνόν μικρόν ζῶον ἐξαφανίζεται μόλις ἀντιληφθῆ τόν ἐλάχιστον κίνδυνον.

Θηρευτής τῆς γνώσεως εἶναι η ψυχή, ἡ ὁποία προσπαθεῖ νά συλλάβη τήν ἔλαφον. Πῶς, ὅμως, θά τό κατορθώση; Ἡ ἔλαφος εἶναι ἡ εἰκών τῆς ἁγνότητος, τήν ὁποίαν πρέπει πρῶτα νά κατακτήση ὁ θηρευτής, δυσκολώτατον ἐπίτευγμα διά νά μπορέση διά τῆς «ὁμοιώσεως» νά πλησιάση τήν ἔλαφον καί ἐν συνεχείᾳ νά τήν συλλάβη, χωρὶς νά τήν σκοτώση. («Ὁμοίωσις» ἐν προκειμένῳ εἶναι ἡ ἁγνότης). Ἡ «ἁγνότης» εἶναι ἡ ταχυτέρα ἰδιότης τῆς ψυχῆς εἰς τό νά ἐξαφανίζεται, ἀκριβῶς ὅπως καί ἡ ἔλαφος εἶναι τό ταχύτερον ζῶον τοῦ δάσους. Γιά τόν θηρευτή, ὅμως, πού ἔχει καταληφθῆ ἀπό τό πάθος τῆς γνώσεως, μόνον ὅταν ἀντιληφθῆ ὅτι διά τῆς ἁγνότητος θά καταφέρη νά πλησιάση τήν ἔλαφον, ἡ ἔλευσις τοῦ φωτός ἀποκτᾶ πραγματικήν ἀξίαν.

Ἐξ ἄλλου ὁ θηρευτής εἰς τό πρῶτον στάδιον, μόνον κατά τήν διάρκειαν τῆς νυκτός ἔχει τήν δυνατότητα νά κυνηγήση τήν ἔλαφον, διότι αἱ γνώσεις του εἶναι ἐλάχισται καί ὡς ἐκ τούτου ἀλληγοροῦνται διά τοῦ σκότους. Εἰς τήν φάσιν αὐτήν τῆς ψυχικῆς του ζωῆς ἡ Σελήνη, πού ἄλλοτε ἐμφανίζεται καί ἄλλοτε ἐξαφανίζεται μέσα ἀπό τά πυκνά φυλλώματα τοῦ δάσους, θά τόν βοηθήση στοργικά αὐξάνοντας τό φῶς της. Εἶναι ἡ Σελήνη Περσεφόνη, ἡ διά τῶν Μυστηρίων ἐπιτρέπουσα τήν σταδιακήν κατανόησιν τῆς ἀληθείας τοῦ φωτός, δηλαδή τῆς ἀρχῆς τῆς ἐνορατικῆς καταστάσεως. Αὐτή δέν εἶναι σταθερά καί ἐμφανίζεται διά νά ἐξαφανισθῆ ἄνευ προειδοποιήσεως πίσω ἀπό τά σύννεφα ἤ τά φυλλώματα τοῦ δάσους.

Ἐλαττώματα, φόβοι, φιλοδοξία, τύψεις, ἐγωπάθεια εἶναι τά φύλλα, οἱ κλάδοι καί τά δένδρα πού κρύβουν τήν θέαν τῆς Σελήνης ἀπό τόν θηρευτήν καί δέν τοῦ ἐπιτρέπουν νά κυνηγήση τήν ἔλαφον = ἁγνότητα.

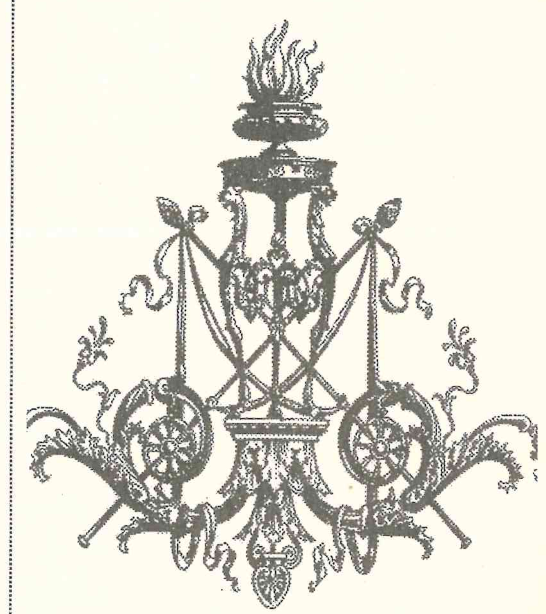
Τό φῶς τῆς Πανσελήνου εἶναι ἡ μερική ἀπόκτησις τῆς ἐνορατικῆς ἱκανότητος, ὅταν ὁ Θηρευτής ἀπαλλαγῆ ἀπό τάς ἀνωτέρω ἀτελείας του. Διότι ἐάν συλλάβη τήν ἔλαφον μή ὢν ἀποκαθαρμένος, τό βέβαιον εἶναι ὅτι θά τήν σκοτώση καί θά χάση διά πάντα τήν δύναμιν τῆς ἐνοράσεως, ἡ ὁποία συνοδεύει μόνον τάς ἁγνάς ψυχάς. Σεβόμενος τήν ἀρχήν τῆς ἀνιδιοτελείας ἐφ' ὅσον ἀναρριχηθῆ εἰς τάς ὑψηλάς κορυφάς τῶν ὀρέων θά τόν ἀναλάβη ἡ Ἄρτεμις καί τότε θά ἔχη τήν εὐτυχίαν νά ἀπολαύση τήν καθαρότητα καί τό ἀρτεμές τῆς ἁγνότητος συλλαμβάνων τήν ἔλαφον (ἔλα = φῶς), τήν ἔλευσιν τοῦ φωτός τῶν ὡραίων ὀρέων τῶν ὑψηλῶν ἐνατενίσεων καί ἰδανικῶν.

Ἀπό τήν Περσεφόνην, τήν Φέρουσα τό Φῶς εἰς τήν Ψυχήν καί τήν Ἄρτεμιν, τήν ἀπόλυτον ἁγνότητα τῆς παρθενίας, ἀπό τήν αὔξουσα Μήνην εἰς τήν ΠανΣέληνον φθάνει εἰς τήν φθίνουσα Μήνην / Περσεφόνην. Τώρα ὁ ρόλος τοῦ θηρευτοῦ ἀλλάζει. Τώρα θηρεύει αὐτός τάς νέας ψυχάς. Τώρα ἔχει τήν ὑποχρέωσιν ἐκεῖνα τά ὁποῖα τῆς ἐνεπιστεύθησαν ἡ Περσεφόνη καί ἡ Ἄρτεμις μετά τόσους κόπους, νά τά ἐπιστρέψη, μεταδίδουσα ἡ ψυχή τοῦ θηρευτοῦ τήν διδασκαλίαν εἰς τάς Νεοπροσερχομένας ψυχάς. Ἡ δέ Ἄρτεμις, δίδυμος ἀδελφή τοῦ αἰωνίου φωτός, τοῦ Ἀπόλλωνος, κατά τήν Πανσέληνον τήν ὁποίαν ἐκπροσωπεῖ, ἐπιτρέπει εἰς τήν ψυχήν μέσῳ τῶν Ἐλευσινίων, νά προσεγγίση τήν Ἀπολλώνειον μελλοντικήν πνευματοποίησίν της κάποτε...

Κατά τήν ἑλληνικήν κοσμοθεωρίαν καί κοσμοαντίληψιν ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς ἔγκειται εἰς τήν Γνῶσιν τοῦ Ἑαυτοῦ, προτροπή καί ἐντολή τοῦ Θεοῦ Ἀπόλλωνος, Θεοῦ τοῦ Φωτός, δηλαδή τῆς Γνώσεως.

Ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς ἐπέρχεται διά τῆς γνώσεως καί ὄχι διά τῆς πίστεως κατά τήν Ἀρχαίαν Ἑλληνικήν Παράδοσιν.

Ἄς ἀναζητήση ὁ Ἕλλην τήν γνῶσιν αὐτήν καί θά ἀνασύρη ἐκ νέου τήν χαμένην του πατρογονικήν ταυτότητα...

ΠΛΑΤΩΝΟΣ - ΑΠΟΛΗΙΟΥ

"ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ"

ῬΑΨΩΔΟΣ

...εἰς ἀρχαίαν τινά τρανήν πόλιν, εἷς βασιλεύς καί μία βασίλισσα. Εἶχον θυγατέρας τρεῖς. Ἡ μικροτέρα ὠνομάζετο Ψυχή. Ἦτο δέ τόσον εὔμορφος, τόσον λαμπρά, ὥστε μόνον μέ τήν Θεάν Ἀφροδίτην ἠδύνατο νά παραβληθῇ.

ΨΥΧΗ

Ὅστις ἀντικρύζῃ με, θαμβωμένος προσπίπτει καί μέ προσκυνεῖ. Ἅπαντες πίστευουσι ὅτι εἶμαι ἡ ἰδία ἡ Θεά τοῦ ἔρωτος ἐπί τῆς γῆς κατελθοῦσα.

ῬΑΨΩΔΟΣ

Ἡ Θεά προσβεβλημένη ζητεῖ ἐκδίκησιν. Διέταξε τόν Ἔρωτα, ὅπως κατευθύνῃ τά βέλη του ἐναντίον τῆς ἀντιζήλου, μέ σκοπόν νά ἐρασθῇ αὕτη τοῦ πλέον ποταποῦ ἀνθρώπου εἰς τόν κόσμον. Ἡ καλλονή τῆς Ψυχῆς ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς συμφορᾶς της.

ΨΥΧΗ

Ἅπαντες οἱ νέοι καταγοητευμένοι εἶναι ἐκ τῶν χαρίτων μου. Οὐδείς ὅμως ἀποφασίζει νά μέ νυμφευθῇ. Διατί;

ῬΑΨΩΔΟΣ

Ἔτσι ἡ Ψυχή παρέμενε ἐρήμη καί μόνη.

ΨΥΧΗ

Αἱ ἀδελφαί μου ἔχουν ὑπανδρευθῇ, καί ἐγώ, κεκλησμένη εἰς τό ἀνάκτορον θρηνῶ τήν μοῖρα μου. Καταραμένη καλλονή μου.

ῬΑΨΩΔΟΣ

Ὅτε ὁ βασιλεύς, ἀπωλέσας τήν ὑπομονήν, ἀπεφάσισεν νά συμβουλευθῇ τό ἐν Μιλήτῳ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος σχετικῶς μέ τήν τύχην τῆς θυγατρός του, ἡ ἀπάντησις ὑπῆρξεν σκληρά. Ὤφειλον νά ὁδηγήσουν τήν Ψυχήν νυμφοστολισμένην, εἰς τήν πλέον ὑψηλήν κορυφήν ἐρήμου ὄρους. Ἐκεῖ θά συνήντα τόν ἐκ τῆς μοίρας της προωρισμένον γαμβρόν: πελώριον πτερωτόν δράκοντα, προξενοῦντα δέος ἀκόμη καί εἰς τόν μέγαν Δίαν. Ἐταράχθη ὁ βασιλεύς. Μά, πῶς νά πράξῃ διαφόρως; Οὕτω, συνώδευσαν αὐτήν ἐν κλαυθμῷ καί ὀδυρμῷ εἰς ὑψηλήν κορυφήν, ὅπου καί τήν ἐγκατέλειψαν. Τότε ὁ Ζέφυρος, ἀνεσήκωσέ την καί ταξιδεύων μετ' αὐτῆς ὑπεράνω θαλασσῶν καί στερεᾶς γῆς, ἀπέθεσεν αὐτήν εἰς μαγεμένον

τινά κῆπον. Συγχισμένη ἡ Ψυχή, βαδίζουσα τῇδε κἀκεῖσε, μή γνωρίζουσα εἰς ποῖον τόπον εὑρίσκετο καί φοβουμένη σφόδρα, εὑρέθη αἴφνης ἔμπροσθεν ὁλοχρύσου ἀνακτόρου, ἐρήμου καί ἀφυλάκτου. ατανικῶσα τό ἐνδόμυχον δέος εἰσῆλθεν.

ΨΥΧΗ

Πόσον εὔμορφα! Εὑρίσκεται κανείς ἐδῶ;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Καλῶς ὥρισες, Ψυχή. Ἅπαντα ὅσα ἐσορᾷς, ἰδικά σου.

ΨΥΧΗ

Ποῖος εἶναι;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Μή φοβοῦ! Καθίζου, ἀναπαύου, ὅταν δέ ἐπιθυμήσῃς νά λουσθῇς καί νά ἐπιμεληθῇς τῆς καλλονῆς σου, κάλεσον ἵνα σέ βοηθήσωμεν. Εἴμεθα οἱ

ὑπηρέται σου. Μόλις φθάση ἡ νύξ, θά ἀφιχθῆ καί ὁ ἀνήρ σου.

ΨΥΧΗ

Ὁ πτερωτός δράκος;

ΡΑΨΩΔΟΣ

Ἐκεῖνοι γελῶντες τήν ἔλουσαν, παρέθεσαν πλουσίαν τράπεζαν, ἀνέμελψαν ᾠδάς, δίχως νά δυνηθῆ ἡ Ψυχή νά ἀντικρύση τούς ἀοράτους ὑπηρέτας της. Τήν νύκτα ἀφίχθη καί ὁ ἀνήρ της καί σμίξας μετ᾿ αὐτῆς εἰς τό σκότος, ἀνεχώρησεν καί πάλιν. Τοιουτοτρόπως ἐδιάβαινεν ὁ καιρός.

ΨΥΧΗ

Κατά τήν διάρκειαν τῆς ἡμέρας, ἀόρατοι ὑπηρέται φροντίζουν με, ἐνῷ τήν νύκτα ἀφικνεῖται ὁ μυστηριώδης ἐραστής, χαρίζοντάς μου εὐτυχίαν.

ΡΑΨΩΔΟΣ

Ὅμως μετά ἀπ᾿ ὀλίγον καιρόν, ἡ Ψυχή ἤρχισεν νά αἰσθάνεται δυστυχισμένη.

ΨΥΧΗ

Τελείως μόνη, ζῶσα μετά πνευμάτων ἀοράτων, κοιμωμένη μετά σοῦ, τοῦ ὁποίου τό πρόσωπον οὐδέποτε εἶδα. Παρακαλῶ σε, ἄνδρα μου, ἐπίτρεψον, ἔστω καί διά ὀλίγον, τήν ἐπίσκεψιν τῶν ἀδελφῶν μου.

ΕΡΩΣ

Γενηθήτω τό θέλημά σου, λέγει ὁ ἄνδρας της, κάλεσον τάς ἀδελφάς σου καί δώρισον εἰς αὐτάς ὅ,τι ζητήσουν ἐκ τοῦ βασιλικοῦ πλούτου. Πρόσεξε ὅμως, μή θελήσης πλανηθεῖσα ἐκ τῶν συμβουλῶν τους, νά μέ ἀντικρύσης εἰς τοῦ ἡλίου τό φῶς. Θά μέ χάσης. Τό δέ βρέφος, πού ἤδη κυοφορεῖς, θνητόν θά γεννηθῆ.

ΨΥΧΗ

Ἄνδρα μου, ἀγαπῶ σε. Δέν ἐπιθυμῶ νά ἀπολέσω τόν ἔρωτά σου καί τό τέκνον μας ἐθέλω ἀθάνατον.

ΡΑΨΩΔΟΣ

Μετ᾿ ὀλίγον, αἱ ἀδελφαί, προσκαλούμεναι ἐκ τῆς Ψυχῆς καί διατρέξασαι μετά τοῦ Ζεφύρου τό ἴδιον ταξίδιον, εὑρέθησαν ἐντός τοῦ ἀνακτόρου.

ΨΥΧΗ

Ἀνείπωτος χαρά!

ΡΑΨΩΔΟΣ

Ὅμως ὀλίγον κατ᾿ ὀλίγον ἤρχισαν φθονοῦσαι τήν τύχην τῆς ἀδελφῆς των. Εἰς κάθε νέαν ἐπίσκεψιν ηὔξανεν, ὁ φθόνος των, καθώς ἡ Ψυχή ἀθώα καί ἀνυποψίαστος, ἐπεδείκνυε εἰς τάς ἀδελφάς της τούς ἀναριθμήτους θησαυρούς τῆς βασιλικῆς οἰκίας της. Εἰς τούς γέροντας γονεῖς εἶχον ἀναγγείλει τόν θάνατόν της. Αἱ πονηραί ἀδελφαί ἐσκέπτοντο πλέον πῶς θά βλάψουν τήν Ψυχήν. Συνεχῶς τήν ἠρώτουν περί τοῦ ἀνδρός της, ἐκείνη, ἐψεύδετο.

ΨΥΧΗ

Ὁ ἄνδρας μου, κυνηγός ἐν τοῖς ὄρεσιν, νέος, ὡραίος, ἀνδρεῖος, καλός κἀγαθός ἐστι.

ΡΑΨΩΔΟΣ

Ἐπαυξάνεται ὁ φθόνος τῶν ἀδελφῶν, τῶν ὁποίων οἱ σύζυγοι ἐτύγχανον βασιλεῖς μέν, πλήν ὅμως πρεσβύτατοι καί ἀσθενεῖς. Ἐπιμένουν νά μάθωσιν λεπτομερείας, διό καί ποτίζουν αὐτήν φίλτρον μαγικόν.

ΨΥΧΗ

Οὐδέποτε μέχρι σήμερον ἀντίκρυσα τόν ἄνδρα μου.

ΑΔΕΛΦΑΙ

Ὁ σύζυγός σου εἶναι ὁ δράκος πού ὁ Ἀπόλλων ἐμάντευσεν, τῆς λέγουν. Σέ φροντίζει, διότι ἐπιθυμεῖ τήν γέννησιν τοῦ παιδίου. Κατόπιν θά σέ φάγη.

ΨΥΧΗ

Δέν ὑπάρχει τρόπος νά λυτρωθῶ;

ΑΔΕΛΦΑΙ

Οὐχί, εἰ μή μόνον, ὅταν κοιμᾶται, λύχνον ν᾿ ἀνάψης καί νά ἀποκόψης τήν κεφαλήν τοῦ τέρατος.

ΨΥΧΗ

Ὄχι! Φοβοῦμαι! Τί παιδίον φέρω ἐν τῇ γαστρί;

ῬΑΨΩΔΟΣ

Καί ἦλθεν ἡ νύξ καί μετά τοῦ γλυκυτάτου ἔρωτός των ὁ ἐραστής ἀπεκοιμήθη. Ἠγέρθη ἐν σιγῇ, ἥναψεν λύχνον, ἀνέλαβεν μάχαιραν, καί τήν ἐσήκωσεν, ἵνα ἀποκόψῃ τήν κεφαλήν τοῦ τέρατος. Ὅμως ἐπί τῆς κλίνης της, δέν ἐκοιμᾶτο τέρας, ἀλλά ὁ ἴδιος ὁ Ἔρωτας. Ἐπί τοῦ δαπέδου τά ἅρματά του: τόξον, φαρέτρα, βέλη. Ἡ Ψυχή ἔμεινε νά θαυμάζῃ αὐτόν. Ἐπεθύμει νά ἀσπασθῇ, νά θωπεύσῃ τήν κεφαλήν, ἐφοβεῖτο ὅμως μήπως τόν ἐξυπνήσῃ καί προτοῦ σβήσῃ τόν λύχνον, ἐθώπευσεν τά βέλη του. Ἐπληγώθη ὅμως καί οὕτω ἠράσθη σφόδρα τόν ἴδιον τόν Ἔρωτα. Ὁ Ἔρως ἐγείρεται καί διαπιστώνων τήν ἀπιστίαν τῆς Ψυχῆς, ἀνοίγει τά χρυσᾶ του πτερά καί φεύγει. Μόλις προφθάνει ἡ Ψυχή νά πιασθῇ ἀπό τόν πόδα του καί νά ἀνυψωθῇ μετ᾽αὐτοῦ. Θρηνεῖ, μύρεται, ἔλεος ζητεῖ. Μετ᾽ὀλίγον ἐξηντλημένη, πίπτει ἐπί τῆς γῆς χωρίς νά φονευθῇ. Ἀπελπισμένη ἡ Ψυχή ἐρρίφθη εἰς ποταμόν ἵνα ἀποπνιγῇ. Ὁ ποταμός ὅμως ἀνεσήκωσέ την καί ἁπαλά τήν ἐναπέθεσεν εἰς τήν ὄχθην του. Ὁ παρευρισκόμενος Πάν, μετέπεισε αὐτήν καί τῆς ἔδωσε θάρρος, ἵνα ἐπανεύρῃ τήν χαμένη της εὐτυχίαν.

Ἔτσι λοιπόν ξεκινᾷ ἡ Ψυχή, διά νά εὕρῃ τόν Ἔρωτα.

ΨΥΧΗ

Ἔρωτα, Ἔρωτα, ἵνα τί μέ ἐγκατέλειψες;

ῬΑΨΩΔΟΣ

Ἀδίκως ὅμως πλανᾶται εἰς γῆν καί θάλασσαν. Τέλος, εἰσάγῃ εἰς τό Μέγαρον τῆς Ἀφροδίτης, ἐλπίζουσα ὅτι ἐκεῖ θά τόν συναντήσῃ καί ἀφρόνως πίπτει εἰς τάς χεῖρας της. Ἀπό τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἄρχονται μεγάλαι δοκιμασίαι διά τήν Ψυχήν. Αἱ θεραπαινίδες τῆς Θεᾶς, Θλῖψις καί Ἔννοια, τήν μαστιγώνουν, ἀνηλεῶς. Κατόπιν ἡ Ἀφροδίτη προστάζει αὐτήν νά διαχωρίσῃ ἀπό τεράστιον σωρόν χιλιάδων καρπῶν τῆς γῆς, τό κάθε εἶδος. Ἡ Ψυχή τό ἐπιτυγχάνει μέ τήν βοήθειαν τῶν μυρμήγκων. Ἀκολούθως ...

ΨΥΧΗ

Ὑποχρεοῦμαι ν᾽ἀνεύρω, τόν χρυσοῦν μαλλόν ἀγρίων προβάτων καί νά φέρω ὕδωρ ἐκ τῆς πηγῆς τῆς Στυγός, τήν ὁποίαν φρουροῦν ἄγρυπνοι δράκοι.

ῬΑΨΩΔΟΣ

Μέ τήν ἀρωγήν τοῦ Πανός καί τοῦ ἀετοῦ τοῦ Διός φέρει εἰς πέρας καί αὐτάς τάς δοκιμασίας. Τέλος ἡ Ἀφροδίτη τήν ἀποστέλλει εἰς τόν κάτω κόσμον, ἵνα δανεισθῇ ἐκ τῆς Περσεφόνης τήν ἀλοιφήν τοῦ κάλλους. Ἡ ἰδική της εἶχεν ἐξαντληθῇ. Καί εἰς τοῦτο ἡ Ψυχή ἐπιτυγχάνει, ὅμως ...

ΨΥΧΗ

Θέλω καί ἐγώ δοκιμάσῃ τήν θαυματουργήν ἀλοιφήν τοῦ κάλλους. Θέλω γίνῃ καλλίστη, ἵνα ἐκ νέου κερδίσω τήν ἀγάπην τοῦ Ἔρωτος.

ῬΑΨΩΔΟΣ

Ἀνοίξασα τό φιαλίδιον, ἐξεπήδησεν ὡς καπνός ὁ Ὕπνος καί τήν ἐτύλιξεν. Ὁρᾷ ὁ Ἔρως τήν ὡραίαν κοιμωμένην καί ἀποφασίζει νά θέσῃ τέλος εἰς τάς δοκιμασίας της. Ἐγκλείει καί πάλιν τόν Ὕπνον εἰς τό φιαλίδιον καί ἀφυπνίζει αὐτήν. Ἀναχωρῶν, ὑπάγῃ εἰς τήν Μητέρα του, καταπραΰνει τήν ὀργήν της καί εὐθύς παρουσιάζεται εἰς τό συμβούλιον τῶν Θεῶν, αἰτούμενος τήν βοήθειαν τοῦ Διός. Καί ὁ μέγας Ζεύς, ὁ γνωρίζων ἀπό ἔρωτας, κατανοεῖ καί ἑτοιμάζει γάμους λαμπρούς εἰς τόν Ὄλυμπον, ἑνώνοντας τήν θνητήν μετά τοῦ ἀθανάτου, χαριζόμενος εἰς τήν Ψυχήν τήν ἀθανασίαν. Μετ᾽ ὀλίγον ἡ Ψυχή φέρει εἰς τήν Ζωήν, τόν καρπόν τῆς ἀγάπης της μέ τόν Ἔρωτα.

Μίαν λαμπροτάτην κόρην, ἀκούουσα εἰς τό ὄνομα, Ἡδονή!

Πλατωνική παράδοσις: ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ

Μετάφραση - θεατρική μεταφορά:

Ραδάμανθυς Ἀναστασάκης

ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΔΟΣΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

"Ὅταν κάποτε θά φύγω ἀπό τοῦτο τό φῶς, θά ἑλιχθῶ πρός τά πάνω ὅπως ἕνα ρυάκι πού μουρμουρίζει. Κι ἄν τυχόν κάπου ἀνάμεσα στούς γαλάζιους διαδρόμους συναντήσω ἀγγέλους, θά τούς μιλήσω ἑλληνικά, ἐπειδή δέν ξέρουνε γλῶσσες. Μιλᾶνε μεταξύ τους μέ μουσική!

Καταγγέλλουμε δημόσια τήν συνεχιζόμενη τά τελευταῖα 1800 χρόνια, πολιτική μίσους καί φθορᾶς είς βάρος τῆς πανάρχαιας πατρώας κληρονομιᾶς τῶν Ἑλλήνων.

Σᾶς προτείνουμε νά υἱοθετήσετε καί νά προβάλλετε στό περιβάλλον σας ἕνα ΑΡΧΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΟΝΟΜΑ. Κάνετε ἕνα δῶρο στήν ὡριμότητά σας τό ἀξίζετε! Μέχρι σήμερα ἔχουν τολμήσει χιλιάδες συμπατριῶτες μας.

Ἡ ὀνοματοδοσία εἶναι μέρος τῆς πολιτιστικῆς μας κληρονομιᾶς γι᾽ αὐτό μᾶς ἀφορᾶ ἄμεσα. Πάρτε την στά χέρια σας καί μεταβιβάστε την στά παιδιά σας. Κάντε τήν ἀτομική σας ἀντίσταση.

Ἡ υἱοθέτηση ἑνός Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Ὀνόματος εἶναι μία ἀντίσταση χαμηλῶν τόνων ἀλλά ὑψηλῶν προδιαγραφῶν, σᾶς ταιριάζει! Τό θέμα τῆς ὀνοματοδοσίας εἶναι σοβαρότερο ἀπό τήν ἐπιστροφή τῶν μαρμάρων!

Ἡ λεξιπενία ἔχει ἐπιβληθεῖ καί στήν ὀνοματοδοσία μας, Γιάννης, Γιῶργος, Βασίλης, Νίκος, Μαρία, Κατερίνα, ὀνομάζεται τό 80 τοῖς ἑκατό τῶν Ἑλλήνων.

Διαλέξτε, υἱοθετῆστε, τιμῆστε καί προβάλλετε στό περιβάλλον σας, ἕνα εὔηχο, νοηματικό ἑλληνικό ὄνομα ἀπό τά 20.000 καί πλέον, πού ἔχουν καταγραφεῖ.

Εἶναι δική σας προσωπική ὑπόθεση!

Ἡ Ὀρφική Ὁμάδα τοῦ Ἰδεοθεάτρου καί τό Σωματεῖο "ΑΘΗΝΑ-ΥΓΕΙΑ" τελοῦν ὀνοματοδοσίες στά Ἡλιοστάσια καί τίς Ἰσημερίες.

Δημοσθένους:

«ΕΡΩΤΙΚΟΣ»

Θά ἀρχίσω, λοιπόν, νά ἐπαινῶ πρῶτον ἐκεῖνο τό ὁποῖο ἀπό ὅλους γίνεται ἀντιληπτόν, ὅταν σέ ἴδουν, δηλαδή τό κάλλος καί τήν λάμψιν τούτου, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου καί τό σῶμα καί ὅλα τά μέρη αὐτοῦ φαίνονται λαμπρά.

Ποίαν δέ εἰκόνα νά φέρω ἁρμόζουσαν εἰς τό κάλλος, δέν εὑρίσκω, ἀλλά ἔρχεται εἰς τόν νοῦν μου νά παρακαλέσω ὅλους ὅσοι θά ἀναγνώσουν τόν λόγον τοῦτον, νά ἔλθουν νά σέ ἰδοῦν, διά νά τύχω συγγνώμης διότι δέν εὑρίσκω τίποτε πρός τό ὁποῖο νά παραβάλω τήν ὡραιότητά σου.

Διότι μέ τί ἤθελέ τις ἐκ τῶν θνητῶν νά παρομοιάσῃ ἐκεῖνο τό ὁποῖο εἰς τούς ἰδόντας αὐτό ἐμβάλλει ἀθάνατον φλόγα, ἀπορροφᾶ τά βλέμματά μας διά τῆς παρουσίας του καί ὅταν ἐξαφανίζεται ζεῖ ἀκόμη εἰς τήν σκέψιν μας, συντελεῖ νά λάμπει στό ἀνθρώπινον σῶμα μία ἀντανάκλαση τοῦ θείου, εἶναι πάντοτε ἀνθηρόν κατά τήν παρουσίασή του καί δέν δύναται δέ νά κατηγορηθεῖ εὐκόλως;

Τόσον δέ ἀπεμάκρυνε τάς βλάβας ὁποιοσδήποτε ἐκ τῶν Θεῶν ἦτο ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐπρονόησε διά τήν ὄψιν σου, ὥστε νά μή κάμῃ τίποτα ἄξιο μομφῆς, τά δέ πλείονα νά καταστήσῃ τοιαῦτα ὥστε νά τά θαυμάζουν ὅλοι.

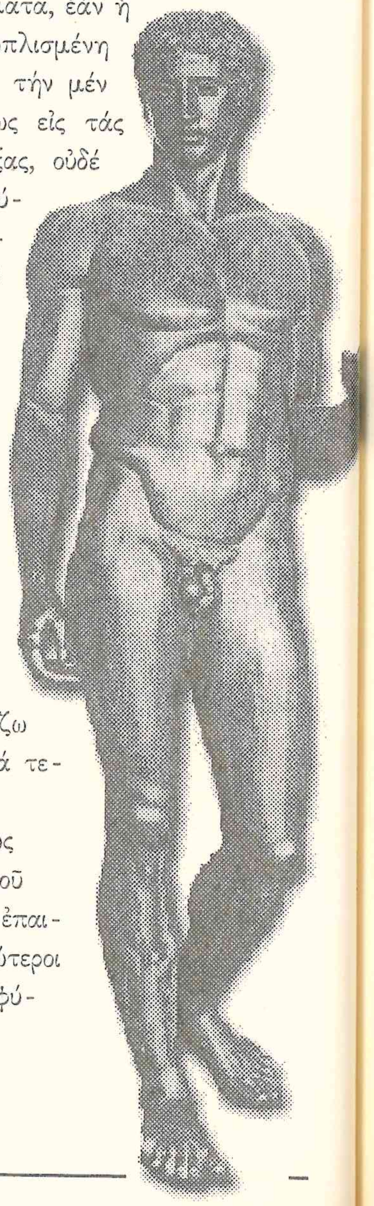
Εἰς τούς ὀφθαλμούς δέ ἐπέδειξε τήν εὔνοιαν τήν ὁποία εἶχε πρός σέ ὁ Θεός.

Διά τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς ὄψεως παρουσίασε τόν θαυμάσιον χαρακτῆρα σου· σέ παρουσίασε πρᾶον καί φιλάνθρωπον εἰς ἐκείνους πού σέ βλέπουν, μεγαλοπρεπῆ καί σεβαστόν εἰς τούς συναναστρεφομένους σε, ἀνδρεῖον δέ καί σώφρονα εἰς ὅλους...

Νομίζων, ὅμως, ὅτι καμμιά ὠφέλεια δέν προέρχεται ἀπό τό νά ἐπιθυμῇ τις τά ὡραιότερα πράγματα, ἐάν ἡ ψυχή δέν εἶναι ὡπλισμένη μέ χρηστότητα, τήν μέν φιλοπονία ἀμέσως εἰς τάς ἀσκήσεις ἐπιδείξας, οὐδέ εἰς τά ἔργα ἐψεύσθης, τήν ὑπόλοιπον δέ τοῦ πνεύματός σου λαμπρότητα καί τήν δύναμιν τῆς ψυχῆς σου εἰς τούς ἀγῶνας κατ' ἐξοχήν ἐπέδειξας.

Καίτοι ἔχω πολλά ἀκόμη νά λέγω πρός ἔπαινόν σου νομίζω ὅτι ἐδῶ πρέπει νά τελειώσω τοῦτον, φοβούμενος μήπως φανοῦν οἱ ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενοι διά σέ ἐπαινετικοί λόγοι ἀνώτεροι τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Εὐτύχει!

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Θεωρία ὀργανική

Ἀφοῦ ἐν τῇ προηγούμενη ὁμιλία μας ἐδείχθη ὅτι **τό τελικό αἴτιο πρέπει νά ἑνωθεῖ μετά τοῦ ποιητικοῦ αἰτίου ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς πραγματικῆς ἀρχῆς τῆς Φύσεως, ἐάν μέλλει ἐξ αὐτῆς νά παραχθεῖ ἄνευ ἀντιφάσεως καί ἐξηγηθεῖ ἀποχρώντως ἡ Φύση**, μένει τώρα νά ἴδωμεν πῶς ἐννοεῖται ἡ ρηθεῖσα ἕνωση καί ποία εἶναι ἡ πραγματική ἀρχή τῆς Φύσεως.

α) Πραγματική ἀρχή τοῦ κόσμου δέν δύναται νά τεθεῖ καμμία τῶν γνωστῶν ἁπλῶν ὑλικῶν οὐσιῶν, πολύ δέ ὀλιγότερον πᾶσαι.

Ἡ θεωρία μᾶς πληροφορεῖ ὅτι οἱ οὐσίες τίς ὁποῖες ἡ χημεία τίς ὀνομάζει ἁπλές δέν εἶναι ἀπόλυτα ἁπλές δηλαδή τά πρῶτα στοιχεῖα τῆς Φύσεως.

Γιατί ἄν ἀπόλυτα ἕνα ἁπλοῦν στοιχεῖο ἤθελε ἀποχωρισθεῖ τοῦ ἀντιθέτου ἑαυτοῦ μετά τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται ἑνωμένο, τά ὁμογενή μόρια ἤθελαν φύγει ἄλληλα καί διασπαρεῖ εἰς τό ἄπειρον σύστημα ἀκαριαῖα μέ τέτοια δύναμη, ὥστε ἤθελε ἀποβεῖ ἀδύνατη ἡ εἰς τίς αἰσθήσεις μας ἐπίδρασή τους.

Ἄν τεθεῖ ἀρχή φυσιολογική ἤ κοσμογονική μία ἐνεργός οὐσία ἡ ὁποία σάν ἐνεργός δέν εἶναι οὔτε ψιλή ἔννοια οὔτε προσόν ἀλλά ἔχει ὑπόσταση, **δέν εἶναι οὔτε πνεῦμα οὔτε ὕλη, ἀλλά κάτι οὐδέτερο, ἐνῶ καί πνεῦμα καί ὕλη ὑπάρχουν δυνάμει.**

Αὐτή ἡ οὐσία δύναται νά παρασταθεῖ προσφυῶς διά τοῦ συμβολικοῦ γράμματος A^0, εἰς τό ὁποῖο ὁ μηδενικός ἐκθέτης σημαίνει κάποια δύναμη ἠρεμοῦσα, ἀρχή τῆς λεγόμενης ψυχῆς τοῦ κόσμου.

Ἡ ρηθεῖσα δέ οὐσία ἡ αὐθυπόστατος δύναμη κατά τίς Πανθεϊστικές δοξασίες δέν λαμβάνεται ἀπόλυτος καί ἀνεξάρτητη, ἀλλά ἔχουσα κάποια σχέση πρός τό ἀπόλυτο ὄν.

Ἐν ὅσῳ εἰς αὐτή τήν οὐσία ἡ δύναμη θεωρεῖται ἠρεμοῦσα δέν ὑπάρχει **οὔτε Κόσμος οὔτε Χῶρος ἀλλά ἀμετάβλητη αἰωνιότητα.**

Ἐπειδή ἐκ τῆς ἀρχικῆς οὐσίας καί δυνάμεως δέν δύναται νά προέλθει ἡ Φύσις καί εἰς αὐτήν Κίνησις καί Ζωή, ὑποτίθεται ἀναγκαῖα κάποιος διχα-

σμός, δηλαδή ἀντιθετισμός, τῆς ἐν αὐτῇ δυνάμεως (β). Ὁ διχασμός ἤ ἀντιθετισμός αὐτός λοιπόν δύναται νά παραχθεῖ διά τῶν σημείων + καί -

β) Οἱ ἀρχαιότεροι ἀστρονόμοι ἐξηγῶντας τήν κεντρομόλο κίνηση (δύναμη) τῶν πλανητῶν ἐκ τῆς ἕλξεως καί βαρύτητος δέν μποροῦσαν νά ἐξηγήσουν καί τήν κεντρόφυγα.

Ὅθεν ἀναγκάσθησαν νά τήν ἀποδώσουν εἰς κάποιο ἄμεσο ὠθισμό τοῦ Θεοῦ καί ἑπομένως νά τήν ἐξηγήσουν ἐκ τοῦ σκοποῦ.

Ἀλλά κατά τήν θεωρία, πού ἐκθέτουμε καί ἀναπτύσσουμε ἡ κεντρόφυξ δύναμις ἐξηγεῖται καί μόνον ὁ ἀρχέγονος στοχασμός καί ἡ πρώτη κίνησις τῆς κοσμογονικῆς οὐσίας ἀπαιτεῖ τήν ἐκ τοῦ σκοποῦ ἐξήγηση.

Ἡ ἐκ τῆς ἀπόλυτης ἠρεμίας αὐτή **ἐξέλευση καί κίνηση τῆς κοσμογονικῆς οὐσίας** ἡ ἐξαγόμενη ἤ μή ἐκ τοῦ σκοποῦ (διότι γιά νά δράσει ἔπρεπε νά κινηθεῖ κ.λπ.) προϋποθέτει **βούληση** καί ἑπομένως **ὕπαρξη πνεύματος τοῦ τινός ἀπολύτου ὄντος, γεννᾶ δέ τόν Χῶρο καί τόν Χρόνο καί τήν ἐν Χώρῳ καί Χρόνῳ ἀναπτυσσομένη Φύση**, ὡς ἑξῆς φαίνεται.

Ἡ ἔκτασις τῆς κινήσεώς τῆς ἐν τῇ κοσμογονικῇ οὐσίᾳ κατά σκοπό ἐκτεθείσης καί εἰς ἐνέργεια μεταβάσης δυνάμεως παρήγαγε τόν **Χῶρο**, (ὅσον μᾶλλον ἐκτεταμένη ἦταν ἡ Κίνηση τόσο ἐκτεταμένος ἤθελε εἶναι καί ὁ Χῶρος) ἡ δέ παράτασις αὐτῆς τόν **Χρόνο**.

Ὥστε ἀμφότερα αὐτά καί Χῶρος καί Χρόνος ἤθελαν μηδενισθεῖ ἄν ἡ κοσμογονική οὐσία ἐπέστρεφε στήν προϋποτεθεῖσα ἀπόλυτη αὐτῆς ἠρεμία.

Ἐπειδή δέ ἡ εἰς τά προηγούμενα στοιχεῖα Α καί Α΄, ἐνεργοῦσα δύναμη, ἐνεργεῖ ἐξωτερικῶς, δύναται τό μέν Α+ νά θεωρηθεῖ ἐξ ἀπείρων ὁμογενῶν ἀτόμων α+ συγκείμενον, τό δέ Α- ὁμοίως ἐξ ἀπείρων ἀτόμων α- συγκείμενον, ὀνομαζομένων ἀτόμων τῶν ἐλαχίστων καί εἰς τό μηδέν ἐγγυτάτω ἐν Χώρῳ μορίων αὐτῶν. Ἐπειδή τά κοσμογονικά στοιχεῖα αὐτῶν Α+ καί Α- καί τά ἀπειροστημόριά τους ἤ ἄτομα α+ καί α- προῆλθαν ἐκ τοῦ διχασμοῦ μιᾶς καί τῆς αὐτῆς οὐσίας, τείνουν εἰς τήν πρώτη τους ἑνότητα.

Ὅθεν προέρχεται ἡ διηνεκής φυγή τῶν ὁμογενῶν ἀτόμων καί ἡ ἕλξις τῶν ἑτερογενῶν ὡς ἀντίθετα κατά διευθύνσεις δύο φαινόμενα, πρᾶγμα πού μᾶς τό δεικνύει μέν ἡ Χημεία χωρίς ὅμως νά μπορεῖ καί νά μᾶς τό ἐξηγήσει.

(Ἀπό αὐτό ἀκριβῶς βλέπουμε τήν χρησιμότητα τῆς φιλοσοφίας, γιατί μόνη ἡ Χημεία κλπ. δέν μπορεῖ νά ἐξηγήσει τά πράγματα).

Ἐπειδή δέ **ἡ ἀπόλυτη ἕνωση** τῶν ἑτερογενῶν ἀτόμων α+ καί α- ἤθελε ἐπαναγάγει τήν φύση εἰς τό (0) μηδέν γιά τό λόγο αὐτό δέν γίνεται ἀπόλυτη ἕνωση ἀλλά κάποια σχετική ἕνωση

κατά Χῶρον αὐτῶν μέν ἀλλήλων καί εἰς ἄλληλα εἴσδυση παριστάμενη ὄχι διά τοῦ $α^{0}$, ἀλλά διά τοῦ -α-.

Αὐτή ἡ ἕνωση ἀποτελεῖ τήν λεπτεπίλεπτη ἐκείνη οὐσία ἡ ὁποία καλεῖται **Αἰθήρ** καί ἡ ὁποία ὑποτίθεται εἰς διηνεκή σκόπιμη κυκλοφορία καί περιδόνησι.

Οἱ δυνάμεις + καί - ἐκ τῆς ἑνώσεως τῶν ὁποίων προῆλθε τό Αἰθέριο Ρευστό ἤ ἄλλως ἡ ὑπό τήν διττήν αὐτήν μορφήν παρισταμένη ψυχή τοῦ Κόσμου, δέν ἔρχεται ἐνταῦθα σέ ἀπόλυτη ἠρεμία διότι ὁ διχασμός δέν ἐπανῆλθε οὔτε καί δύναται νά ἐπανέλθει εἰς τήν ἀπόλυτη ἑνότητα, ἡ ὁποία δέν εἶναι ὁ σκοπός του.

Ἀντιθετίζει δέ περαιτέρω τόν Αἰθέρα καί διά τοῦ ἀντιθετισμοῦ αὐτοῦ σχηματίζει εἰς αὐτόν κινήσεις, οἱ ὁποῖες παρίστανται ὡς Ἠλεκτρισμός, ὡς Χημισμός, ὡς Φῶς. Ὡς θερμότης ὑπάρχει καί ἄλλη ἄποψις. Καί ὡς Ἠλεκτρισμός μέν ἐμφανίζεται ἡ εἰς ἕνωση τάση τῶν στοιχείων τοῦ Αἰθέρος ἤ τῶν περαιτέρω ἀντιθετισθέντων μορίων αὐτοῦ.

Ὡς Χημισμός δέ ἡ μή διαλυομένη ἕνωση αὐτῶν ἤ τῶν ἐξ αὐτῶν ἀντιθέτων οὐσιῶν, **ὡς Μαγνητισμός** ἡ κατά μίαν μόνην διεύθυνση τάση, **ὡς Φῶς** ἡ ἐλαχίστη κίνηση τῶν μορίων τοῦ Αἰθέρος προερχομένη ἐκ τινός ἀντιθετισμοῦ αὐτῶν, **ὡς θερμότης** ἡ βραδυτέρα κίνησις αὐτῶν προερχομένη ἐκ τῆς ἀντιστάσεως τῶν οὐσιῶν διά τῶν ὁποίων κινεῖται.

Μετά τήν παραγωγή τοῦ Αἰθέρος τοῦ ὑλικοῦ τούτου ρευστοῦ ἀπητῆτο νά παραχθοῦν διάφορα Οὐράνια σώματα καί τά διάφορα τούτων συστήματα διά νά ἀναπτυχθεῖ ἐπ' αὐτῶν βαθμηδόν **ἡ Ὀργανική καί Λογική φύση.**

Γιά τό λόγο αὐτό τά μέρη τοῦ Αἰθέρος ἀντιθετιζόμενα ἔτειναν εἰς νέα ἕνωση ἐκ τῆς ὁποίας βαθμηδόν προῆλθαν ἀεριοδέστεραι οὐσίαι, σώματα ἀτμοειδῆ ὁποῖα φαίνονται οἱ Κομῆται (α) ἔχοντας ἐξαίσιο ὄγκο καί περιστρεφόμενα.

Διά τοῦ ἀντιθετισμοῦ αὐτός ὁ ὄγκος κατατέμνεται σέ διαφόρους μικροτέρους ὄγκους τῶν ὁποίων ἕνας, μέγιστος πάντων ἔμεινε εἰς τό κέντρο τοῦ ὅλου συστήματος.

Διά τῆς βαθμηδόν γενομένης συμπυκνώσεως αὐτῶν τῶν ὄγκων ἐσχηματίσθη καί τό ἰδικό μας ἡλιακό σύστημα ὅπως καί ὅσα ἄλλα ἡλιακά συστήματα πού συνιστοῦν τόν Κόσμο, τοῦ μέν κεντρικοῦ ὄγκου συμπαγέντος εἰς ἥλιον περιστρεφόμενον περί τό ἴδιον αὐτοῦ κέντρο, τῶν δέ περιφερειακῶν εἰς Πλανήτας κυκλοφορούμενους περί τόν ἥλιον καί τά ἴδια αὐτῶν κέντρα.

Ἕνεκα τῆς ἀρχικῆς περιδονήσεως τοῦ Αἰθέρος ἕκαστο ἡλιακό σύστημα συνιστᾶ ὀργανισμό τινά μέγα τοῦ ὁποίου τά μέρη ὑπάρχουν καί διατη-

ροῦνται ὅπως τά τοῦ ὀργανικοῦ σώματος ἕνεκα ἀλλήλων καί δι' ἄλληλα, ἁρμονικῶς ἀείποτε κινούμενα καί πόρρωθεν εἰς ἄλληλα ἀπορρέοντα διά τοῦ Αἰθέρος πού πληροῖ τό μεταξύ διάστημα.

Δι' αὐτό ἡ παραγαγοῦσα καί συντηροῦσα αὐτά δύναμη δέν δύναται νά ἐκλειφθῆ ὡς τυφλῶς καί ἀσκόπως ἐνεργοῦσα (ἄς ἴδουν τήν σκοπιμότητα ὅσοι τήν ἀρνοῦνται) ἀλλά εἶναι ἐκείνη ἡ δύναμη, ἡ ὁποία ὀνομαζομένη **Ψυχή τοῦ Κόσμου**, ἐφάνη μέν τό πρῶτον ἀμυδρῶς κατά σκοπόν ἐνεργοῦσα «ἐν τῷ ἀντιθετισμῷ» τῆς κοσμογονικῆς οὐσίας, δεικνύει δέ τήν κατά σκοπόν ἐνέργειάν της προφανέστερη, γιατί γίνονται σώματα καί ὀργανικές ὑπάρξεις καί δέν συγκρούονται.

Ἡ παραγωγή τῶν Οὐρανίων σωμάτων καί τῶν διαφόρων αὐτῶν συστημάτων ὅπως καί ἡ **Κοσμογονική** λεγομένη **Ζωή**, εἶναι ὁ ἄμεσος ὄχι ὅμως καί ὁ τελευταῖος σκοπός τῆς πρώτης ἐκείνης «ἐν τῇ Κοσμογονικῇ οὐσίᾳ Κινήσεως».

Ὅθεν, ἡ «ἐν αὐτῇ τῇ Φύσει» Κοσμογονική δύναμις ἤ Ψυχή τοῦ Κόσμου, τείνει εἰς τόν περαιτέρω αὐτῆς **σκοπό**, δηλαδή, **εἰς παραγωγή ὀργανικῶν ὄντων καί ὀργανικῆς ζωῆς**.

Ἡ τάσις αὐτή εἶναι κάποια νέα ὁρμή ἐγερθεῖσα ἤδη εἰς αὐτήν, ἀσύγκριτα μέν ἀμυδρότερη ἀπό τῆς εἰς τά ζῶα λεγομένης ἔμφυτης ὁρμῆς, ἀλλ' ὁρμή ὅμως ἡ ὁποία ἔχει ὑποτεθεῖ εἰς εἶδος ὀνειρώδους αἰσθήσεως καί ἡ ὁποία τήν ὠθεῖ πρός περαιτέρω σκόπιμο ἐνέργεια.

Ἡ νέα αὐτή κατάσταση τῆς Φυσιογονικῆς δυνάμεως ἔχει πρός τήν ἀμέσως προηγουμένη ὡς ὕπνος πρός λήθαργο ἤ θεωρεῖται σάν κάποια μεταμόρφωσή της, ἡ ὁποία μεταβαίνει εἰς κάποια τελειώτερη μορφή καί ἐλευθερώτερη ἐνέργεια.

Ὀνομάζεται δέ ἡ **Φυσιογονική δύναμις** εἰς τήν νέαν αὐτῆς κατάσταση ἤ μεταμόρφωση **δύναμις ὀργανική** ἤ κυριώτερον **Φυτική ἐνεργοῦσα** κατά σκοπόν τοῦ ὁποίου δέν ἔχει παρά μόνον κάποια ὀνειρώδη αἴσθηση, ὑποτάσσει εἰς ἑαυτήν τίς κατώτερες φυσικές δυνάμεις, αὐτές πού ἐνεργοῦν εἰς τήν ἀνόργανο Φύση, συνάπτει κατ' ἄλλους νόμους συνθετώτερους τήν Ὕλη ἐκείνη πού σχηματίσθηκε ἀπό τά πρῶτα στοιχεῖα τῆς Φύσεως καί γενομένη ἀρχή τῆς φυτικῆς ζωῆς παράγει τά διάφορα φυτά ὅπως χρησιμεύσουν εἰς σκοπόν περαίτερο τῆς Δημιουργίας.

Ἐπειδή δέ ἡ Φυτική ζωή ὅπως ἀνωτέρω ἡ Κοσμογονική δέν εἶναι ὁλοτελῶς ὁ τελευταῖος σκοπός τῆς Δημιουργίας, δέν ἐνεργεῖ εἰς τόν βαθμόν τῆς μεταμορφώσεως εἰς τόν ὁποῖο μέχρι τοῦδε προέβη, ἀλλά βαίνει πάλιν πρός τόν περαίτερο ἐκεῖνο σκοπό, ὅθεν ἐγείρεται νέα ὁρμή εἰς αὐτήν συνοδευομένη μέ αἴσθηση κινοῦσα αὐτήν εἰς περαιτέραν ἐνέργεια σκόπιμον πρός παραγωγή ὄντων αἰσθητικῶν καί αὐτοκινήτων καί φύσεως Ζωϊκῆς.

Ἡ φυσιολογική δύναμις διά τῆς εἰς αὐτά διεγέρσεως τῆς ρηθείσης νέας ὁρμῆς καί τῆς προσγινομένης αἰσθήσεως ἐξυπνίζεται, μεταμορφοῦται ἐπί τό τελειότερο καί λαμβάνουσα ἐλευθερωτέραν ἐνέργειαν προσεγγίζει βαθμηδόν εἰς τό πνεῦμα.

Ὀνομάζεται δέ κατ' αὐτή τήν τελειωτέρα μεταμόρφωσί της καί τήν εἰς ἐλευθερωτέρα ἐνέργεια μετάβαση, Ψυχή.

Αὐτή γενομένη ἀρχή ὑψηλοτέρας ζωῆς ὑποτάσσει εἰς ἑαυτήν τήν ὀργανική δύναμη, αὐτή πού διαπλάσσει τά διάφορα ὄργανα τῆς ἐνεργείας της, ἡ ὁποία ἔχει παραγάγει ὀργανικό τι ζῶο καί ἐμφανίζεται ὡς ἐνεργοῦσα ὡς **δύναμη Αἰσθητική, Ὀρεκτική, Αὐτοκινητική**, τῶν ἐνεργειῶν της τούτων ἔχουσα συνείδηση καί ὡς Ψυχή διέρχεται διαφόρους βαθμούς ἐνεργείας καί διά τῆς φαντασίας καί τοῦ εἱρμοῦ τῶν φαντασμάτων, αἰσθημάτων καί ὀρέξεων ἀνυψουμένη εἰς εἶδος τι κριτικῆς ἐνεργείας αὐτόματης συνδιαλύει χωρίς νά ἀπαλάσσεται ὅμως τῶν ἐπιδράσεων τῆς Ὕλης ἀλλά προσδεδεμένη εἰς αὐτήν συνδυαλύεται μετ' αὐτῆς. (Ζῶα πλήν τοῦ ἀνθρώπου);

Ἀφοῦ ἡ Φυσιογονική δύναμη ἡ ἐμπνευσθεῖσα ἅπαξ εἰς τήν κοσμογονική ἐκείνη οὐσία ὑπό Δημιουργικοῦ τινός πνεύματος διέλθει τίς μέχρι διακριθεῖσες διάφορες μεταμορφώσεις, μεταμορφοῦται τέλος πάντων εἰς δύναμιν ὑψηλοτέραν, τιμιωτέραν καί ἐλευθερωτέραν, τήν καλουμένην Ψυχήν (ἀνθρωπίνη συνείδηση) ἡ ὁποία ἀναφαίνεται ἐνεργοῦσα ἐν τό τελειωτάτῳ τῶν ζώων, τό λογικό.

(Ἐνταῦθα βλέπομεν ὅτι δέν ἀκολουθεῖται ἡ θεωρία «εἶπε καί ἐγένετο»).

Ἔχουμε τήν πραγματική βαθμιαία ἐξέλιξη ὅπως καί τή θεωρία ὅτι δέν κατέπαυσε ἡ Δημιουργία.

Μέγιστες αὐτές ἀλήθειες ἐπιστημονικές καί οἱ ὁποῖες δέν εἶναι καθόλου διαδεδομένες παρά τῷ λαῷ, ἕνεκα τῆς πλημμελοῦς διδασκαλίας καί διά τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς μορφώσεως γνώσεων παρά τῷ λαῷ).

Ἡ λογική λοιπόν Ψυχή ὑποτάσσει εἰς ἑαυτήν ὅλες τίς κατώτερες δυνάμεις καί ὑψουμένη εἰς Αὐτοσυνειδησία καί Αὐτενέργεια, αὐτενεργεῖ ὄχι μόνον ὡς δύναμη Αἰσθητική, Ὀρεκτική καί Αὐτοκινητική, ἀλλά καί ὡς νοητική τοῦ Ἀληθοῦς, τοῦ Καλοῦ καί τοῦ Ἀγαθοῦ, Βουλητική αὐτοῦ καί Πρακτική.

Ἔτσι τό εἰς ἐμᾶς γνωστό λογικό ζῶο, ὁ ἄνθρωπος, παρίσταται ὡς τό ἄνθος τοῦ μεγάλου ὀργανισμοῦ τῆς Φύσεως, τό δέ ἐν αὐτῷ πνεῦμα ὡς ὁ καρπός του, ἕνεκα τοῦ ὁποίου δημιουργήθηκε.

Σκοπός λοιπόν τῆς Φύσεως εἶναι ἡ Δημιουργία πνεύματος, τό ὁποῖον καί περιέχει «ἐν ἑαυτῷ» καί **σπέρμα ἀνωτέρας ζωῆς** (διαβάθμιση πνευμάτων, τῆς καθαρᾶς πνευματικῆς ζωῆς) ἀποχωριζόμενο τῆς ὑλικῆς φύσεως ὅπως μεταφυτευθεῖ.

Αὐτή εἶναι ἡ θεωρία (περί τῆς πραγματικῆς ἀρχῆς τῆς Φύσεως) ἡ καλουμένη **Ὀργανική** κατ' ἀντίθεση πρός τίς λεγόμενες **νεκροδυναμικές,** συμφωνοῦσα δέ μέ τά γιγνόμενα τῆς φύσεως καθίσταται πασῶν τῶν ἄλλων πιθανωτάτη.

Ἡ θεωρία αὐτή ἔχει ἀλήθειες.

Τήν ἐκ τῆς Ὕλης διαμόρφωση τοῦ σύμπαντος.

Τήν ἀπόρροια τῆς Ὕλης ἐκ μιᾶς οὐσίας, ἀρχικῆς πού διχάσθηκε πρός δράση.

Τήν βαθμιαία ἐξέλιξη:

1) ἀνόργανος φύσις.
2) Ἐνόργανος - Φυτά.
3) Ζωϊκή.
4) Πνεῦμα καί διαβάθμιση εἰς πνεῦμα ἄνευ ὑλικοῦ ὀργανισμοῦ ὅπως τοῦ ἀνθρώπου.

Τήν ἐξακολούθηση τῆς Δημιουργίας Συμπάντων.

Τήν ἐξήγηση τῆς Κεντρομόλου καί Φυγοκέντρου δυνάμεως.

Τήν πρώτη ὤθηση εἰς ἄλλο ἐκτός τῆς οὐσίας. Αὐτό πρέπει νά ἐξετασθεῖ γιατί εἶναι κάτι πού δέν τό δέχεται ἡ Πανθεϊστική θεωρία.

Τό ὅτι ἐκ τοῦ ἀντιθετισμοῦ ἐξηγεῖται τό Θετικό καί Ἀρνητικό στοιχεῖο καί ἡ ἕνωση.

Τό ὅτι ἐξηγεῖται τό σύνθετο εἰς τήν Φύση.

Ἐξηγεῖται ἐκ τῆς ἀρχικῆς ἡ παραγωγή τοῦ Αἰθέρος ὡς φυλάττοντος τά ὅρια ἐν τῇ κινήσει τῶν οὐρανίων σωμάτων ὅπως μή συγκρούονται (σγμ. πιθανῶς νά μή εἶναι μόνον «ἐκ τῆς ἀρχικῆς», ἀλλά ἀρχικῆς οὐσίας). Ἐξηγεῖται ὁ χρόνος κ.λπ.

Ὅτι ἡ ἀρχική οὐσία δέν εἶναι οὔτε πνεῦμα οὔτε ὕλη οὔτε καμιά τῶν ἐν τῇ φύσει συνθέτων οὔτε πολλές.

Ἐξηγεῖται λοιπόν τό ἑνιαῖο τῆς Οὐσίας, ἡ Μονάς ἐκ τῆς ὁποίας ἀπέρρευσαν τά λοιπά καί ἀποτελοῦν συνθέσεις τῆς Μονάδος. Δίκαιο τοῦ Πυθαγόρα.

Ἐξηγεῖται ἡ φυσική Ὁρμή εἰς τά ἀνόργανα, τά ἐνόργανα καί τά ζῶα.

Ἡ ἐργασία αὐτή ἔχει καί μερικά σημεῖα τά ὁποῖα πρέπει νά ἐξετασθοῦν:

α) Πῶς παρήχθη ὁ Χῶρος.

β) Ἄν πραγματικά οἱ ψυχές τῶν ζώων ἀποθνήσκουν.

ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΗ ΕΛΛΑΔΑ

Τήν προϊστορική ἐποχή θά μπορούσαμε νά τήν χωρίσουμε σέ δύο μεγάλες περιόδους, στήν προκατακλυσμιαία καί τήν μετακατακλυσμιαία περίοδο.

Ἡ πρώτη δηλαδή ἡ προκατακλυσμιαία περίοδος περιλαμβάνει τούς δύο μεγάλους κατακλυσμούς πού συνέβησαν – τοῦ Ὠγύγου τό 15.000 περίπου π.Χ. καί τοῦ Δευκαλίωνος τό 9.564 π.Χ. – καί ἡ δεύτερη περίοδος ξεκινᾶ ἀπό τό 9.564 π.Χ. (δηλαδή ἀμέσως μετά τόν Β κατακλυσμό), φθάνει μέχρι τήν Δ χιλιετηρίδα π.Χ. καί ἀποκαλεῖται μετακατακλυσμιαία ἤ μυθική.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι οἱ ἀποδείξεις γι' αὐτές τίς δύο μεγάλες περιόδους – πού ἔδωσαν τό δικό τους χρῶμα στόν ἀνθρώπινο πολιτισμό – δέν εἶναι πολλές καί ἐπαρκεῖς γιά ὁποιονδήποτε ἐρευνητή θελήσει νά ἀσχοληθεῖ μέ αὐτό τό θέμα.

Θά προσπαθήσουμε ὅμως μέσα ἀπό ἐνδείξεις, παραδόσεις ἀπό τήν ἀρχαία Ἑλληνική γραμματεία καθώς ἐπίσης καί ἀπό μνημεῖα νά ἀνιχνεύσουμε καί παράλληλα νά ἑρμηνεύσουμε τί πραγματικά συνέβη σ' αὐτές τίς ἄδηλες ἐποχές (καί εἰδικά στήν προκατακλυσμιαία).

Σ' αὐτή τήν ἐποχή σύμφωνα μέ διασωθεῖσες μνῆμες καί παραδόσεις ἄκμασε ἕνας πολύ μεγάλος πολιτισμός πού ἔλαβε οἰκουμενικές διαστάσεις μέ ἐπίκεντρο τήν περιοχή τοῦ Αἰγαίου.

Ἦταν τότε πού ἡ ἑλληνική γλῶσσα καθιερώθηκε πλέον σάν μητέρα τῶν γλωσσῶν.

Ὁ Α΄ κατακλυσμός τοῦ Ὠγύγου μετέτρεψε μεγάλα τμήματα τῆς Αἰγαιίδας σέ πελάγη (Αἰγαῖον, Ἰόνιον) χωρίς ὅμως νά καταστρέψει τόν λαμπρό πολιτισμό πού ὑπῆρχε, ἐνῷ ὁ Β κατακλυσμός – αὐτός δηλαδή τοῦ Δευκαλίωνος ἦταν καί ὁ πιό καταστροφικός δεδομένου ὅτι κυριολεκτικά ἰσοπέδωσε τόν μεγάλο αὐτόν πολιτισμό ἐνῷ κινδύνευσε μέ ἀφανισμό ὁλόκληρο τό ἀνθρώπινο εἶδος.

Διεσώθησαν ὅμως ἀπό τήν ὁλοκληρωτική μανία τοῦ κατακλυσμοῦ, σέ ὀρεινά κυρίως μέρη, ὁρισμένα στοιχεῖα (ναοί, μαντεῖα) γιά νά μποροῦν οἱ ἱερεῖς πού βρίσκονταν ἐκεῖ νά ἀφηγοῦνται στούς νεωτέρους τήν χρυσῆ ἐποχή τῆς ἀνθρωπότητας.

Ἐκτός ὅμως ἀπό τούς ἱερεῖς ὑπῆρξαν καί οἱ ἥρωες ὅπως ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Θησέας πού προσπάθησαν νά ἀναστηλώσουν τόν μεγάλο πολιτισμό πού χάθηκε μέ ὁδηγό τους τήν σοφία τοῦ προκατακλυσμιαίου Διός – βέβαια ἡ ἀναστήλωση τοῦ χαμένου πολιτισμοῦ ποτέ δέν ἐπιτεύχθηκε γι' αὐτό καί ὀνομάσθηκαν τέκνα τοῦ Διός ἤ Διογενεῖς.

Γιά ἑκατομμύρια χρόνια **ἡ Πελαγονία** ἦταν ἡ μόνη χερσαία ἐπιφάνεια στόν πλανήτη καί κατόπιν ἀναδύθηκαν ἀπό τήν θάλασσα πού κάλυπτε ἐξ ὁλοκλήρου τήν γῆ, τά συγκροτήματα τῶν Πυρηναίων, τῶν Ἰμαλαΐων, οἱ Ἄλπεις καί ἡ Πίνδος. Ἡ Πελαγονία θά μπορούσαμε νά ποῦμε ὅτι ἦταν ἡ πρώτη κοιτίδα ζωῆς καί εἶχε σάν κέντρο τόν Ὄλυμπο καί ἴσως γι' αὐτό ὁ Ὄλυμπος νά ἀνακηρύχθηκε τόπος κατοικίας τῶν θεῶν.

Ἡ Πελαγονία ἀπετέλεσε καί τόν κορμό τῆς μετέπειτα Αἰγνίδας ὅπου ἡ τελευταία δηλαδή ἡ Αἰγνίδα ἁπλωνόταν ἀπό τά δυτικά τῶν σημερινῶν Ἰονίων νήσων μέχρι τά Ἀνατολικά τῆς Κύπρου καί ἀπό τήν ὀροσειρά τοῦ Αἵμου μέχρι τήν Κρήτη.

Ἡ Αἰγνίδα εἶχε εὔκρατο κλίμα ἐκείνη τήν ἐποχή, πολλές πεδιάδες καί ἄφθονα νερά μέ ἀποτέλεσμα νά θεωρηθεῖ ἄνετα σάν τόπος ἀνθρωπογενέσεως μέ δεδομένο ὅτι τηροῦσε ὅλες τίς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις γιά τήν ἀνάπτυξη ζωῆς.

Ἄλλωστε καί τά εὑρήματα ἐνισχύουν σέ πολύ μεγάλο βαθμό αὐτή τήν ἄποψη. Νά ἀναφέρουμε ἐνδεικτικά τόν **τριγλιανό ἄνθρωπο** καθώς ἐπίσης καί τόν **Ἀρχάνθρωπο τῶν πετραλώνων** πού θεωρεῖται ἐπιστημονικά καί «ἐπιδέξιος ἄνθρωπος» τοῦ ὁποίου τό κρανίο ἔχει τίς ἴδιες διαστάσεις μέ αὐτό τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς.

Σύμφωνα μέ ἀνακοίνωση τοῦ Ἄρη Πουλιανοῦ τόν Μάϊο τοῦ 1981 τά εὑρήματα αὐτά χρονολογοῦνται πρίν ἀπό 750-800 χιλιάδες χρόνια.

Φυσικά τά εὑρήματα αὐτά δέν εἶναι καί τά μοναδικά, καθώς ὑπάρχει καί ἕνα πλῆθος εὑρημάτων πού βεβαιώνουν τήν ὕπαρξη ἀνθρώπων στόν περιαιγαιακό χῶρο ὅπως π.χ. Λίθινος χειροπέλεκυς στό παλαιόκαστρο Σιατίστης 100.000 χρόνων κ.τ.λ.

«*Ἀπό τούς Ἕλληνας τῶν ἀνθρώπων τό γένος ξεκίνησε*» Διογένης Λαέρτιος: «*Βίοι φιλοσόφων*», Ἑπομένως καταλήγουμε στό συμπέρασμα ὅτι ἡ Αἰγνίδα ὑπῆρξε χῶρος ἀνθρωπογενέσεως τήν στιγμή μάλιστα πού συγκέντρωνε ὅλες τίς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις γιά τήν ὕπαρξη καί ἀνάπτυξη τῆς ζωῆς.

Λογικό ἐπίσης εἶναι ὁ ἄνθρωπος-κάτοικος τῆς Αἰγνίδας νά προοδεύσει ταχύτερα ἀπό τούς ὑπόλοιπους λαούς καί νά ἀναπτύξει ἕναν λαμπρό προκατακλυσμιαῖο πολιτισμό πού ἔλαβε οἰκουμενικές διαστάσεις.

Κάποια στιγμή ἡ ὑπέροχη αὐτή χώρα ἡ Αἰγνίδα, ἡ ὁποία ἀποτελοῦσε τό λίκνο τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ κατεκλύσθη ἀπό τά νερά τῆς θάλασσας καί μετεβλήθη σέ πέλαγος (Αἰγαῖον), ἐνῶ τά ὑψηλότερα σημεῖα τῆς χώρας αὐτῆς πού σώθηκαν ἀπό τόν καταποντισμό ἀποτελοῦν σήμερα τά νησιά τοῦ πελάγους αὐτοῦ.

Ἐπί τοῦ προκειμένου ὑπάρχουν ἐνδείξεις πού συνάπτουν τόν κατακλυσμό τῆς Αἰγνίδας μέ τό λιώσιμο τῶν παγετώνων στήν Εὐρώπη. Ἡ ἀλληλοεξάρτηση αὐτῶν τῶν δύο γεγονότων εἶναι πολύ πιθανή δεδομένου ὅτι τό λιώσιμο τῶν παγετώνων εἶναι φυσικό νά προκαλέσει τήν ὑπερχείλιση τῶν ποταμῶν καί τήν ἀνύψωση τῆς στάθμης τῶν ὑδάτων τῶν θαλασσῶν γύρω ἀπό τήν Αἰγνίδα.

Τό καταστροφικό αὐτό γεγονός εἶναι ὁ ἀποκαλούμενος **κατακλυσμός τοῦ Ὠγύγου** καί συντελέσθηκε πρίν 17.000 χρόνια περίπου ἀπό τήν ἐποχή μας. Ὁ λαός ὅμως πού κατοικοῦσε στήν Αἰγνίδα δέν χάθηκε ἐξ ὁλοκλήρου.

Πολλοί ἀπό τούς κατοίκους σώθηκαν εἴτε γιατί μετέβησαν στήν ἑκατέρωθεν ξηρά τῆς Ἠπειρωτικῆς Ἑλλάδας καί τῆς ἔναντι Μ. Ἀσίας καί ὅπως ἔχει ἀποδειχθεῖ στήν Ἀρκαδία, στήν Κρήτη καί στίς Κυκλάδες, εἴτε γιατί μετέβησαν στίς νεοσχηματισθεῖσες ἀπό τόν καταποντισμό ξηρές.

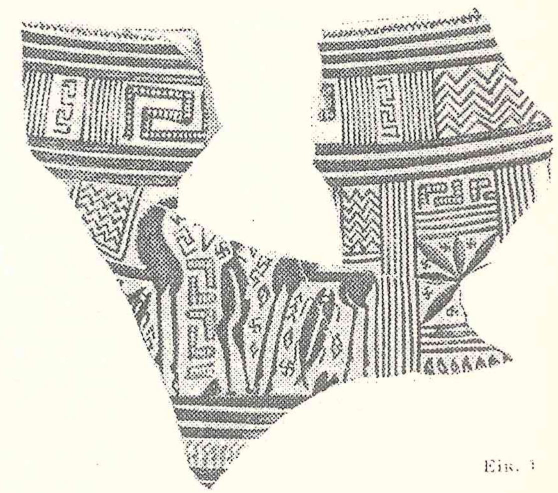
Ἔτσι, οἱ πρωτόγονοι ποιμένες (καί ἴσως γεωργοί) τῆς Αἰγνίδας βρέθηκαν κυριολεκτικά σέ μία νέα κατάσταση ἀποκλεισμένοι καί ἀπομονωμένοι ἀπό τό ὑγρό στοιχεῖο.

Καί φυσικά ὁ καταποντισμός τῆς Αἰγνίδας δέν θά συντελέσθηκε σέ μία νύχτα ἀλλά σέ συνεχῆ χρονικά διαστήματα, δεδομένου ὅτι ἦταν ἀποτέλεσμα συνεχῶν γεωλογικῶν διαταραχῶν.

Φυσικά, ὁ κατακλυσμός τοῦ Ὠγύγου ἀποτελεῖ συμβάν τό ὁποῖο ἀνάγεται σέ πανάρχαιη ἐποχή δεδομένου ὅτι τόσον οἱ Ὀρφικοί – παρότι ὑπῆρξαν προϊστορικοί – ὅσο ἐπίσης καί οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τῆς ἱστορικῆς περιόδου, ὅταν ἤθελαν νά προσδιορίσουν κάτι σάν δρώμενο προϊστορικά καί μή δυνάμενο νά προσδιορισθεῖ χρονικά τό ἀποκαλοῦσαν «Ὠγύγιον».

Ἡ προϊστορική παράδοση γύρω ἀπό τόν κατακλυσμό τοῦ Ὠγύγου ἔχει χαρακτηριστικό γνώρισμα ὅτι δέν βρίσκεται στίς παραδόσεις οὐδενός ἀρχαίου λαοῦ, συμπληρούμενη μάλιστα ἀπό τίς πληροφορίες τοῦ Ἡσιόδου περί καταστροφικοῦ καί ἐξοντωτικοῦ πολέμου τῶν θεῶν, οἱ ὁποῖοι καί ἐξακόντιζαν καί ὁλόκληρα ὄρη κατ' ἀλλήλων (γεωλογικές διαταραχές) δέν ἀποκλείεται δηλαδή νά περιγράφει τόν κατακλυσμό τοῦ Ὠγύγου καί τήν καταβύθιση τῆς Αἰγνίδας.

Ὁπωσδήποτε ὅμως γιά νά σωθεῖ ἡ πανάρχαιη αὐτή ἀνάμνηση σίγουρα κάποιοι ἄνθρωποι θά ζοῦσαν καί θά ἐπέζησαν καί μετέδωσαν προφορικά αὐτά τά κοσμογονικά συμβάντα.

Εἰκ. 3

Οἱ ἄνθρωποι μάλιστα πού κατοικοῦσαν στόν χῶρο τῆς Αἰγηίδας καί ἐπέζησαν ἀπό τά συμβάντα αὐτά δέν εἶναι δυνατόν νά ἦλθαν ἀπό ἄλλες χῶρες καί νά μετέδωσαν αὐτές τίς πληροφορίες, τίς ὁποῖες εἶναι φυσικά ἀδύνατον νά γνωρίζουν ἄλλοι ἐκτός ἀπό τούς πανάρχαιους κατοίκους τῆς Αἰγηίδας, τούς Ἀρχαιοέλληνες κατοίκους πού διέσωσαν αὐτή τήν ἀνάμνηση καί τήν μετέδωσαν καί στούς ἄλλους τούς νεώτερους λαούς, γιατί ὅπως ἔχει ἀποδειχθεῖ κανείς ἄλλος λαός δέν ὑπῆρξε ἀρχαιότερος καί δέν εἶχε ἀσφαλῶς προαχθεῖ νωρίτερα πνευματικά ἀπό τούς Αἰγαίους.

Ἄρα καταλήγουμε στό συμπέρασμα ἀπό τήν παράδοση – στόμα μέ στόμα – περί κατακλυσμοῦ τοῦ Ὠγύγου καί ἀπό τά Ὀρφικά κείμενα ὅτι κανείς ἄλλος ἀρχαῖος λαός δέν ἔχει παλαιότερες ἀναμνήσεις οὔτε ἔχει μεγίστου ἐνδιαφέροντος ἐπιστημονικές διαπιστώσεις ὅπως αὐτές πού περιέχονται στά Ὀρφικά κείμενα καί στήν Ἀρχαία Ἑλληνική Παράδοση.

Ὁμιλοῦν δέ τά Ὀρφικά κείμενα καί γιά παρατηρήσεις ἀστρονομικές καί πρό 12.000 χρόνων ἀπό τήν ἐποχή μας πού ἀποδεικνύουν ὅτι γιά νά σώζονται παραδόσεις καί νά διαπιστώνονται μέ ἀστρονομικές ἐξακριβώσεις θά εἶχαν ἀρχίσει νά ἀναπτύσσονται πνευματικά καί νά καταγράφουν πρό χιλιετηρίδων τίς παρατηρήσεις των ἐπί λεπτῶν σανίδων, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ Ἑρμάν Ντίλς στό περίφημο ἔργο του *Προσωκρατικοί* (κεφ. Ὀρφεύς σελ 3).

Μνῆμες γιά τήν προκατακλυσμιαία ἐποχή καί γιά τόν πολιτισμό της ὑπάρχουν:

«Οὐρανός πρῶτος τοῦ παντός ἐδυνάστευσε κόσμου». Ἀπολλόδωρος Α.145.

«Οἱ ἄνθρωποι τότε ζοῦσαν ὡς θεοί... πρᾶοι καί εἰρηνικοί, ἀπελάμβαναν τά ἀγαθά τοῦ μόχθου τους». (Ἡσίοδος, *Θεογονία*).

«Τέσσαρες βασιλεῖαι παραδίδονται. Πρῶτον ἡ τοῦ Οὐρανοῦ, ἥν Κρόνος διεδέξατο. Μετά δέ Κρόνον, Ζεύς. Εἶτα τόν Δία, Διόνυσος διεδέξατο». (Ὀλυμπ. *Ὀρφικά*. Ἀπόσπ. 220).

Παρατηροῦμε ὅτι ὁ Ἀπολλόδωρος, ὁ Ἡσίοδος καί οἱ Ὀρφικοί ἀναφέρονται στόν Οὐρανό καί στόν Κρόνο σάν σέ ἱστορικά πρόσωπα.

Συνεπῶς καί οἱ δύο μπορεῖ νά ὑπῆρξαν οἰκουμενικοί βασιλεῖς μέ ἕδρα τόν Ὄλυμπο. Ὁ Κρόνος ἀνέτρεψε τόν Οὐρανό καί κατέλαβε τήν ἐξουσία. Ὁ Δίας μέ τήν σειρά του ἀνέτρεψε τόν Κρόνο καί ἐπέβαλε τήν ἡγεμονία του μετά ἀπό μακροχρόνιο καί σκληρό πόλεμο. Ὑπάρχουν ὅμως καί ἐπιβεβαιώσεις γιά τίς ἀνωτέρω μνῆμες ἀπό εὑρήματα ὅπως:

Στά Ἀπίδημα Μεσσηνίας Μάνης ἀποδείξεις γιά κατοικισμό ἀπό τό 26.000 π.Χ.

Στό Φράγχθι Ἑρμιονίδας ὀψιδιανός λίθος πού μεταφερόταν ἐκεῖ ἀπό τήν Μῆλο πρίν ἀπό 12.000 χρόνια καί συνεπῶς ὑπῆρχαν ναυσιπλοΐα καί ἐμπόριο.

Τώρα νά περάσουμε σέ ἕνα ἄλλο θέμα.

Ἀρκετές ἐνδείξεις μᾶς ὁδηγοῦν στήν ὑπόθεση ὅτι ἡ **Θεογονία εἶναι ἔργο προκατακλυσμιαῖο. Ἡ πιό σοβαρή ἀπό τίς ἐνδείξεις εἶναι ὅτι στό ἔργο αὐτό ἀγνοεῖται ὁ κατακλυσμός.**

Ἡ Θεσσαλία ἐπίσης θεωρεῖται λίμνη, ὅπως ἦταν δηλαδή πρίν ἀπό τόν κατακλυσμό ἐνῶ καί τά ὀνόματα πού ἀναφέρονται ἔχουν πανάρχαιη ἐτυμολογία.

Ὅμως ὅπως καί νά ἔχει τό πρᾶγμα ἡ *Θεογονία* ἀποτελεῖ ἕναν ὁδηγό γιά τήν προκατακλυσμιαία ἐποχή.

Σύμφωνα μέ αὐτήν οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ἦταν οἱ Ἕλλοπες πού κατοικοῦσαν στήν Ἑλλοπία, δηλαδή στήν Πίνδο.

Αὐτοί ἦταν κυνηγοί καί φοροῦσαν δέρματα καί φυσικά δέν εἶχαν ὁμιλία παρά μόνο ἄναρθρες κραυγές ἔβγαζαν. Ἀργότερα ἀρχίζουν νά διαμορφώνουν λόγο-ὁμιλία μιμούμενοι τούς φυσικούς ἤχους ὅπως γιά παράδειγμα τό φύσημα τοῦ ἀέρος, τό θρόϊσμα τῶν φύλλων κ.λπ.

Κάποια στιγμή οἱ Ἕλλοπες ἔγιναν κτηνοτρόφοι, ἀφοῦ ἐξημέρωσαν διαφορα ζῶα καί σταμάτησαν νά εἶναι κυνηγοί θηραμάτων.

Ἔκτισαν κυκλικές στάνες καί γι' αὐτό τόν λόγο ὀνομάστηκαν πλέον **Κύκλωπες**.

Κατόπιν ὁρισμένοι ἀπό τούς Κύκλωπες δάμασαν τά ἄλογα καί ὀνομάστηκαν **Κένταυροι**. Μέ τήν πάροδο τῶν ἐτῶν οἱ ἄνθρωποι ἀνακαλύπτουν τήν γεωργία.

Στό σημεῖο αὐτό νά ἀναφέρουμε τόν **Ἰξίωνα** πού ἀνακαλύπτει τόν ἄξονα καί φυσικά τόν **Πειρίθου** πού ἐφευρίσκει τόν τροχό.

Οἱ ἄνθρωποι πλέον ὀνομάζονται **Μέροπες** ἀφοῦ πλέον ἀρχίζουν νά καλλιεργοῦν ἐκτάσεις, νά βόσκουν τά κοπάδια τους καί φυσικά νά κτίζουν τά σπίτια τους.

Μετά ἔχουμε τούς **Οὐρανίωνες** οἱ ὁποῖοι ἀρχίζουν νά κατεργάζονται τόν σίδηρο, τά διάφορα μέταλλα ἀλλά καί νά ὀργανώνουν μεγάλες ἐκστρατεῖες.

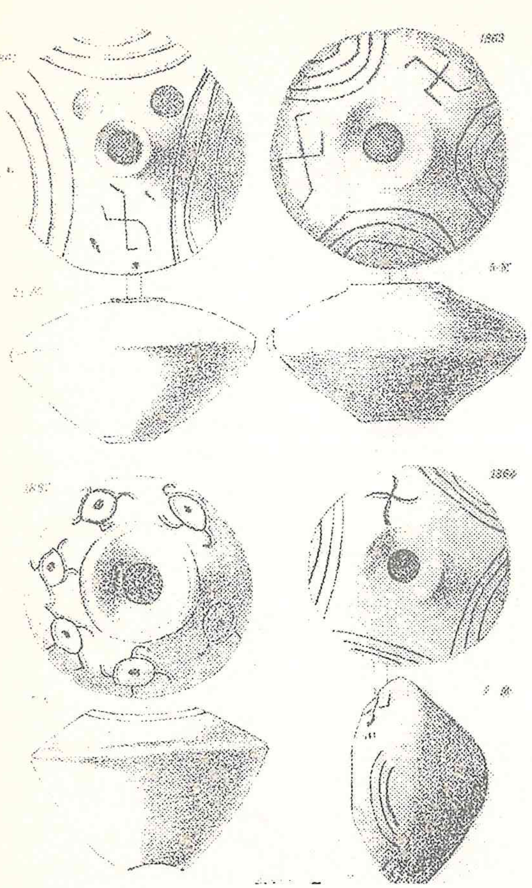
Οἱ πιό γνωστοί Οὐρανίωνες ἦταν ὁ **Προμηθέας, οἱ «Ἑκτόγχειρες» Κόττος, Βριάρεως καί Γύης, ὁ Ἥφαιστος καί ὁ Ἰαπετός.**

Κάποια στιγμή ὅμως τά πράγματα ἄλλαξαν καί οἱ βασιλεῖς-ἄρχοντες ἄρχισαν νά φέρονται ἀλαζονικά δηλαδή δέν ὑπολόγιζαν κανέναν, αὐθαιρετοῦσαν, παραβίαζαν τούς νόμους χωρίς νά σκέφτονται τόν Ὑπέρτατο ἄρχοντα, τόν Οὐρανό πού ἦταν καί θεματοφύλακας τῆς τάξης καί τοῦ νόμου.

Ἀπό αὐτήν τήν ἀναταραχή πού προκλήθηκε, ἐπωφελήθηκε ὁ Κρόνος πού ἀνέτρεψε τόν Οὐρανό καί πῆρε τήν ἐξουσία στά χέρια του.

Ὅμως τά πράγματα δέν ἄλλαξαν οὔτε καί τότε καί ἡ παρακμή συνεχιζόταν ἀπό τόν δεσποτικό τρόπο μέ τόν ὁποῖο ἀσκοῦσε τήν ἐξουσία του ὁ Κρόνος. Ἀκολουθεῖ μεγάλος καί ἀδυσώπητος πόλεμος καί ὁ Δίας μέ τήν βοήθεια τῶν Ἑκατόγχειρων συντρίβει τους Τιτάνες καί γίνεται πλέον ὁ ἀπόλυτος ἐξουσιαστής.

Ἀπό τήν *Θεογονία* προκύπτει τό συμπέρασμα ὅτι ὁ Δίας-Ζεύς εἶναι οἰκουμενικός ἡγέτης καί ἡ ὀνομασία αὐτή μᾶλλον φανερώνει τίτλο ὅπως π.χ. Φαραώ, Μίνως.

Ἡ σύζευξή του μέ τήν Μήτιδα, τήν Θέμιδα, τήν Μνημοσύνη καί τήν Εὐρυνόμη φανερώνει ὅτι κυβέρνησε μέ σοφία, δικαιοσύνη καί μέ οἰκουμενικό σύστημα δικαίου.

Κέντρο τῆς Οἰκουμενικῆς πολιτείας τοῦ Διός ἦταν ἡ Πυθώ πού ἀργότερα μετονομάστηκε σέ Δελφούς. Ἀπό ἐκεῖ ἀργότερα οἱ κυβερνῆτες ἐλάμβαναν συμβουλές, ἐντολές καί μέ λίγα λόγια καθοδηγοῦνταν. Ἀπό τούς Δελφούς προέκυψαν οἱ *Ἀμφικτυονίες* πού σκοπό εἶχαν νά ἐπιλύουν τίς ἔριδες ἀνάμεσα στίς πόλεις-κράτη.

Ἄλλα παρόμοια κέντρα ἦταν τό μαντεῖο τῆς Δωδώνης, τοῦ Ἄμμωνος Διός στήν ἔρημο Σίουα τῆς Αἰγύπτου, τῆς Κύμης στήν Ἰταλία κ.λπ.

Τό πόσο παλαιά ἦταν τά κέντρα αὐτά τό καταλαβαίνουμε ἀπό τήν φράση τοῦ Ἡρακλείτου ὅτι ἡ Σίβιλα χρησμοδοτοῦσε ἐπί «χιλιάδες ἔτη». Ἡ Σίβιλα σημειωτέον ἦταν στό ἱερό τῆς Κύμης.

Μετά ἀπό ὅλα αὐτά καταλήγουμε στό εὔλογο συμπέρασμα ὅτι κάποτε ὑπῆρξε μιά μεγάλη πολιτική καί πολιτειακή μεταβολή – σέ πανάρχαια φυσικά χρόνους – ὅπου ὁ Κρόνος ἀνέτρεψε τόν ἀπόλυτο ἄρχοντα Οὐρανό ἀκρωτηριάζοντας τά ὄργανά του. Τό τελευταῖο ἴσως νά συμβολίζει καί τήν ἐπικράτηση τῆς γεωργίας ἔναντι τῶν ἄλλων μορφῶν οἰκονομίας.

Ἕνα ἄλλο σημεῖο στό ὁποῖο ἀξίζει νά σταθοῦμε εἶναι **ἡ θρησκεία τῆς προκατακλυσμιαίας αὐτῆς ἐποχῆς.**

Τό ὅτι ὑπῆρξε ἕνας μεγάλος προκατακλυσμιαῖος πολιτισμός τό ἀποδεικνύουν καί οἱ ὁμοιότητες τῶν περισσοτέρων θρησκειῶν τῶν χωρῶν τῆς ὑδρογείου τήν ἐποχή ἐκείνη (Ἡλιακή θρησκεία).

Στήν Ἑλλάδα τήν πανάρχαιη ἐκείνη ἐποχή ἡ θρησκεία ἦταν **ἡλιακή** καί ἡ λατρεία στόν θεό Ἥλιο εἶναι προγενέστερη ἀπό αὐτή τῶν Ὀλυμπίων Θεῶν. Ὅταν ἐπικράτησαν οἱ τελευταῖοι ὁ θεός Ἥλιος ὀνομάστηκε πλέον Ἀπόλλων.

Στήν Ἡλιακή θρησκεία τῶν προϊστορικῶν Ἑλλήνων ὑπῆρχαν **τρεῖς Ἥλιοι.**

Ὁ πνευματικός, δηλαδή τό φωτισμένο πνεῦμα, **ὁ φυσικός**, δηλαδή ἡ πηγή ζωῆς στήν Γῆ καί **ὁ ὑπερβατικός** τῆς ζωῆς καί τῆς νόησης.

Μετά ἀπό πέντε χιλιετίες ἔχουμε ἕναν νέο μεγάλο κατακλυσμό πού διαδέχεται αὐτόν τοῦ Ὠγύγου, αὐτός ὅμως εἶναι πολύ πιό καταστροφικός καί τό ἀνθρώπινο εἶδος κινδύνευσε κυριολεκτικά μέ ἀφανισμό.

Ὁ μεγάλος καί λαμπρός οἰκουμενικός πολιτισμός τῶν προϊστορικῶν Ἑλλήνων χάνεται καί μόνο κάποια ψήγματα γνώσεων σώζονται ἀπό ἱερεῖς ναῶν καί μαντείων πού ἐπέζησαν ἀπό αὐτήν τήν μεγάλη καταστροφή.

Ὁ Πλάτων τοποθετεῖ τόν κατακλυσμό στό 9.600 π.Χ. καί δέν πρέπει νά ἔχει ἄδικο γιατί αὐτό ἐπιβεβαιώνεται καί ἀπό ἄλλες πηγές ὅπως εἶναι λ.χ. ἡ Ζωροαστρική χρονολογία ἡ ὁποία ἀρχίζει τό 9.600 π.Χ. («*ἀφετηρία τῶν αἰώνων*») καί στό γεγονός ὅτι ἀπό τόν βυθό του Ἀτλαντικοῦ, 500 μίλια βόρεια ἀπό τίς Ἀζόρες, ἀνεσύρθη ὑαλώδης λάβα πού εἶχε στερεοποιηθεῖ στόν ἀέρα πρίν 12.000 χρόνια ἀπό τήν ἐποχή μας. (Πώλ Τερμιέ, Διευθυντής τοῦ Ὠκεανογραφικοῦ Ἱδρύματος Γαλλίας). Ἀκόμη ὁ ἀρχαιολόγος Ἄρθουρ Ποσνάσκυ μελέτησε τόν ναό τοῦ Ἡλίου στό Τιαχουανάκου τῆς Βολιβίας καί ἔβγαλε τό συμπέρασμα ὅτι ἡ κατασκευή του σταμάτησε περίπου τό 9.550 π.Χ.

Οἱ σύγχρονοι ἀστρονόμοι ὑποστηρίζουν ὅτι τό 9.564 π.Χ. ἀστεροειδής ἔπληξε τήν γῆ, διαμέτρου 10 χλμ., μέ συνέπεια νά μετατοπισθοῦν οἱ πόλοι της τό ἴδιο δέ καί ὁ ἄξονάς της, μέ αποτέλεσμα νά σημειωθοῦν καθιζήσεις ἐδάφους, σεισμοί, παλιρροϊκά κύματα (ὕψους 2-4 χλμ.), ἐνεργοποίηση ἡφαιστείων, τυφῶνες, καταρρακτώδεις βροχές καί αἰφνίδιες κλιματικές μεταβολές.

Οἱ εἰδικοί ἔχουν διαπιστώσει τέτοιου εἴδους προσκρούσεις ἀστεροειδῶν μέ τήν γῆ μέ ἀποτέλεσμα τήν ὕπαρξη κρατήρων στό ἔδαφος.

Στήν Ἀριζόνα μιά τέτοια πρόσκρουση ἀστεροειδοῦς μέ τήν γῆ πρίν 40.000 χρόνια ἄνοιξε κρατῆρα 1.600 μέτρων. Τέτοιος κρατήρας ὑπάρχει καί στό Τσάμπ τοῦ Καναδᾶ. Παρόμοιοι κρατῆρες ὑπάρχουν στήν Αὐστραλία, στήν Ἀραβία καί τέλος στήν Ἀφρική.

Ἡ Ἑλληνική παράδοση ἀναφέρει ὅτι ὁ Δίας ἀφοῦ ἐξοργίσθηκε ἀπό τήν διαμάχη τῶν ἀδελφῶν Θυέστη καί Ἀτρέα γιά τόν θρόνο τῶν Μυκηνῶν, ἔδωσε ἀντίθετη φορά στήν ἡμερήσια τροχιά τοῦ ἥλιου καί τῶν ἀστέρων.

Ὁ Πλάτων ἐξηγεῖ τόν μῦθο τοῦ Φαέθοντος στήν «παράλλαξη τῶν οὐρανίων σωμάτων». Προσθέτει ὅτι ὁ ἥλιος καί τά ἄστρα ἀνέτειλαν ἀπό τήν δύση καί ἔδυσαν στήν ἀνατολή, γιατί «*τήν τοῦ παντός φοράν τότε μέν ἐφ᾽ ἅ νῦν κυκλεῖσθαι φέρεσθαι, τότε σ᾽ ἐπί τἀναντία*» (*Πολιτικός* 269α).

Ὁ ἴδιος ἀναφερόμενος στήν ἀλλαγή τῶν πόλων γράφει: «*Ὁ Γίγας Τυφωεύς δέν ἀπεσύρθη. Ἐπέστρεψε καί πάλιν, ἐστάθη εἰς τόν ἄλλον πόλον*» (Β' 654-659).

Τόν κατακλυσμό τοῦ Δευκαλίωνος δέχονται ὡς γεγονός και τόν περιγράφουν ὁ Ὅμηρος, ὁ Πλάτων, ὁ Ἡρόδοτος, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Πλούταρχος, ὁ Παυσανίας κ.ἄ. καταλήγουν δέ στό συμπέρασμα ὅτι οἱ Πρωτοέλληνες πού διεσώθησαν ἦταν λίγοι καί κυρίως

ἀμόρφωτοι καί ὀρεσίβιοι, ὅπως λέει χαρακτηριστικά ὁ Πλάτων.

Ὁ Πλάτων (*Θεαίτητος, Πολιτεία*) ἐξηγεῖ ὅτι ἀπό τίς μεγάλες καταστροφές δέν σώζονται οἱ πολιτισμένοι κάτοικοι τῶν κέντρων ἀλλά οἱ διασκορπισμένοι ἀγροτοποιμένες. Αὐτοί δέν διαθέτουν ἐπιστήμη καί τεχνογνωσία ἀλλά ἔχουν μύθους, γνωμικά καί τραγούδια. Ἐνῶ ὁ Ἀριστοτέλης στό ἔργο του *Μετά τά Φυσικά* μᾶς λέει πώς σώθηκαν καί κάποιοι πολιτισμένοι ἄνθρωποι καί ἐλάχιστα προκατακλυσμιαῖα ἔργα.

Αὐτοί λοιπόν οἱ ἄνθρωποι συγκέντρωσαν στά «*Μουσεῖα*» αὐτά τά ἔργα γιά νά χρησιμεύσουν σάν ἀφετηρίες ἀνακτήσεως τοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁ Πλούταρχος γύρω ἀπό τό ἐπίμαχο θέμα τοῦ κατακλυσμοῦ μᾶς λέει ὅτι κατεκλύσθησαν τά πάντα ἀλλά «*ἀνέσχεν ἡ δρῦς*».

Γι' αὐτό θεωρήθηκε καί δένδρον ἱερόν ἀπό τό ὁποῖο ὀνομάσθηκαν καί οἱ Δρυΐδες.

Ἐπίσης κάτοικοι τῆς περιοχῆς τοῦ Παρνασσοῦ σώθηκαν γιατί ἀκολούθησαν λύκους πού ἔτρεχαν γιά νά σωθοῦν στίς κορυφές τοῦ βουνοῦ.

Κατόπιν ἐκεῖ ἔκτισαν πόλη πού τήν ὀνόμασαν **Λυκώρεια**.

Ὁ Ἡρόδοτος στο θέμα τοῦ κατακλυσμοῦ προσθέτει ὅτι διασώθηκαν κάποια κρητικά πλοῖα, λίγοι Μεγαρεῖς καί κάποιοι πού ἀκολούθησαν ἕνα κοπάδι λύκων στόν Παρνασσό. Ἐπίσης ὅτι τότε ἡ Θεσσαλία ἔγινε πεδιάδα καί τά νερά τῆς Θεσσαλικῆς λίμνης χύθηκαν στό Αἰγαῖο (2,129).

Ὁ Ἀπολλόδωρος (Α 47) μᾶς λέει ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπό τούς ἀνθρώπους χάθηκαν καί σώθηκαν λίγοι πού κατέφυγαν γιά νά γλιτώσουν στά ψηλά βουνά.

Ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης ἀναφερόμενος στούς Τελχῖνες γράφει: «*Οἱ γνώσεις πού ἐνέπτυξαν ἦσαν πολύ χρήσιμες γιά τούς ἀνθρώπους... διότι δίδαξαν τήν ἀστρονομία πρίν ἀπό τόν κατακλυσμό τοῦ Δευκαλίωνος*» (Ε57).

Σύμφωνα μέ τήν παράδοση οἱ Τελχῖνες ἦταν ἀπόγονοι τοῦ Τελχίνου, τοῦ ἐφευρέτη τῆς μεταλλουργίας καί εἶχαν σάν κέντρο τους τήν Ρόδο.

Μετά τόν κατακλυσμό πολλοί θεωροῦσαν τούς Τελχῖνες ὡς μάγους, ὑπερφυσικά ὄντα καθώς καί δαίμονες.

Οἱ Τελχῖνες λοιπόν σάν ἀστρονόμοι πού ἦσαν παρατηρῶντας τόν ἀστεροειδή μελέτησαν τήν τροχιά του καί κατάλαβαν ὅτι θά πλήξει τήν γῆ καί θά προκαλέσει τεράστιες καταστροφές. Ἔτσι ἐπέλεξαν τήν Αἴγυπτο σάν καταφύγιο καί ἐκεῖ μετέφεραν τήν γνώση τῆς μεταλλουργίας. Βέβαια ὁ κατακλυσμός αὐτός ἔλαβε καί παγκόσμιες διαστάσεις δεδομένου ὅτι γι' αὐτόν μιλοῦν ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι λαοί, τά στοιχεῖα δέ πού παραθέτουν εἶναι κοινά.

Ἔτσι ἀνεξάρτητα ἀπό τίς κοινές καταστροφές πού προκλήθηκαν, ὑπῆρξε καί ἡ παγκοσμίων διαστάσεων καταστροφή τοῦ Μεγάλου Κατακλυσμοῦ. Αὐτό ἐπιβεβαιώνεται καί ἀπό ἀνυψώσεις περιοχῶν ὅπως τοῦ Παμίρ καί τῆς Βολιβίας, ἀποσπάσεις τεραστίων ὄγκων ἀπό τίς Ἄλπεις, τόν ἀπότομο ἀφανισμό τῶν μαμούθ (ὁ ἄνθραξ 14 χρονολόγησε τό γεγονός σέ 12.000 χρόνια ἀπό τήν ἐποχή μας).

Ὁ Ὀβίδιος γράφει γιά τόν κατακλυσμό: «*Σχεδόν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι χάθηκαν ἀπό τά νερά καί ὅσοι ξέφυγαν πέθαναν ἀπό τήν πεῖνα*». Σέ πινακίδα τῶν Μάγιας πού ἀνακαλύφθηκε τό 1930 ἀναφέρεται ὅτι «*ἡ στεριά βούλιαξε... ἔγινε ὁ ὄλεθρος τοῦ κόσμου*».

Ἄς ξαναγυρίσουμε ὅμως στήν πάνσοφη ἑλληνική μας γραμματεία.

Ὁ Πλάτων ἀναφέρει ὅτι διεσώθησαν μόνον λίγοι ὀρεσίβιοι καί ἀμόρφωτοι ἄνθρωποι πού πάσχιζαν νά ἐπιβιώσουν καί ὅτι ἡ Ἑλλάς ἔχασε τό χῶμα, τά δάση, τά ποτάμια, τίς πηγές, τίς ἀγέλες τῶν ζώων της καί τόν ἀκμαῖο πολιτισμό της (*Κριτίας* ΙΒ').

Ὁ Ἀπολλόδωρος ἀναφέρει ὅτι ὅταν βασιλιᾶς τῆς Φθίας ἦταν ὁ Δευκαλίων καί τῆς Ἀττικῆς ὁ Κραναός, ὁ κατακλυσμός «*τά πλεῖστα μέρη τῆς Ἑλλάδος κατέλυσεν... τότε δέ καί τά κατά Θεσσαλίαν ὄρη διέστη*» (Ἀπολλόδωρος Α, VII 2).

Ὁ Ἀριστοτέλης ἀναφερόμενος στόν ποταμό Ἀχελῶο μᾶς λέει ὅτι μέ τόν κατακλυσμό «*πολλαχοῦ τό ρεῦμα μεταβέβληκεν*» (*Μετεωρ.* Α14).

Ὅπως τόνισα καί στήν ἀρχή οἱ ἀποδείξεις εἰδικά γιά τήν προκατακλυσμιαία ἐποχή δέν εἶναι ἐπαρκεῖς γιά ὁποιονδήποτε ἐρευνητή θελήσει νά ἀσχοληθεῖ μέ τό θέμα, ὑπάρχουν ὅμως ἀρκετά ψήγματα ἐνδείξεων ὅσο ἀφορᾶ ἕνα ἄλλο μεγάλο κεφάλαιο τῆς προκατακλυσμιαίας ἐποχῆς πού ἔχει νά κάνει μέ τήν ἐπιστήμη καί τήν Τεχνολογία.

Ἡ ὕπαρξη θεοῦ τῆς Τεχνολογίας (Ἥφαιστος) ἔχει σαφῶς νά κάνει μέ τήν τεχνολογική ἀνάπτυξη τῶν προκατακλυσμιαίων Ἑλλήνων.

Ὁ Τάλως (αὐτόματο ρομπότ;) ὁ χάλκινος γίγαντας φρουρός τῆς Κρήτης ἴσως νά ἦταν κάποιο ἀποτέλεσμα τεχνολογικῆς προσπάθειας.

Ἡ Ἑλληνική μυθολογία εἶναι γεμάτη ἀπό θεούς πού πετοῦν (Ἑρμῆς, Ἀπόλλων).

Μήπως ἔχουμε νά κάνουμε μέ πτητικές μηχανές καί ὁ Δαίδαλος ἦταν ἕνας ἱκανός κατασκευαστής τέτοιου τύπου μηχανῶν; Γιά νά κάνουν οἱ Πρωτοέλληνες τέτοια μεγάλα ταξίδια διαπλέοντας τούς Ὠκεανούς σίγουρα θά διέθεταν χάρτες καί κάποια ὄργανα προσανατολισμοῦ.

Τό σίγουρο πάντως εἶναι ὅτι οἱ προκατακλυσμιαῖοι Ἕλληνες κατεῖχαν τήν μεταλλουργία καί στήν Θεογονία περιγράφεται ἡ ἐπεξεργασία τοῦ σιδήρου πού λιώνει σάν κασσίτερος σέ χοάνες (861, 866).

Ὅλες οἱ παραδόσεις, οἱ μῦθοι καί στό σύνολό τους οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἀναφέρουν ὅτι κάποτε ὑπῆρξε ἕνας λαμπρός πολιτισμός καί μάλιστα οἰκουμενικός πού δημιουργήθηκε ὅπως καταδεικνύουν τά γεγονότα ἀπό τούς Αἰγαίους πρωτοέλληνες καί ἐξαπλώθηκε σέ ὅλη τήν γνωστή τότε οἰκουμένη. Ἕλληνες εἶναι οἱ ἀρχηγοί τῶν ἐκπολιτιστῶν-ἐποικιστῶν πού ξεκινοῦν ἀπό τήν κοιτίδα τοῦ πολιτισμοῦ τήν Ἑλλάδα.

Γράφει ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης γιά τόν πρῶτο βασιλιά τόν Οὐρανό «*κατακτήσας δ' αὐτόν τῆς οἰκουμένης πλείστην*»

Καί ὁ Εὐήμερος «*Οὐρανός πρῶτος τοῦ παντός ἐδυνάστευσε κόσμου*».

Ἡ κοιτίδα αὐτοῦ τοῦ πολιτισμοῦ, τοῦ λαμπροῦ καί οἰκουμενικοῦ, δέχεται ἕνα πολύ βαρύ πλῆγμα μέ τήν καταβύθιση τῆς Αἰγηίδας, ὄχι ὅμως καί θανατηφόρο.

Στά ἐλάχιστα τμήματα ξηρᾶς πού δέν καταποντίστηκε ξεκινᾶ μιά ἀνορθωτική προσπάθεια ἐπανάκτησης τοῦ χαμένου μεγάλου πολιτισμοῦ.

Ἡ προσπάθεια ἀπέδωσε ἱκανοποιητικά καί οἱ πρωτοέλληνες ἀνέπτυξαν σπουδαῖες γνώσεις γύρω ἀπό τήν ἐπιστήμη καί τήν τεχνολογία.

Ἔχουμε πλέον περάσει ἀπό τό χρυσό γένος στό ἀργυρό. Τό 9.564 π.Χ. ἕνας ἀστεροειδής συγκρούεται μέ τήν γῆ καί ἡ καταστροφή εἶναι ἀσύλληπτη, ὁλοκληρωτική καί ὁ μεγάλος πολιτισμός τῶν Ἑλλήνων κυριολεκτικά ἀφανίζεται, λίγοι ἄνθρωποι σώζονται ἀπό τήν καταστροφή καί ἡ ἀγριότης ἀντικαθιστᾶ τόν πολιτισμό. Ὅμως οἱ ἐπιστήμονες πού μέ τίς ἀστρονομικές τους προβλέψεις καί παρατηρήσεις εἶχαν καταλάβει τήν τεράστια καταστροφή φρόντισαν καί φύλαξαν τίς γνώσεις – ὅσο μποροῦσαν – τοῦ ἀργυροῦ πολιτισμοῦ σέ ὀρεινά μέρη (ναοί, μαντεῖα) καί ἔκτισαν καί πυραμίδες ὡς ἀποθῆκες τῆς σοφίας.

Οἱ προκατακλυσμιαῖοι Ἕλληνες κατά τά λεγόμενα τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων στόν Σόλωνα ἦταν «*τό ὡραιότερον καί ἄριστον μεταξύ τῶν ἀνθρώπων γένος*» (Πλάτωνος *Κριτίας, Τίμαιος*).

Ἐπιμύθιο: Τά ὀνόματα τῶν ἀστερισμῶν καί τῶν δώδεκα σημείων τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου πρέπει νά εἶναι προκατακλυσμιαῖα καί ἀναφέρονται ἀπό τόν Ὅμηρο καί τόν Ἡσίοδο.

Τά δέ Ὀρφικά, τά θαυμάσια αὐτά προκατακλυσμιαῖα κείμενα, εἶναι γεμᾶτα ἀπό γνώσεις ἀστρονομίας, ὀρυκτολογίας, γεωγραφίας καί κοσμολογίας.

Πάντως τό σίγουρο εἶναι ὅτι οἱ γνώσεις οἱ ὁποῖες ἐπέζησαν ἦσαν οἱ πρακτικές, αὐτές δηλαδή πού ἀφοροῦσαν τήν γεωργία, τήν ναυσιπλοΐα κ.λπ.

Ὅσον ἀφορᾶ τίς ἐπιστημονικές γνώσεις, αὐτές διασώθηκαν σάν ἀποσπάσματα καί περιεβλήθησαν μέ μυστήρια.

Σύμφωνα μέ τόν Ἀθ. Σταγειρίτη (*Ὠγυγία Δ'*, σ. 277), «*ὁ Δευκαλίων κατεσκεύασε πλοῖον καί ἐκλείσθη εἰς αὐτό μέ τήν Πύρραν. Μετά ταῦτα ἔβρεξεν ὁ Ζεύς ραγδαίως καί ἔπνιξε τά περισσότερα μέρη τῆς Ἑλλάδος μετά πάντων τῶν ζώων καί τῶν ἀνθρώπων ἐκτός ὀλίγων, οἱ ὁποῖοι κατέφυγον εἰς τά ὑψηλά ὄρη. Ἐξ ἄλλου καί ἐκ τῆς Πύρρας ἐγεννήθη ὁ Ἕλλην ἕξι ἔτη μετά τόν κατακλυσμόν καί ἀπό αὐτόν προῆλθεν ἡ ἐθνική ὀνομασία Ἕλληνες*».

Ὁ Δευκαλίων ἦταν υἱός τοῦ **Προμηθέως** καί ἐγγονός του Τιτᾶνος **Ἰαπετοῦ**, ἀδελφοῦ τοῦ Διός.

Ἡ Πύρρα ἦταν κόρη τοῦ **Ἐπιμηθέως**, ἀδελφοῦ τοῦ Προμηθέως καί συνεπῶς ὁ Δευκαλίων καί ἡ Πύρρα ἦσαν πρῶτα ξαδέλφια καί ἐγγόνια τοῦ Ἰαπετοῦ, προγόνου τῶν Ἑλλήνων.

Ὁ Φορωνεύς ἦταν υἱός τοῦ **Ἰνάχου** βασιλέως τοῦ Ἄργους καί θεωρεῖται ὁ πρῶτος ἱστορικά πού συγκέντρωσε τούς ἀνθρώπους σέ οἰκισμούς ἐνῶ πρῶτα ζοῦσαν σάν ἄγριοι (Παυσ. *Κορινθ.* 15, 4).

Αὐτό σημαίνει ὅτι μετά τόν κατακλυσμό οἱ ἄνθρωποι περιέπεσαν σέ ἀγριότητα καί ὁ Φορωνεύς τούς ἐπανέφερε στόν κοινωνικό καί πολιτισμένο βίο.

Τό ἴδιο ἔργο ἀποκατάστασης τοῦ κοινωνικοῦ βίου μέ τόν Φορωνέα ἐπιτέλεσε καί ὁ Κέκροψ στήν Ἀττική.

Ὁ Δευκαλίων εἶναι ὁ γενάρχης, ὅπως εἴδαμε, τῶν μετακατακλυσμιαίων Ἑλλήνων. Ἀπό τόν υἱό του, **τόν Ἕλληνα**, γεννιοῦνται **ὁ Δῶρος, ὁ Ξοῦθος καί ὁ Αἴολος**.

Ἀπό τόν Ξοῦθο γεννήθηκαν **ὁ Ἀχαιός** καί **ὁ Ἴων**. Ὅλοι αὐτοί ἀρχίζουν μιά προσπάθεια ἐπίπονη ἀνασυγκρότησης στίς διάφορες περιοχές ὅπου κυβερνᾶ ὁ καθένας ἀπό αὐτούς.

Ἔτσι τό χάλκεον γένος τῶν Ἑλλήνων ξεκινᾶ μιά πολύ δύσκολη προσπάθεια ἀνασυγκρότησης μέ σκοπό νά ξεφύγει ἀπό τήν ἀγριότητα στήν ὁποία εἶχε περιπέσει.

Οἱ προσπάθειες αὐτές κρατοῦν γύρω στίς 4-5 χιλιετίες.

Δημιουργεῖται τότε μιά νέα ἀκμή ὄχι φυσικά σάν τίς προηγούμενες δύο τίς προκατακλυσμιαῖες, ἀλλά ἀπόλυτα ἱκανή νά ἐξερευνήσει, νά ἐκπολιτίσει καί νά ἱδρύσει νέες αὐτοκρατορίες σέ ὅλη τήν οἰκουμένη.

Ὅλα αὐτά ἔγιναν φυσικά μέ τήν καθοδήγηση τῶν ἱερέων πού ἀνέλαβαν τό πραγματικά δύσκολο ἔργο τῆς μετάδοσης τῶν προκατακλυσμιαίων γνώσεων μέ σκοπό τήν πρόοδο τοῦ ἀνθρώπινου εἴδους.

Στήν πρώτη γραμμή φυσικά οἱ Ὀρφικοί, οἱ θεματοφύλακες τῶν μυστικῶν γνώσεων, πού προορίζονται γιά τούς ἄξιους καί μυημένους.

Στήν Λέσβο, στήν Σαμοθράκη, στήν Σκῦρο, στήν Χίο, στήν Μῆλο, στήν Ρόδο, στήν Θήρα, στήν Κεφαλληνία καί στήν Λευκάδα ὑπάρχουν ἀξιόλογοι οἰκισμοί καί ἀναπτύσσεται ἐμπόριο μέ ταχύτατους ρυθμούς, ἐνῶ τά νησιά τοῦ Ἰονίου ἐμπορεύονται μέ Σικελία καί Ἐτρουρία.

Ἡ Ἑλλαδική περιοχή εἶναι πλέον πολύ μικρή γιά τούς ἀπογόνους **τῶν Ἑλλόπων, τῶν Κυκλώπων, τῶν Κενταύρων, τῶν Μερόπων, τῶν Οὐρανιώνων καί τῶν Τιτάνων**. Οἱ Πελασγοί, οἱ σύγχρονοι ἀπόγονοι ὅλων αὐτῶν, ἀφοῦ ἀνόρθωσαν καί ἐπανέκτησαν τόν πολιτισμό ἀρχίζουν νά ἐπεκτείνονται στήν Συρία καί τήν Παλαιστίνη, ὅπου οἱ ἐγκαταστάσεις τους ἐκεῖ γνώρισαν μεγάλη ἀκμή.

Τήν ἴδια ἐποχή ἐξερευνοῦν ὅλη σχεδόν τήν Εὐρώπη, ἐγκαθίστανται σέ ὅλη τήν Μεσόγειο, ἐνῶ διαπλέουν τόν Ἀτλαντικό καί φθάνουν στήν Ἀμερική (Περσεύς, Ἀργοναῦτες, Ἡρακλῆς).

Αὐτό ὅμως πού μπορεῖ κανείς μέ βεβαιότητα νά ὑποστηρίξει εἶναι ὅτι οἱ Ἕλληνες Πελασγοί δέν ἐμφανίσθηκαν σάν κατακτητές τῶν λαῶν ἀλλά σάν εἰρηνικοί ἔμποροι ἐκπολιτιστές, προσφέροντας στούς λαούς τῶν χωρῶν ἐκείνων πού πῆγαν τά πολύτιμα φῶτα τους.

Γι' αὐτό καί ὅπου πῆγαν ἀναγνωρίστηκαν ἀπό τούς αὐτόχθονες κατοίκους σάν βασιλεῖς ἤ θεοί.

Μεταξύ αὐτῶν νά ἀναφέρουμε τόν Δαίδαλο τόν ὁποῖον οἱ Αἰγύπτιοι ἀναγνώρισαν σάν Θεό καί πρός τιμήν του εἶχαν ἀνεγείρει καί ναό σέ μιά νησίδα τοῦ Νείλου, παρά τήν Μέμφιν.

Ἄς ποῦμε ὅμως λίγα πράγματα γιά τούς ἄξιους μιμήσεως προγόνους μας τούς **Πελασγούς**, ξεκαθαρίζοντας φυσικά ὅτι Πελασγοί ἴσον Ἕλληνες.

Μετά λοιπόν τόν κατακλυσμό τῆς Αἰγηίδας ἐπέζησε τό Πελασγικό γένος στήν ὀρεινή Ἀρκαδία.

Ἀργότερα οἱ ἄνθρωποι αὐτοί (Πελασγοί) ἀπλώθηκαν πρός διάφορες κατευθύνσεις. Ὁ Στράβων περιγράφει στά *Γεωγραφικά*, (τόμος Α΄) τήν μεταναστευτική ροή τῶν Ἑλλήνων Πελασγῶν λέγοντας τά ἑξῆς: «*Οἱ Πελασγοί ἦταν ἀρχαῖο φῦλο πᾶσαν ἐπιπολάσαν*» (δηλαδή ἦταν διασκορπισμένοι σέ διάφορες περιοχές), καί συνεχίζει «*...παρά τοῦς Αἰολεῦσι καί κατά Θετταλίαν... καί τῆς Κρήτης ἔποικοι γεγόνασιν*» (δηλαδή καί ἔγιναν οἱ ἔποικοι τῆς Κρήτης)... «*καί πελασγικόν Ἄργος ἡ Θετταλία λέγεται... πολλοί δέ καί τά Ἠπειρωτικά ἔθνη πελασγικά εἰρήκασι...*» (δηλαδή πολλοί ὀνομάζουν τά ἠπειρωτικά Ἔθνη, Πελασγικά) «*...τόν τε Δία τόν Δωδωναῖο αὐτός ὁ ποιητής* (Ὅμηρος) *ὀνομάζει Πελασγικόν...*»

ΖΕΥ ΑΝΑ ΔΩΔΩΝΑΙΕ ΠΕΛΑΣΓΙΚΕ

Ὁ Παυσανίας στά *Ἀρκαδικά* περιγράφει τόν **Πελασγό**, ὅτι ἦταν **υἱός τῆς Νιόβης καί τοῦ Δία** καί γεννήθηκε στην Ἀρκαδία: «*... μεγέθει μέντοι καί κατά ἀλκήν καί κάλλος προεῖχεν ὁ Πελασγός*» (δηλαδή ὁ Πελασγός ἦταν ψηλότερος, δυνατώτερος καί ὡραιώτερος ἀπό τούς ἄλλους).

Ἔφτιαξε καλύβες καί ἔμαθε στούς ἀνθρώπους του νά ἐπιβιώνουν.

Ὁ Αἰσχύλος στίς *Ἱκέτιδες* παρουσιάζει τόν βασιλιά τοῦ Ἄργους νά λέει στόν Δαναό: «*Τοῦ γηγενοῦς γάρ εἰμι παλαίχθονος Ἶνις Πελασγός τῆς δέ γῆς ἀρχηγέτης...*» (δηλαδή ἐκείνου πού κατοίκησε παλαιότατα τόν τόπο αὐτό, εἶμαι παιδί, ἐγώ ὁ Πελασγός ὁ ἀρχηγός αὐτῆς τῆς χώρας κι ἀπό ἐμένα ἔχει λάβει τό ὄνομά του τό γένος τῶν Πελασγῶν πού καρποῦνται τήν γῆ...), καί συνεχίζει (...τό κράτος μου ἐκτείνεται μέχρι τῆς γῆς τῶν Περραιβῶν, τῆς Πίνδου, τῆς χώρας τῶν Παιόνων καί τῶν βουνῶν τῆς Δωδώνης, φτάνουν δέ τά ὅριά του στήν θάλασσα).

Συνεπῶς καταλήγουμε στό συμπέρασμα ὅτι οἱ Πελασγοί ζοῦν στόν τόπο αὐτό ἀπό ἀπροσδιόριστες χρονολογικά ἐποχές, πανάρχαιες καί ἀποτελοῦν τούς προγόνους τοῦ πιό λαμπροῦ καί αὐτόχθονου Ἔθνους – πρός πεῖσμα τῆς «Ἰνδοευρωπαϊκῆς θεωρίας-ἀπάτης» – στήν ἱστορία τῆς Οἰκουμένης.

Τήν Ἑλλάδα δέν μποροῦν νά τήν σβήσουν ἀπό τόν χάρτη οὔτε νά τήν ἀγνοήσουν γιατί εἶναι ἡ μάνα-γῆ ὅλων τῶν χωρῶν, εἶναι ἡ κοιτίδα ὅλων τῶν πολιτισμῶν, εἶναι ἡ ἀρχή καί τό τέλος τῆς ἀνθρωπότητος.

ΜΙΧΑΛΗΣ ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Συγγραφέας - ἐρευνητής

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ: Γεωργίου Κ. Γεωργαλᾶ, *Οἱ ρίζες γ' - Ποιοί ἦσαν, Οἱ ρίζες ζ' - Χάλκεον γένος, Οἱ ρίζες στ' - Πρωτοέλληνες*, ἐκδ. Πελασγός. Ἰωάν. Δ. Πασσᾶ, *Ἡ ἀληθινή προϊστορία*, ἐκδ. Ἐγκυκλ. ΗΛΙΟΥ.

Πλουτάρχου
ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΒΡΑΔΕΩΣ ΤΙΜΩΡΟΥΜΕΝΩΝ

Μόλις ὁ Ἐπικούρειος τελείωσε τήν ὁμιλία του αὐτή, Κυῆτε καί προτοῦ ἀπαντήσει κάποιος, ξεκίνησε νά φύγει καθώς ἐμεῖς εἴχαμε φθάσει στό τέρμα τῆς στοᾶς. Ἐμεῖς σταθήκαμε καί ἴσα πού κοιταχτήκαμε σιωπηλοί, μέ ἔκπληξη γιά τήν παράδοξη συμπεριφορά τοῦ ἀνθρώπου καί ἀμέσως ξαναγυρίσαμε καί συνεχίσαμε νά περπατᾶμε.

Τότε μίλησε πρῶτος ὁ Πατροκλέας: Τί θά κάνουμε; Θά ἐγκαταλείψουμε τό ζήτημα ἤ θά ἀπαντήσουμε στά ἐπιχειρήματα τοῦ ὁμιλητῆ σάν νά ἦταν παρών;...

Ἐγώ τούς ρώτησα: «Τί ἦταν αὐτό πού σᾶς ἐνόχλησε περισσότερο στά λόγια του;»

Εἶπε: «πολλά μαζί καί ὅλα ἄτακτα, συλλεγμένα τό ἕνα ἀπό ἐδῶ καί τό ἄλλο ἀπό ἐκεῖ, μέ τά ὁποῖα ὁ ἄνθρωπος ἐπιτέθηκε στήν πρόνοια, σάν νά τήν χτυποῦσε ξεσπῶντας μέ ὀργή καί χλευασμό».

Ὁ Πατροκλέας ἀπάντησε: «Κατά τήν γνώμη μου, τό ἐντυπωσιακότερο εἶναι ἡ **βραδύτητα καί ἡ καθυστέρηση τῆς θεότητας σχετικά μέ τήν τιμωρία τῶν πονηρῶν**. Τώρα μάλιστα τά λόγια τοῦτα σάν νά μέ ἀνανέωσαν καί νά μέ ανακαίνισαν στήν ἀντίληψή μου· ἀπό παλαιά ὡστόσο ἔνιωθα ἀγανάκτηση ἀκούγοντας τόν Εὐριπίδη νά λέγει:

ἀργεῖ-ἔτσι εἶναι ἡ φύση τῆς θεότητας.

Ὡστόσο, ὁ θεός δέν πρέπει νά εἶναι διστακτικός ἀπέναντι σέ τίποτα, πολύ περισσότερο ἀπέναντι στούς πονηρούς, καθώς καί αὐτοί δέν εἶναι διστακτικοί οὔτε ἀναβλητικοί στό κακό, ἀντίθετα τά πάθη τούς ὠθοῦν μέ ὀξύτατη ὁρμή στήν ἀδικία.

Ἐπιπλέον, ὅπως λέγει ὁ Θουκυδίδης, ὅταν ἡ ἐκδίκηση ἔρχεται ὅσο πιό κοντά γίνεται στό πάθημα, ἀμέσως κλείνει τόν δρόμο σέ ἐκείνους πού καθοδηγοῦνται περισσότερο ἀπό τήν ἱκανότητά τους στήν κακία. Καμιά, πραγματικά, ὀφειλή πού καθυστερεῖται ἡ ἀπόδοσή της δέν φθείρει τόσο πολύ τίς ἐλπίδες τοῦ ἀδικημένου οὔτε τόν ταπεινώνει τόσο καί καμιά δέν αὐξάνει τόσο πολύ τήν θρασύτητα καί τήν τόλμη τοῦ πονηροῦ ὅσο ἡ ὀφειλή τῆς τιμωρίας.

Οἱ τιμωρίες ὅμως πού ἀντιμετωπίζουν ἀμέσως τίς θρασεῖες πράξεις ἐμποδίζουν τά μελλοντικά ἀδικήματα καί μαζί εἶναι ἡ καλύτερη παρηγόρηση γιά τά θύματα...

Οἱ σκέψεις συνεπῶς πού χρησιμοποιεῖ ὁ Εὐριπίδης γιά νά μᾶς ἀποτρέψει ἀπό τήν κακία εἶναι ἄτοπες:

Δέν θά' ρθει καταπρόσωπο σέ σένα ἡ τιμωρία, μή φοβᾶσαι, νά σέ τρυπήσει στό συκώτι, οὔτε σέ ἄλλον ἀπό τούς ἀνθρώπους ἄδικον· ἤρεμα καί μέ βῆμα

ἀργό, ἀντίθετα, θά πλησιάσει τούς κακούς καί ὅταν κρίνει, θά τούς βλάψει.

Μέ τοῦτες, ἄλλωστε τίς σκέψεις καί ὄχι μέ διαφορετικές οἱ κακοί εἶναι φυσικό νά προτρέπουν καί νά διαβεβαιώνουν ὁ ἕνας τόν ἄλλον κατά τήν ἐπιχείρηση τῶν παρανόμων πράξεών τους, θεωρῶντας ὅτι ἡ ἀδικία δίδει ἀμέσως ὡραῖο καί σίγουρο τόν καρπό της, ἐνῶ ἡ τιμωρία ἔρχεται ἀργά καί μέ πολλή καθυστέρηση ἀπό τήν ἀπόλαυση».

Μετά ἀπό τά λόγια τοῦτα τοῦ Πατροκλέα ὁ Ὀλύμπιχος πρόσθεσε: «Πόσο πολύ ἄτοπο εἶναι ὅμως Πατροκλέα στίς καθυστερήσεις καί στίς ἀργοπορίες τοῦ θεοῦ σχετικά μέ τά ζητήματα τοῦτα, τό γεγονός ὅτι ἡ βραδύτητα καταστρέφει τήν πίστη στήν πρόνοια καί ὅτι οἱ πονηροί, ἐπειδή τό κακό δέν ἀκολουθεῖ ἀμέσως καθεμιά ἄδικη πράξη τους ἀλλά ἔρχεται ὕστερα, θεωρῶντας το κακοτυχία καί ὀνομάζοντάς το ἀτυχή συγκυρία καί ὄχι τιμωρία δέν ὠφελοῦνται ἀλλά πιέζονται ἀπό τίς συνέπειες χωρίς νά μεταμελοῦνται γιά τίς πράξεις τους;»

...Τότε εἶπα: «**Κατά πρῶτον λοιπόν ἀρχίζοντας ἀπό τήν εὐσέβεια τῶν Ἀκαδημαϊκῶν φιλοσόφων πρός τήν θεότητα, σάν ἀπό τήν πατρική ἑστία, ἄς ἀπορρίψουμε τό ἐνδεχόμενο νά μιλήσουμε γιά τά παραπάνω ζητήματα σάν νά ἔχουμε γιά αὐτά κάποια γνώση.**

Εἶναι δηλαδή αὐθαιρεσία μεγαλύτερη ἀπό τό νά μιλήσουν ἄμουσοι γιά μουσικά ζητήματα καί ἀστράτευτοι γιά πολεμικά τό νά ἐξετάζουμε τίς θεϊκές καί δαιμόνιες ὑποθέσεις ἐμεῖς, ἁπλοί ἄνθρωποι, σάν ἄτεχνοι πού προσπαθοῦμε νά χρησιμοποιήσουμε τήν σκέψη τῶν τεχνιτῶν σύμφωνα μέ τήν πιθανολόγηση τῆς ἁπλῆς γνώμης καί τῆς ὑπόνοιας.

Καθώς δηλαδή δέν εἶναι δουλεία τοῦ ἁπλοῦ ἀνθρώπου νά ἀκολουθήσει τόν συλλογισμό τοῦ γιατροῦ γιά ποιόν λόγο ἔκανε τήν χειρουργική ἐπέμβαση μετά καί ὄχι πρίν καί γιά ποιόν λόγο ἔκανε τόν καυτηριασμό σήμερα καί ὄχι χθές, δέν εἶναι δυνατόν νά πεῖ ὁ θνητός μέ εὐκολία καί βεβαιότητα γιά τούς θεούς τίποτα, πλήν ὅτι **αὐτοί γνωρίζοντας ἄριστα τήν κατάλληλη στιγμή γιά τήν θεραπεία τῆς κακίας, δίνουν στόν καθένα ὡς φάρμακο τήν τιμωρία, ἡ ὁποία οὔτε κοινό μέτρο τῆς ἔκτασής της ἔχει οὔτε ἕναν καί τόν κοινό χρόνο γιά ὅλους.**

Τό ὅτι ἡ θεραπεία τῆς ψυχῆς ἡ ὀνομαζόμενη τιμωρία καί δικαιοσύνη, εἶναι ἡ σπουδαιότερη ἀπό ὅλες τίς τέχνες, τό βεβαίωσε, μαζί μέ χιλιάδες ἄλλους ὁ Πίνδαρος, ἀποκαλῶντας τόν ἄρχοντα καί κυρίαρχο τῶν πάντων θεό «**ἀριστοτέχνη**», μέ τήν σκέψη ὅτι πρόκειται γιά τόν δημιουργό τῆς δίκαιης τιμωρίας, ἡ ὁποία ὁρίζει τόν χρόνο, τόν τρόπο καί τήν ἔκταση τοῦ ἐπιβλητέου σέ κάθε ἄδικο ἄνθρωπο κολασμοῦ.

Ὁ Πλάτων λέει ὅτι ὁ γιός τοῦ Δία Μίνως σπούδασε τήν τέχνη αὐτή, ἐννοῶντας ὅτι δέν εἶναι δυνατόν νά ἐπιτύχει στά ζητήματα τῆς δικαιοσύνης ἤ νά ἀναγνωρίσει τήν ἐπιτυχία ἄλλου ὅποιος δέν τήν διδάχθηκε καί δέν ἀπέκτησε τήν γνώση της.

Ἄλλωστε, ἡ λογική τῶν νόμων, τούς ὁποίους θεσπίζουν οἱ ἄνθρωποι, δέν γίνεται φανερή ἀμέσως καί σέ κάθε περίπτωση... Πολλά γενικῶς ἄτοπα τῶν

νόμων θά μποροῦσε νά ἀναφέρει κάποιος πού δέν γνωρίζει τό σκεπτικό τοῦ νομοθέτη καί δέν κατανοεῖ τήν ὑποκείμενη αἰτία κάθε θεσπιζόμενης διάταξης.

Τί τό παράδοξο λοιπόν, τήν στιγμή πού τά ἀνθρώπινα ζητήματα εἶναι γιά ἐμᾶς τόσο δυσθεώρητα, ἄν εἶναι δύσκολο νά ποῦμε γιά ποιόν λόγο οἱ θεοί τιμωροῦν ἄλλους ἁμαρτήσαντες ἀργότερα καί ἄλλους νωρίτερα;

Νά ἐξετάσετε πρῶτα, ὅτι **ὁ θεός σύμφωνα μέ τόν Πλάτωνα προσφέρει σέ ὅλους μας τόν ἑαυτό του ὡς ὑπόδειγμα ὅλων τῶν ἀγαθῶν δίδοντας ἔτσι τήν ἀνθρώπινη ἀρετή, ἡ ὁποία εἶναι ἐξομοίωση, κατά κάποιον τρόπο, μέ τόν ἴδιο, σέ ὅσους μποροῦν νά ἀκολουθήσουν τόν θεό.**

Ἡ φύση τοῦ σύμπαντος ἄλλωστε πού ἦταν ἄτακτη, ἔλαβε τήν ἀρχή τούτη γιά νά μεταβληθεῖ καί νά γίνει κόσμος, ἀπό κάποιου εἴδους ὁμοιότητα καί μέθεξή της στήν μορφή καί στήν ἀρετή τῆς θεότητος.

Ὁ ἴδιος ἄνδρας λέει ὅτι ἡ φύση ἄναψε σέ ἐμᾶς τήν ὅραση, ὥστε ἡ ψυχή μέ τήν θέαση τῶν οὐρανίων κινήσεων καί μέ τόν θαυμασμό της γι' αὐτό πού βλέπει, νά συνηθίζει νά προσοικειώνεται καί νά ἀγαπᾶ τήν εὐσχημοσύνη καί τήν σωστή διάταξη, ἀλλά νά αποστρέφεται τά ἀνάρμοστα καί πλανώμενα πάθη καί νά ἀποφεύγει τήν τυχαιότητα, νομίζοντάς την γένεση κάθε μορφῆς κακίας καί πλημμέλειας.

Ὁ ἄνθρωπος ἄλλωστε εἶναι ἀπό τήν φύση του ἔτσι πού νά μή μπορεῖ νά δέχεται ἀπό τόν θεό ἀπολαβή μεγαλύτερη ἀπό τήν κατάκτηση τῆς ἀρετῆς διά τῆς μιμήσεως καί τῆς ἐπιδιώξεως τῶν καλῶν καί τῶν ἀγαθῶν ἐκείνου.

Αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖον ἐπιβάλλει τήν τιμωρία στούς πονηρούς μετά πάροδο χρόνου καί μέ καθυστέρηση· ὄχι πώς φοβᾶται γιά τόν ἑαυτό του, ὅτι ἄν τιμωρήσει κάποιον γρήγορα, μπορεῖ νά κάνει λάθος ἤ νά ἀλλάξει γνώμη, ἀλλά **ἐπειδή θέλει νά ἐξαλείψει τήν δική μας ἄγρια καί ἀσυγκράτητη τάση, ὅσον ἀφορᾶ τίς τιμωρίες καί νά μᾶς διδάξει νά μήν ὁρμᾶμε, τήν στιγμή πού εἴμαστε ὀργισμένοι, πάνω σέ ἐκείνους πού μᾶς στενοχώρησαν οὔτε ἰδίως τήν στιγμή πού φλέγεται καί σφαδάζει ἡ ὁρμή ἀναπηδῶντας πάνω ἀπό τήν φρόνησή μας, σάν νά προσπαθοῦμε νά κορέσουμε τήν πεῖνα ἤ τήν δίψα μας, ἀλλά νά μιμούμαστε τήν δική του πραότητα καί τήν καθυστέρηση καί νά καταπιανόμαστε μέ τό ζήτημα τῆς τιμωρίας μέ τρόπο σωστό καί εὐπρεπή, ἔχοντας σύμβουλό μας τόν χρόνο, ὁ ὁποῖος θά μᾶς κάνει νά ἀποφύγουμε τήν μεταμέλεια.**

Τό νά ριχτοῦμε δηλαδή στό ταραγμένο νερό καί ἀπό ἔλλειψη αὐτοελέγχου νά τό πιοῦμε εἶναι, ὅπως ἔλεγε ὁ Σωκράτης, μικρότερο κακό ἀπό τό νά κινηθοῦμε πρός τήν τιμωρία συγγενοῦς καί ὁμοφύλου μας μέ θολωμένο λογικό, γεμᾶτο ὀργή καί μανία, προτοῦ ἀποκατασταθοῦμε καί καθαρθοῦμε...

Ὅπως ὁ θυμός σύμφωνα μέ τόν Μελάνθιο, διαστρέφοντας τήν λογική κάνει πράγματα φοβερά, ἔτσι καί ὁ λογισμός ἀπομακρύνοντας τήν ὀργή καί τόν θυμό, ἐπιτυγχάνει τά δίκαια καί τά σωστά.

Γιά τοῦτο ἀκόμη καί ἀπό τά ἀνθρώπινα παραδείγματα ἡμερώνουν οἱ ἄνθρω-

ποι πληροφορούμενοι φερ' εἰπεῖν, ὅτι... ὁ Ἀρχύτας μόλις ἔμαθε κάποιο λάθος καί παράπτωμα τῶν ὑπηρετῶν του στό κτῆμα του, καταλαβαίνοντας πώς ἡ ἔξαψη καί ἡ ὀργή του ἐναντίον τους εἶχαν ξεπεράσει τό κανονικό, δέν ἔκανε τίποτα παρά μόνο εἶπε φεύγοντας: **Εἶστε τυχεροί πού εἶμαι ὀργισμένος ἐναντίον σας...**

Ἔτσι λοιπόν εἶναι θεϊκό μέρος τῆς ἀρετῆς ἡ πραότητα καί ἡ μεγάλη ὑπομονή πού ἐπιδεικνύει ὁ θεός, ἡ ὁποία μέ τήν τιμωρία διορθώνει λίγους ἀλλά μέ τήν καθυστερημένη τιμωρία ὠφελεῖ καί νουθετεῖ πολλούς.

Δεύτερον, ἄς σκεφθοῦμε τό ἑξῆς· οἱ τιμωρίες πού προέρχονται ἀπό ἀνθρώπους ἀνταποδίδουν ἁπλῶς τήν λύπη πού προκάλεσε ἡ ἄδικη πράξη καί περιορίζονται στό νά βλάψουν τόν δράστη της, χωρίς νά φθάνουν παραπέρα· γιά τοῦτο ἀκολουθοῦν ξοπίσω καί γαβγίζουν, σάν σκύλος ὅσους ὑπέπεσαν σέ παράπτωμα καί κυνηγοῦν κατά πόδι τίς πράξεις τους.

Ὁ θεός ὅμως, ὅπως εἶναι φυσικό, παρατηρεῖ ἄν τά πάθη τῆς πάσχουσας ψυχῆς, τήν ὁποία ἀγγίζει μέ τήν τιμωρία, μποροῦν νά καμφθοῦν καί νά ὑποχωρήσουν πρός τήν μεταμέλεια καί ὁρίζει κάποιο χρονικό διάστημα γιά ἐκείνους πού ἡ κακία τους δέν εἶναι ἀπό τήν φύση της ἀμετάκλητη καί ἀμετακίνητη.

Καθώς ἄλλωστε γνωρίζει μέ πόσο μερίδιο ἀρετῆς ἐκπορεύονται ἀπό αὐτόν οἱ ψυχές κατευθυνόμενες πρός τήν γένεσή τους καί πόσο σταθερή καί ἀνεξίτηλη εἶναι ἐμφυτευμένη μέσα τους ἡ ἀνωτερότητα, πού ξεσπᾶ παρά φύση στήν κακία, ἐπειδή διαφθείρεται ἀπό τήν κακή ἀνατροφή καί τίς φαῦλες συναναστροφές της, ἐνῶ μετά, ἄν θεραπευτεῖ σωστά, ἀποκαθίσταται σέ μερικούς στήν πρέπουσα κατάσταση, δέν ἐπισπεύδει τήν ἐπιβολή τιμωρίας ὅμοια σέ ὅλους, ἀλλά ἀμέσως ἀποβάλλει ἀπό τήν ζωή καί ἀποκόβει ὅ,τι εἶναι ἀθεράπευτο, μέ τήν σκέψη πώς σέ κάθε περίπτωση, εἶναι πρᾶγμα βλαβερό γιά τούς ἄλλους καί βλαβερότατο γιά τόν ἴδιο τόν πάσχοντα ἡ διαρκής συνύπαρξη μέ τήν πονηρία.

Σέ ἐκείνους ὅμως πού τό ἁμάρτημά τους ὀφείλεται προφανῶς σέ ἄγνοια τοῦ καλοῦ καί ὄχι σέ ἐνσυνείδητη ἐπιλογή τοῦ κακοῦ, δίνει καιρό νά ἀλλάξουν, ἐνῶ ἄν ἐπιμείνουν, τούς τιμωρεῖ καί τούτους· δέν φοβᾶται ἄλλωστε μήπως διαφύγουν.

Οἱ μεγάλες φύσεις πράγματι δέν γεννοῦν τίποτα ταπεινό, ἐνῶ ἡ ἔνταση καί ἡ δημιουργικότητα πού ἔχουν μέσα τους δέν μένουν ἀνενεργές, ἐπειδή εἶναι πολύ ἰσχυρές, ἀντίθετα μέσα στήν τρικυμία, προτοῦ καταλήξουν στόν μόνιμο καί παγιωμένο χαρακτήρα τους. Ὅπως ὁ ἀδαής περί τήν γεωργία δέν θά εὕρισκε τῆς ἀρεσκείας του κάποιο χωράφι βλέποντάς το πυκνές λόχμες καί ἀγριόχορτα, μέ πολλά ἄγρια ζῶα καί ρυάκια καί ὅλο λάσπη, ἀλλά σέ ἐκεῖνον πού γνωρίζει νά ἀντιλαμβάνεται καί νά διακρίνει, οἱ ἴδιες ἀκριβῶς συνθῆκες φανερώνουν τήν δύναμη, τήν ποσότητα καί τήν μαλακότητα τῆς γῆς, ἔτσι καί οἱ **σπουδαῖες φύσεις βγάζουν στήν ἐπιφάνεια πολλά ἄτοπα καί ἄσχημα στοιχεῖα, τά ὁποῖα ἐμεῖς νομίζουμε ὅτι πρέπει νά κόψουμε καί νά κολοβώσουμε, ἐπειδή δέν μποροῦμε νά ἀντέξουμε τήν τραχύτητα καί τήν αἰχμηρότητά τους, ἐνῶ ὁ ὑπέρτερος κριτής, διαβλέποντας ἀκόμα καί ἀπό αὐτά τήν χρηστότητα καί τήν εὐγένειά τους, περιμένει νά ἔρθουν συνεργοί τοῦ λόγου καί τῆς ἀρετῆς, ἡ κατάλληλη ἡλικία καί ἡ ἐποχή, ὁπότε ἡ φύση τους ἀποδίδει τόν οἰκεῖο της καρπό.**

Τοῦτα, λοιπόν γιά τό ζήτημα. Σκέψου τώρα ὅτι ἄν ὁ Διονύσιος εἶχε τιμωρηθεῖ στήν ἀρχή τῆς τυραννίδας του, κανείς Ἕλληνας δέν θά εἶχε κατοικήσει στήν Σικελία, πού θά εἶχε ἐρημωθεῖ ἀπό τούς Καρχηδονίους, ὅπως δέν θά κατοικοῦσαν τώρα Ἕλληνες οὔτε στήν Ἀπολλωνία, στό Ἀνακτόριο καί στήν χερσόνησο τῶν Λευκαδίων, ἄν ἡ τιμωρία τοῦ Περίανδρου δέν εἶχε ἐπέλθει μετά ἀπό πολύ χρόνο...

Ἡ θεότητα χρησιμοποίησε πράγματι μερικούς κακούς ὡς τιμωρούς ἄλλων, ὡς δημίους κατά κάποιον τρόπο καί μετά τούς κατέστρεψε, ὅπως κατά τήν γνώμη μου τούς περισσότερους τυράννους. Ὅπως ἀκριβῶς δηλαδή ἡ χολή τῆς ὕαινας καί ἡ πυτιά τῆς φώκιας, θηρίων κατά τ' ἄλλα μιαρῶν, ἔχουν κάποια ὠφελιμότητα στίς ἀσθένειες, ἔτσι καί σέ μερικούς πού χρειάζεται νά πονέσουν καί νά τιμωρηθοῦν, ὁ θεός ἐνέβαλε τήν ἀνυποχώρητη ὠμότητα τοῦ τυράννου καί τήν σκληρή τραχύτητα τοῦ ἄρχοντα καί δέν τούς ἐξαφάνισε τόν πόνο καί τήν ταραχή προτοῦ τούς ἀπαλλάξει ἀπό τήν νόσο καί τούς καθάρει.

...Τί παράδοξο ὑπάρχει λοιπόν στό ὅτι ὅπως ὁ γεωργός δέν ξεριζώνει τά ἀγκάθια προτοῦ πάρει τά φαγώσιμα βλαστάρια τους καί ὅπως οἱ Λίβυοι δέν καῖνε τά φρύγανα προτοῦ μαζέψουν τό ρετσίνι τους, ἔτσι καί **ὁ θεός δέν καταστρέφει τήν φαύλη καί τραχιά ρίζα κάποιας ἔνδοξης καί βασιλικῆς γενιᾶς προτοῦ φυτρώσει ἀπό αὐτήν ὁ σωστός καρπός;**

Δέν νομίζεις λοιπόν πώς εἶναι καλύτερο νά ἐπέρχονται οἱ τιμωρίες στόν κατάλληλο χρόνο καί μέ τόν κατάλληλο τρόπο ἀπ' ὅτι γρήγορα καί ἀμέσως;

Ὅπως ὁ Ἡρόδικος ὁ Σηλυμβριανός, πού ἀρρώστησε ἀπό φθίση, ἀγιάτρευτο νόσημα, καί πού πρῶτος αὐτός συνδύασε τήν γυμναστική μέ τήν ἰατρική, ἔκανε, ὅπως λέει ὁ Πλάτων, μακροχρόνιο τόν θάνατο γιά τόν ἑαυτό του καί γιά ὅσους ἔπασχαν ἀπό τήν ἴδια ἀρρώστια, ἔτσι καί ὅσοι πονηροί φάνηκαν πώς ἀποφεύγουν τήν ἄμεση τιμωρία ἐκτίουν ὄχι μετά ἀπό πολύ καιρό ἀλλά γιά περισσότερο καιρό ποινή ὄχι περισσότερο καθυστερημένη, ἀλλά περισσότερο μακρόχρονη· αὐτοί δέν γέρασαν γιά νά τιμωρηθοῦν ἀλλά γέρασαν τιμωρούμενοι.

Λέγοντας πολύ καιρό ἐννοῶ σέ σχέση μέ ἐμᾶς. Γιά τούς θεούς ἄλλωστε κάθε διάστημα ἀνθρώπινης ζωῆς εἶναι μηδέν καί ἡ τιμωρία σήμερα καί ὄχι πρίν τριάντα χρόνια εἶναι ἰσοδύναμη μέ τό νά στρεβλωθεῖ ἤ νά κρεμαστεῖ ὁ κακοῦργος ὄχι τό πρωί ἀλλά τό δειλινό, καθώς ἰδίως φρουρεῖται σέ ὅλη του τήν ζωή σάν σέ εἱρκτή, ἀπ' ὅπου δέν ὑπάρχει μετακίνηση οὔτε διαφυγή, παρ' ὅτι στό μεταξύ τοῦ ἐπιτρέπονται πολλές διασκεδάσεις, ἐπιχειρήσεις, προσφορές καί ἀπολήψεις εὐεργεσιῶν καί στ' ἀλήθεια πολλά παιχνίδια, ὅπως τῶν φυλακισμένων πού παίζουν στό δεσμωτήριο κύβους ἤ πεσσούς μέ τό σκοινί τῆς ἀγχόνης κρεμάμενο ἀπό πάνω τους.

Ὡστόσο, τί μᾶς ἐμποδίζει νά ποῦμε ὅτι ἀκόμα καί οἱ καταδικασμένοι σέ θάνατο δέν τιμωροῦνται, ὥσπου κάποιος νά τούς ἀποκεφαλίσει, ἤ ὅτι αὐτός πού ἤπιε τό δηλητήριο καί μετά περπατάει, περιμένοντας νά βαρύνουν τά σκέλη του,

δέν τιμωρεῖται προτοῦ νά καταλάβει τό σβήσιμο καί τό πάγωμα πού προηγοῦνται τῆς ἀπωλείας τῶν αἰσθήσεων, ἄν θεωροῦμε τιμωρία μόνο τό τελευταῖο στάδιο τῆς τιμωρίας καί παραλείπουμε τά ἐνδιάμεσα παθήματα, τούς φόβους, τήν ἀναμονή καί τήν μεταμέλεια, ἀπό τά ὁποῖα κατέχεται κάθε πονηρός πού διέπραξε ἄδικες πράξεις, σάν νά λέμε ὅτι τό ψάρι πού ἔχει καταπιεῖ τό ἀγκίστρι δέν πιάστηκε, προτοῦ τό δοῦμε μαγειρεμένο καί κομματιασμένο ἀπό τούς μαγείρους;

Καθένας, ἄλλωστε, πού διαπράττει ἀδικίες πιάνεται ἀπό τήν δικαιοσύνη καί δαγκώνει μέ μιᾶς τή γλυκιά ἀδικία σάν νά ἦταν δόλωμα, μέ τήν συνείδησή του νά κείτεται καί νά πληρώνει γιά τίς πράξεις του καί σάν τόννος πού χτυπήθηκε ἀναταράζει τό πέλαγος.

Ἡ διαβόητη, δηλαδή ἰταμότητά του καί τό θράσος τῆς κακίας του ἔχουν δύναμη καί εἶναι ἕτοιμα νά χρησιμοποιηθοῦν, ὥστε νά συντελεσθοῦν οἱ ἄδικες πράξεις, ἐνῶ στήν συνέχεια καθώς τό πάθος του κοπάζει, σάν ἄνεμος, πέφτει ἐξασθενημένο καί ταπεινό στούς φόβους καί στίς δεισιδαιμονίες.

Τά ὄνειρα καί τά ὁράματα κατά τήν διάρκεια τῆς ἡμέρας, οἱ χρησμοί καί οἱ κεραυνοί πού πέφτουν καί ὁ,τιδήποτε ἄλλο θεωρεῖται θεϊκῆς προελεύσεως φέρνουν ταλαιπωρίες καί φόβους σέ ὅσους βρίσκονται σέ τέτοια κατάσταση.

Ὁ Ἵππαρχος, ὁ γιός τοῦ Πεισιστράτου, εἶδε στόν ὕπνο του λίγο πρίν πεθάνει πώς ἡ Ἀφροδίτη τοῦ πετοῦσε μέ ἕνα κύπελλο αἷμα στό πρόσωπο. Οἱ φίλοι τοῦ Πτολεμαίου Κεραυνοῦ τόν ἔβλεπαν ὅτι εἶχε κληθεῖ σέ δίκη ἀπό τόν Σέλευκο ἐνώπιον δικαστηρίου πού συνέθεταν γύπες καί λύκοι καί ὅτι ἔδινε στούς ἐχθρούς του πολλά κομμάτια κρέας.

Ὁ Παυσανίας ὅταν βρισκόταν στό Βυζάντιο, ἔνιωσε ἀκόλαστη ἐπιθυμία γιά τήν ἐλεύθερη παρθένο Κλεονίκη καί ἔστειλε νά τοῦ τή φέρουν γιά νά περάσει μαζί της τήν νύκτα. Καθώς τήν ἔφερναν, καταλήφθηκε ἀπό ταραχή καί ὑποψίες καί τήν σκότωσε. Ἀπό τότε τήν ἔβλεπε συχνά στόν ὕπνο του νά τοῦ λέει:: *Ἔλα στήν καταδίκη σου· μεγάλο κακό γιά τούς ἄνδρες ἡ ὕβρις.* Ἐπειδή τό ὅραμα ἐξακολουθοῦσε νά τοῦ ἐμφανίζεται, ἔπλευσε, ὅπως λένε, στό ψυχοπομπεῖο στήν Ἡράκλεια, καί μέ ἐξιλαστήριες τελετές καί χοές κάλεσε τήν ψυχή τῆς κόρης. Ὅταν ἐκείνη ἐμφανίστηκε, τοῦ εἶπε ὅτι τά βάσανά του θά σταματήσουν μόλις πάει στήν Λακεδαίμονα. Ἐκεῖνος λοιπόν πῆγε ἐκεῖ καί ἀμέσως πέθανε.

Ὥστε ἄν γιά τήν ψυχή δέν ὑπάρχει τίποτα μετά τόν θάνατο καί ὁ θάνατος εἶναι τό τέλος κάθε ἐπιβραβεύσεως καί τιμωρίας, θά ἦταν πιό σωστό νά πεῖ κάποιος ὅτι ἡ θεότητα μεταχειρίζεται μέ πιό μαλακό καί ἐπιεική τρόπο τούς πονηρούς ἐκείνους ἀνθρώπους πού τιμωροῦνται γρήγορα καί πεθαίνουν. Ἀκόμη δηλαδή κι ἄν ἔλεγε πώς οἱ πονηροί, ὅσο ζοῦν καί ὑπάρχουν δέν παθαίνουν κανένα κακό, ὡστόσο, ὅταν ἡ ἀδικία τους ἀποκαλύπτεται πώς εἶναι πρᾶγμα ἀνώφελο καί ἀχάριστο, πού δέν ἀποδίδει τίποτα ἔντιμο καί ἀξιόλογο μέ τίς μεγάλες προσπάθειες, ἡ ἀντίληψη αὐτή ἀνατρέπει τήν ψυχή.

Ἀναφέρουν ἐπί παραδείγματι, ὅτι ὁ Λυσίμαχος, βασανισμένος ἀπό τήν δίψα, παρέδωσε τόν ἑαυτό του στούς Γέτες, καί μόλις ἤπιε νερό, εὑρισκόμενος ὑπό τήν κυριαρχία τους, εἶπε: *Ἀλίμονο! Πόσο ποταπός εἶμαι πού γιά τόσο μικρή ἀπόλαυση ἔχασα τόσο σπουδαία ἐξουσία!*

Παρά ταῦτα εἶναι βέβαια πολύ δύσκολο νά ἀντιπαλέψεις τό πάθος τῆς φυσικῆς ἀνάγκης. Ὅταν ὅμως ὁ ἄνθρωπος ἤ ἀπό πλεονεξία γιά τά χρήματα ἤ ἀπό τόν φθόνο πού προέρχεται ἀπό τήν πολιτική δόξα καί τήν δύναμη, ἤ ἀπό τήν ἡδονή τῆς σαρκικῆς κάνει παράνομες καί φοβερές πράξεις καί ἔπειτα, καθώς χάνει τήν δίψα καί τήν παραφορά τοῦ πάθους του, βλέπει ἐν τέλει ὅτι τά αἰσχρά καί φοβερά πάθη ἐξακολουθοῦν νά ὑφίστανται χωρίς ὅμως τίποτα χρήσιμο, δέν εἶναι ἄραγε φυσικό νά τοῦ ἔρχεται ἐπανειλημμένως ἡ σκέψη ὅτι ἀπό μάταιη ἀντίληψη ἤ γιά ἀνάξια καί ἀχάριστη εὐχαρίστηση ἀνέτρεψε τά ὡραιότερα καί σπουδαιότερα ἀνθρώπινα (δίκαια) καί γέμισε τήν ζωή του ντροπή καί ἀναστάτωση;

Ὅπως ἄλλωστε ἔλεγε ὁ **Σιμωνίδης** ἀστειευόμενος, ὅτι ***βρίσκει τό κιβώτιο τῶν χρημάτων πάντοτε γεμᾶτο, ἀλλά τό κιβώτιο τῶν χαρίτων ἄδειο***, ἔτσι καί οἱ πονηροί ἄνθρωποι, παρατηρῶντας τήν κακία πού βρίσκεται μέσα τους, τήν βρίσκουν ἀμέσως ἀντί τῆς ἡδονῆς νά εἶναι ἄδεια καί ἐγκαταλειμμένη ἀπό τήν ἐλπίδα τῆς χάρης, γεμάτη πάντοτε ἀπό φόβους, λύπες, δυσάρεστες ἀναμνήσεις, ἀπό καχυποψία γιά τό μέλλον καί ἀπό ἀβεβαιότητα γιά τό παρόν.

Ἄς ξαναπάρουμε ὅμως τήν ἀρχή τοῦ νήματος στόν περί θεοῦ λόγο σκοτεινός καθώς εἶναι καί μέ πολλούς ἑλιγμούς καί περιπλανήσεις. **Ὑπάρχουν δυνάμεις μέ ἱκανότητες μετάδοσης καί μεταφορᾶς ἀπίστευτες γιά τήν ταχύτητά τους καί γιά τά μεγάλα διαστήματα πού καλύπτουν φθάνοντας σέ κάποιο ἀντικείμενο ἀφοῦ περάσουν διά μέσου ἄλλου.** Ἐμεῖς ὅμως ἐκπλησσόμαστε μέ τά χρονικά καί ὄχι μέ τά τοπικά διαστήματα. Παρά ταῦτα εἶναι ἀκόμη πιό ἐκπληκτικό ἄν κάποιο νόσημα πού ἡ ἀρχή του βρίσκεται στήν Αἰθιοπία κυρίευσε τήν Ἀθήνα καί ἀπό αὐτό πέθανε ὁ Περικλῆς καί ἀρρώστησε ὁ Θουκυδίδης, ἀπ' ὅτι ἄν ἐπειδή οἱ Δέλφιοι ἦταν κακοί ἡ τιμωρία μεταφερόμενη ἔφθασε στούς ἀπογόνους τους. Οἱ δυνάμεις πράγματι μποροῦν νά αναχθοῦν ἀπό τά τελευταῖα στοιχεῖα τους στά πρῶτα καί νά ἐπιτύχουν σύνδεση· ἡ αἰτία τους ἴσως νά εἶναι ἄγνωστη σέ ἐμᾶς, ἀλλά σιωπηρά ἐπιτυγχάνει τό ἔργο πού ταιριάζει στήν φύση της.

Ὡστόσο, οἱ δοκιμασίες ὁλοκλήρων πόλεων ἀπό τήν θεϊκή ὀργή δικαιολογοῦνται εὔκολα. **Ἡ πόλη** εἶναι ἕνα καί μοναδικό πρᾶγμα μέ χαρακτήρα συνέχειας, σάν ζωντανό πλάσμα πού δέν ἀλλάζει ἀπ' ὅ,τι εἶναι κατά τίς ἡλιακές μεταβολές, καί δέν γίνεται διαδοχικῶς διαφορετικό μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου, ἀλλά εἶναι πάντοτε ἑνιαῖο κατά τήν αἴσθησή του καί οἰκεῖο τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀναδεχόμενο κάθε αἰτία τῶν τωρινῶν ἤ περασμένων δημοσίων πράξεών του, ἐνόσω ἡ ἑνότητά του διαφυλάσσεται ἀπό τήν κοινωνία, ἡ ὁποία τό δημιουργεῖ καί τό συνέχει μέ τούς δεσμούς της.

Τό νά δημιουργήσουμε πολλές ἤ μᾶλλον ἄπειρες πόλεις μέ τίς χρονικές διαιρέσεις εἶναι ὅμοιο μέ τό νά κάνουμε τόν ἕναν ἄνθρωπο πολλούς, καθώς τώρα εἶναι μεγαλύτερος, πρωτύτερα νεότερος καί ἀκόμη πιό πρίν νεαρός. Τοῦτα ἐν γένει μοιάζουν περισσότερο μέ τούς λόγους τοῦ Ἐπιχάρμου, ἀπό

τούς ὁποίους οἱ σοφιστές δημιούργησαν **τόν αὐξανόμενο λόγο**· αὐτός δηλαδή πού ἀνέλαβε στό παρελθόν τό χρέος τώρα δέν εἶναι ὀφειλέτης, ἀφοῦ ἔγινε ἄλλος καί ἐκεῖνος πού προσκλήθηκε χθές στό δεῖπνο, σήμερα ἦρθε ἀπρόσκλητος γιατί εἶναι ἄλλος.

Ὡστόσο, οἱ ἡλικίες δημιουργοῦν στόν καθένα ἀπό ἐμᾶς περισσότερες μεταβολές ἀπ᾽ ὅτι στίς πόλεις συνολικά. Θά μποροῦσε δηλαδή κάποιος νά ἀναγνωρίσει τήν Ἀθήνα βλέποντάς την μετά ἀπό τριάντα χρόνια καί τά τωρινά ἤθη, οἱ διαθέσεις, οἱ ἀστεϊσμοί καί οἱ σοβαρές ἐνέργειες, οἱ ἐκδηλώσεις εὐχαρίστησης καί ὀργῆς τοῦ λαοῦ μοιάζουν πολύ μέ τῶν παλαιῶν. Κάποιου ἀνθρώπου ὅμως μέ δυσκολία θά ἀναγνώριζε τήν μορφή ὁ συγγενής ἤ ὁ φίλος του, ἄν τόν ἔβλεπε πολύ καιρό μετά, ἐνῶ οἱ ἀλλαγές τοῦ χαρακτήρα του πού εὔκολα ἀκολουθοῦν κάθε εἴδους λόγους, δυσκολίες, πάθη καί νόμους, παρουσιάζουν ἀκόμη καί γιά τόν καθημερινό του σύντροφο ἀξιοθαύμαστο τόν παράδοξο καί κοινό χαρακτήρα τους.

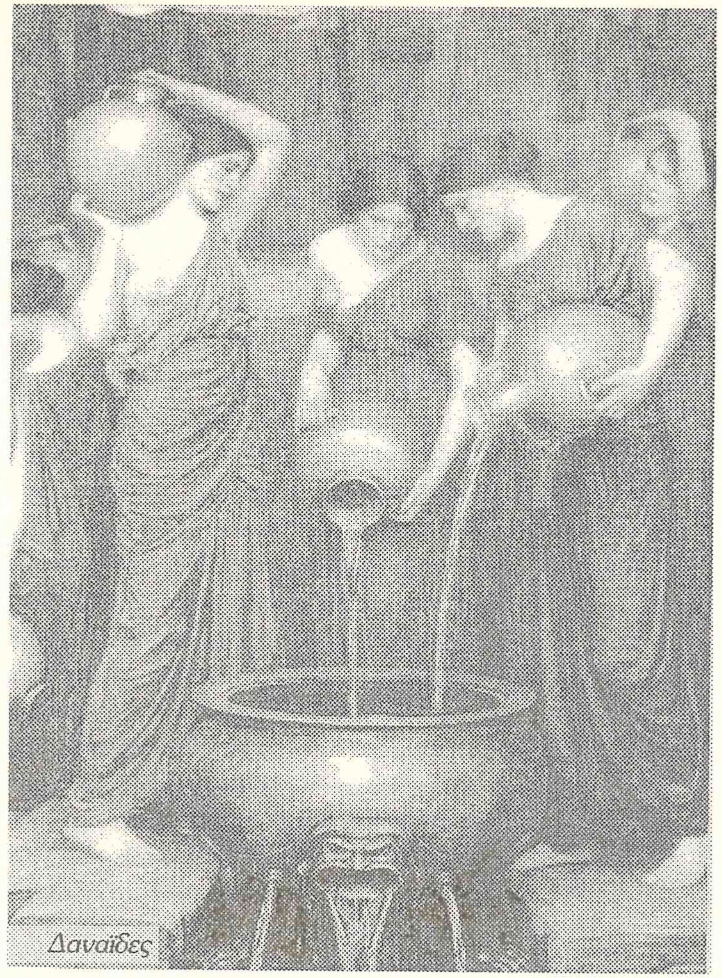
Ὁ ἄνθρωπος ὅμως λέγεται ἕνας καί ὁ αὐτός ἀπό τήν γέννησή του μέχρι τό τέλος καί θεωροῦμε ἐπίσης σωστό ἡ πόλη, πού παραμένει ὁμοίως ἡ ἴδια, νά ἐνέχεται στίς ντροπές τῶν προγόνων, κατά τό ἴδιο δίκαιο βάσει τοῦ ὁποίου μετέχει ἐπίσης στήν δόξα καί στήν δύναμή τους. Ἀλλιῶς, χωρίς νά τό καταλάβουμε, θά βάλουμε ὅλα τά πράγματα στόν **Ἡρακλείτειο ποταμό**, στόν ὁποῖον λένε *εἶναι ἀδύνατον νά μπεῖ κάποιος δύο φορές*, καθώς ἡ φύση μέ τίς μεταβολές της κινεῖ καί ἀλλάζει τά πάντα.

Ἄν ἡ πόλη εἶναι ἕνα καί συνεχές πρᾶγμα, τό ἴδιο εἶναι καί τό γένος, καθώς εἶναι ἐξαρτημένο ἀπό μία καί μοναδική ἀρχή, ἡ ὁποία ἀναπαράγει στά μέλη του κάποια δύναμη καί κοινωνία πού τά διατρέχει ὅλα, ἐνῶ ὅ,τι γεννιέται δέν χωρίζεται ἀπό τόν γεννήτορά του, σάν νά ἐπρόκειτο γιά δημιούργημα τῆς τέχνης του. Ἔγινε δηλαδή ἐξ᾽ αὐτοῦ καί ὄχι ὑπ᾽ αὐτοῦ, ὥστε μέσα του ὑπάρχει καί φέρεται κάποιο μέρος ἐκείνου, τό ὁποῖο τιμᾶται ἤ τιμωρεῖται κατά τόν πρέποντα τρόπο.

Ἄν δέν ἔδινα τήν ἐντύπωση ὅτι ἀστειεύομαι θά ἔλεγα ὅτι πιό ἄδικα ὑπέφερε τό ἄγαλμα τοῦ Κασάνδρου, ὅταν τό ἔφτιαξαν οἱ Ἀθηναῖοι ἀπό χαλκό καί τό σῶμα τοῦ Διονυσίου, ὅταν μετά τόν θάνατό του οἱ Συρακούσιοι τό ἀπομάκρυναν ἀπό τήν πόλη, ἀπ᾽ ὅτι οἱ ἀπόγονοί τους ὅταν πλήρωναν γιά ἐκείνους. Στό ἄγαλμα δηλαδή δέν ὑπάρχει τίποτα ἀπό τήν φύση τοῦ Κασάνδρου καί ἡ ψυχή τοῦ Διονυσίου εἶχε ἤδη ἐγκαταλείψει τό νεκρό σῶμα του.

Στόν Νισαῖο ὅμως, στόν Ἀπολλοκράτη, στόν Ἀντίπατρο, στόν Φίλιππο καί σέ ὅλους ὁμοίως τούς γιούς πονηρῶν ἀνθρώπων τό κυριώτατο μέρος τῶν πατέρων τους βρίσκεται μέσα τους καί ὑπάρχει ὄχι ἤρεμο ἤ ἄπραγο, ἀλλά μέ αὐτό ζοῦν, τρέφονται, κυβερνῶνται καί σκέφτονται. Δέν εἶναι βέβαια ἐκπληκτικό ἤ ἄτοπο, ἐφόσον εἶναι τέκνα τῶν πατέρων τους, νά ἔχουν καί τά πάθη ἐκείνων.

Γιά νά μιλήσουμε γενικά, ὅπως στήν Ἰατρική τό χρήσιμο εἶναι καί δίκαιο καί εἶναι γελοῖος ὅποιος ὑποστηρίζει ὅτι εἶναι ἄδικο, νά κάνουμε καυτηριασμό στόν ἀντίχειρα ἐκείνων πού πονοῦν στό ἰσχίο, νά χαράζουμε τό ὑπογάστριο ὅταν τό ἧπαρ νοσεῖ ἀπό κρυφή φλεγμονή,

Δαναΐδες

ἔτσι καί στό ζήτημα τῶν τιμωριῶν, ὅποιος θεωρεῖ δίκαιο ὄχι αὐτό πού θεραπεύει τήν κακία ἀλλά κάτι ἄλλο καί ἀγανακτεῖ ἄν κάποιος φέρνει τήν θεραπεία σέ κάποιους μέσω ἄλλων, ὅπως ἐκεῖνοι πού κάνουν τομή στήν φλέβα γιά νά ἀνακουφίσουν τήν ὀφθαλμία, φαίνεται πώς δέν μπορεῖ νά δεῖ πέρα ἀπό ὅσο φθάνουν οἱ αἰσθήσεις του καί δέν μπορεῖ νά ἀναλογισθεῖ ὅτι καί ὁ δάσκαλος τῶν παιδιῶν μαλώνοντας ἕνα νουθετεῖ ἄλλα καί ὅτι κατ᾽ αὐτόν τόν τρόπο γίνονται κάποιες διαθέσεις, τιμωρίες καί ἐπανορθώσεις ὄχι μόνο σέ ἕνα μέρος μέσω ἑνός ἄλλου ἀλλά καί σέ μία ψυχή μέσω μιᾶς ἄλλης περισσότερο ἀπ᾽ ὅτι σέ κάποιο σῶμα μέσω κάποιου ἄλλου σώματος.

Τότε ὁ Ὀλύμπιχος παρενέβη καί εἶπε: Νομίζεις ὅμως ὅτι ἄν οἱ θεοί μᾶς ἐπιβλέπουν καί ἀπονέμουν καθετί ἀπό τά δικά μας πράγματα, ἕπεται πώς οἱ ψυχές μας ὑπάρχουν εἴτε ἐντελῶς ἄφθαρτες εἴτε ἐπιβιώνουν γιά κάποιο διάστημα μετά τό θάνατο; Δέν συμβαίνει ἔτσι ἀγαπητέ μου; εἶπα, εἶναι δηλαδή ὁ θεός τόσο ταπεινός καί ματαιόσχολος, πού ἄν δέν ἔχουμε μέσα μας τίποτα θεϊκό οὔτε ὅμοιο κατά τόν ἕνα ἤ τόν ἄλλον τρόπο μέ ἐκεῖνον, διαρκές καί μόνιμο, ἀλλά ὅπως εἶπε ὁ Ὅμηρος, σάν τά φύλλα πού μαραίνονται τελείως καί μέσα σέ λίγο χρόνο φθίνουν, θά μᾶς θεωροῦσε τόσο σπουδαίους, καί **ὅπως οἱ γυναῖκες πού φροντίζουν καί περιποιοῦνται τούς κήπους τοῦ Ἀδώνιδος σέ χωμάτινα δοχεῖα**, σπέρνει ἐφήμερες ψυχές σέ τρυφερή σάρκα, ἀνήμπορη νά δεχθεῖ τήν δυνατή ρίζα τῆς ζωῆς, πού βλασταίνουν καί ἔπειτα ἀμέσως μαραίνονται ἀπό τήν πρώτη τυχοῦσα ἀφορμή;

Ἕνα καί τό αὐτό ἐπιχείρημα πιστοποιεῖ τήν πρόνοια τοῦ θεοῦ καί συνάμα τήν ἐπιβίωση τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καί εἶναι ἀδύνατο νά διατηροῦμε τό ἕνα

ἀλλά νά ἀναιροῦμε τό ἄλλο ἀπό τά δύο αὐτά δόγματα. Ἐφόσον ἡ ψυχή συνεχίζει νά ὑπάρχει εἶναι λογικό καί οἱ τιμές καί οἱ τιμωρίες νά τῆς ἀποδίδονται περισσότερο μετά θάνατον παρά ἐν ζωῇ· **ἀγωνίζεται δηλαδή σάν ἀθλητής τόν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, μετά τό τέλος τοῦ ὁποίου λαμβάνει ὅ,τι τῆς ἀνήκει.** Οἱ ἀμοιβές ὅμως, ἤ οἱ ποινές γιά τήν προηγούμενη ζωή της, τίς ὁποῖες λαμβάνει ἡ ψυχή στό μέρος ἐκεῖνο, ὅπου ὑπάρχει καθεαυτή, δέν ἔχουν νά κάνουν μέ ἐμᾶς τούς ζωντανούς, ἀλλά ἀντίθετα δέν γίνονται πιστευτές καί διαφεύγουν τῆς ἀντιλήψεώς μας. Ὅσες ὅμως ἀμοιβές ἤ τιμωρίες προχωροῦν διά μέσου τῶν τέκνων καί τῶν γενῶν καί γίνονται ὁρατές στούς ζωντανούς ἀποτρέπουν καί ἀποθαρρύνουν πολλούς πονηρούς.

Πρέπει λοιπόν νά ἀφήνουμε τήν οἰκογενειακή ὁμοιότητα πρός τήν κακία καθώς βλασταίνει καί ἀναφύεται σέ κάποιον νεανικό χαρακτήρα, νά περιμένουμε καί νά χρονοτριβοῦμε, ὥσπου νά ἐξαπλωθεῖ καί νά φανερωθεῖ στά πάθη, δείχνοντας τόν κακοήθη καρπό τῆς ψυχῆς, ὅπως λέει ὁ Πίνδαρος;

Ἤ μήπως στό ζήτημα τοῦτο ὁ θεός δέν εἶναι σοφότερος ἀπό τόν **Ἡσίοδο** πού προτρέπει καί συμβουλεύει, ***ὅταν ἀπό δυσοίωνη ταφή ἐπιστρέφεις μή σπέρνεις ἀπογόνους, ἀλλά ἀπό τῶν ἀθανάτων τήν ἑορτή,*** **ὁδηγῶντας ἔτσι τούς ἀνθρώπους στήν τεκνοποιία χαρούμενους, εὐχαριστημένους καί καλοδιάθετους**, μέ τήν σκέψη ὅτι ὄχι μόνο τήν κακία καί τήν ἀρετή, ἀλλά ἐπίσης τήν λύπη καί τήν χαρά καί πολλά ἀκόμα λαμβάνουν ἀπό αὐτούς οἱ ἀπόγονοί τους;

Ὑπάρχει ἐπίσης καί κάτι ἄλλο πού δέν προέρχεται ἀπό τόν Ἡσίοδο, οὔτε εἶναι ἔργο ἀνθρώπινης σοφίας, ἀλλά τοῦ θεοῦ, τό νά διαβλέπουμε καί νά διαισθανόμαστε τίς ὅμοιες ροπές καί τίς διαφορετικές, προτοῦ τά πάθη τίς καταστήσουν ὁλοφάνερες, ρίχνοντάς τες σέ μεγάλα ἀδικήματα. Οἱ νεοσσοί τῶν ἀρκούδων καί τά παιδιά τῶν λύκων καί τῶν πιθήκων φανερώνουν ἀμέσως τόν χαρακτήρα τῆς γενιᾶς τους, πού δέν μπορεῖ νά μεταμφιέσει ἤ νά παραποιήσει κανείς.

Ἡ ἀνθρώπινη φύση ὅμως μπορεῖ νά εἰσέρχεται σέ συνήθειες, θεωρίες καί κανόνες καί συχνά κρύβει τίς ἀποτυχίες της καί μιμεῖται τά σωστά ἔργα, μέ συνέπεια ἤ νά ἐξαλείφει τελείως καί νά απομακρύνει τήν ἐγγενή κηλίδα τῆς κακίας ἤ νά μή γίνεται γιά πολύ καιρό ἀντιληπτή περιβάλλοντας τόν ἑαυτό της μέ τήν πανουργία, σάν κέλυφος καί νά μή γίνεται ἐπίσης ἀντιληπτή ἰδίως ἀπό ἐμᾶς οἱ ὁποῖοι σάν νά ἔχουμε δεχθεῖ τό χτύπημα ἤ τό δάγκωμα καθενός ξεχωριστά ἀδικήματος, μέ δυσκολία ἀντιλαμβανόμαστε τήν κακία, ἤ πιό σωστά νομίζουμε ὅτι ἔγιναν ἄδικοι τήν στιγμή ἀκριβῶς πού διαπράττουν τήν ἀδικία (**σάν νά πίστευε κάποιος, ἀφελῶς σκεπτόμενος, ὅτι οἱ σκορπιοί ἀποκτοῦν τό κεντρί τους τήν στιγμή πού κεντρίζουν καί οἱ ἔχιδνες τό δηλητήριό τους τήν στιγμή πού δαγκώνουν**).

Ὁ θεός ὅμως δέν ἀγνοεῖ βέβαια τήν διάθεση καθενός καθώς ἡ φύση του ἔχει ἀντίληψη τῆς ψυχῆς κυρίως παρά τοῦ σώματος, οὔτε περιμένει τήν βίαιη ἐνέργεια νά φθάσει στό χέρι τοῦ δράστη, ἀλλά τιμωρεῖ πολλές φορές αὐτόν πού κλίνει στήν μοιχεία, στήν πλεονεξία καί στήν ἀδικία γιά νά τόν γιατρέψει, ἀπομακρύνοντας τήν κακία, ὅπως τήν ἐπιληψία προτοῦ καταλάβει τό θύμα της.

Ἐμεῖς πάντως πρό ὀλίγου ἀγανακτήσαμε ἐπειδή οἱ πονηροί ἄνθρωποι τιμωροῦνται ἀργοπορημένα καί καθυστερημένα, τώρα ὅμως ἐπειδή ὁ θεός περικόπτει τήν ἕξη καί τήν διάθεση ὁρισμένων, προτοῦ ἀκόμη ἀδικήσουν, παραπονούμαστε ἀγνοῶντας ὅτι πολλές φορές εἶναι χειρότερο καί φοβερότερο τό μελλούμενο ἀπό τό συντελεσμένο καί τό κρυφό ἀπό τό ὁλοφάνερο, καί μή μπορῶντας νά ἀναλογισθοῦμε τίς αἰτίες γιά τίς ὁποῖες εἶναι καλύτερο νά ἀφήνουμε ὁρισμένους, ἔστω καί ἄν διέπραξαν ἀδικία καί νά προλαμβάνουμε ὁρισμένους ἐνόσω ἔχουν κατά νοῦ τήν ἀδικία.

Καί τοῦτο κατά τόν ἴδιο τρόπο ἀκριβῶς πού τά φάρμακα εἶναι ἀνώφελα γιά μερικούς, παρ' ὅτι εἶναι ἄρρωστοι καί ὠφέλιμα γιά ἄλλους πού δέν εἶναι ἄρρωστοι, ἀλλά βρίσκονται σέ ἐπισφαλέστερη κατάσταση ἀπό τούς προηγουμένους. Συνεπῶς οὔτε ὅλες τίς ἁμαρτίες γονέων οἱ θεοί στρέφουν πρός τά τέκνα ἀλλά σέ περίπτωση πού ἀπό φαῦλο γεννηθεῖ ἐνάρετος – ὅπως ἀπό ἀσθενικόν ὑγιής – ἀπαλλάσσεται ἀπό τήν τιμωρία πού ἀκολουθεῖ τήν οἰκογένεια.

Θά σᾶς διηγηθῶ ἕναν μῦθο. Εὐθύς ὅμως μόλις τελειώσει, ἅπαντες θά κατανοήσετε ὅτι δέν πρόκειται περί μύθου.

Ὁ Θεσπέσιος ἀπό τούς Σόλους, συγγενής καί φίλος τοῦ γνωστοῦ Πρωτογένους πού κάποτε βρέθηκε ἐδῶ μαζί μας, ἔζησε ἀρχικά τήν ζωή του μέ μεγάλη ἀκολασία καί λίγο μετά ἀφοῦ ἔχασε γρήγορα τήν περιουσία του, ὁδηγήθηκε ἀπό τήν ἀνάγκη του στήν ἀνομία. Ἐπιδιώκοντας νά ἀποκτήσει τά πλούτη, μεταμελημένος πού δέν τά εἶχε ἔκανε ὅπως οἱ ἀκόλαστοι πού ὅταν ἔχουν τίς γυναῖκες τους δέν τίς κρατοῦν καί μετά ὅταν αὐτές παντρευτοῦν ἄλλους, προσπαθοῦν πάλι μέ ἀθέμιτο τρόπο νά τίς διαφθείρουν. Δέν ἄφησε αἰσχρή πράξη ἀπ' ὅσες δίδουν ἀπόλαυση ἀλλά τήν φήμη του ὡς ἀδίκου ὑπονόμευσε περισσότερο κάποια ἀπόκριση πού προῆλθε ἀπό τό μαντεῖο τοῦ Ἀρχιλόχου.

Ὅπως λένε, ἔστειλε καί ρώτησε τόν θεό, ἄν θά ζήσει καλύτερα τήν ὑπόλοιπη ζωή του. Ἐκεῖνος ἀπάντησε ὅτι θά εὐτυχήσει περισσότερο ὅταν πεθάνει. Κατά κάποιο τρόπο λοιπόν, τοῦτο συνέβη λίγο ἀργότερα. Πέφτοντας ἀπό μεγάλο ὕψος χτύπησε στόν αὐχένα του καί παρότι δέν δημιουργήθηκε τραῦμα ἀλλά μόνο τράνταγμα, πέθανε. **Τήν τρίτη ἡμέρα ἀπό τόν θάνατό του, κατά τήν ταφή του ζωντάνεψε.** Ἀφοῦ ἀνέρρωσε γρήγορα καί ἀνέλαβε τίς δυνάμεις του ἄλλαξε ζωή κατά τρόπο ἀπίστευτο. Οἱ Κίλικες δέν γνωρίζουν ἄλλον ἀπό τούς τότε ἀνθρώπους δικαιότερο στίς συμφωνίες καί εὐσεβέστερο στούς θεούς. Ἔτσι, ὅσοι τόν συναντοῦσαν ἤθελαν νά μάθουν τήν αἰτία τῆς ἀλλαγῆς, πιστεύοντας ὅτι δέν μετέβαλε τόσο πολύ τόν χαρακτήρα του γιά τυχαίους λόγους. Καί αὐτό ἦταν ἀλήθεια σύμφωνα μέ ὅσα ἀφηγήθηκε ὁ ἴδιος στόν Πρωτογένη καί στούς ἄλλους στενούς φίλους του.

Τούς ἔλεγε πώς ὅταν **τό σκεπτόμενο μέρος τῆς ψυχῆς του ἐγκατέλειψε τό σῶμα του, ἡ ἀλλαγή τόν ἔφερε σέ τέτοια κατάσταση, ὅπως θά αἰσθανόταν κολυμβητής πού ριχνόταν ἀπό τό πλοῖο στόν βυθό τῆς θάλασσας· μετά ἔνιωσε**

Σίσυφος

σάν νά ἀναδύεται κάπως, νά ἀνασαίνει ὁλόκληρος καί νά βλέπει πρός ὅλες τίς κατευθύνσεις, σάν ἡ ψυχή του νά ἦταν ἕνα καί μοναδικό μάτι καί νά ἄνοιξε.

Δέν ἔβλεπε τίποτα ἀπ' ὅσα ἤξερε προηγουμένως παρά μόνο τά ἄστρα, τεράστια σέ μέγεθος καί σέ πολύ μεγάλη ἀπόσταση τό ἕνα ἀπό τό ἄλλο, πού διέχεαν θαυμάσιο, λαμπερό καί ἔντονο χρῶμα, ἔτσι πού **ἡ ψυχή του, ἐπιβαίνοντας μαλακά στό φῶς σάν πλοῖο στήν γαλήνια θάλασσα, μποροῦσε νά μετακινηθεῖ εὔκολα καί γρήγορα παντοῦ.**

Παραλείποντας τά περισσότερα ἀπό ὅσα εἶδε, εἶπε ὅτι **καθώς οἱ ψυχές τῶν πεθαμένων ἔρχονταν ἀπό κάτω, ἔφτιαχναν μία φυσαλίδα πού ἔμοιαζε μέ φωτιά, ἐνῶ ὁ ἀέρας μετατοπιζόταν καί μετά, καθώς ἡ φυσαλίδα ἔσπαζε μαλακά, ἔβγαιναν ἀνθρώπινες στήν μορφή ἀλλά λεπτές στόν ὄγκο, κινούμενες ὄχι μέ τόν ἴδιο τρόπο ἀλλά μερικές πού ἀναπηδοῦσαν μέ θαυμαστή ἐλαφρότητα ὑψώνονταν ἴσια κατά ἐπάνω ἐνῶ μερικές, σάν ἀδράχτια, στρέφονταν περί τόν ἑαυτό τους καί ταυτόχρονα κυκλικά, κλίνοντας τήν μιά φορά πρός τά πάνω καί τήν ἄλλη πρός τά κάτω, κινούμενες σέ σύνθετη καί ἄτακτη κίνηση πού μέ δυσκολία μποροῦσε νά ἀποκατασταθεῖ πολύ ἀργότερα.**

Τίς περισσότερες ψυχές, βέβαια, δέν τίς ἤξερε, ἀλλά εἶδε δύο ἤ τρεῖς γνωστές του καί προσπάθησε νά τίς συναντήσει καί νά μιλήσει μαζί τους. Ἐκεῖνες ὅμως δέν τόν ἄκουγαν οὔτε εἶχαν τά συλλογικά τους, ἀλλά ἔκφρονες καί πανικόβλητες, ἀποφεύγοντας νά δοῦν καί νά ἀγγίξουν ὁ,τιδήποτε, περιπλανῶντο στήν ἀρχή μόνες τους καί μετά καθώς συναντοῦσαν ἄλλες πού βρίσκονταν στήν ἴδια κατάσταση, ἑνώνονταν μαζί τους καί κινοῦνταν ἀδιακρίτως μέ κάθε λογῆς ἄσκοπη κίνηση, βγάζοντας φωνές χωρίς νόημα λές καί ἦταν ἀναμειγμένες μέ ἀλαλαγμούς θρήνου καί φόβου.

Μποροῦσε κάποιος νά δεῖ πάνω στήν καθαρή περιοχή τῆς ἀτμόσφαιρας, ἄλλες ψυχές χαρούμενες νά πλησιάζουν συχνά ἡ μία τήν ἄλλη μέ φιλική διάθεση, ἀλλά νά ἀπομακρύνουν τίς ἄλλες θορυβώδεις ψυχές, δηλώνοντας τήν ἀποστροφή τους, σύμφωνα μέ τήν διήγηση, μέ τήν συστολή τους καί τήν εὐχαρίστηση καί καταδεκτικότητά τους, μέ τήν ἔκταση καί τό ἄνοιγμά τους.

Ἐκεῖ ὅπως εἶπε ἀναγνώρισε τήν ψυχή συγγενοῦς του, παρ' ὅτι ὄχι μέ σαφήνεια, γιατί ὅταν ἐκεῖνος πέθανε, ὁ ἴδιος ἦταν ἀκόμη παιδί. Ἐκείνη ὅμως τόν πλησίασε καί τοῦ εἶπε: *Χαῖρε Θεσπέσιε*. Αὐτός παραξενεύτηκε καί εἶπε ὅτι δέν ἦταν ὁ Θεσπέσιος ἀλλά ὁ Ἀριδαῖος, ὁπότε ἡ ψυχή τοῦ ἀπάντησε: Ἤσουν προηγουμένως ἀλλά ἀπό τώρα εἶσαι ὁ Θεσπέσιος. Δέν πέθανες, ἀλλά **κατά παραχώρηση κάποιου θεοῦ εἶσαι ἐδῶ μέ τό σκεπτόμενο μέρος σου, ἔχοντας ἀφήσει τήν ὑπόλοιπη ψυχή σου σάν ἄγκυρα στό σῶμα σου. Ἀπό τώρα καί στό ἑξῆς νά ἔχεις ὡς ἐπιβεβαίωση γιά τοῦτα τό ὅτι οἱ ψυχές τῶν πεθαμένων δέν κάνουν σκιά καί δέν ἀνοιγοκλείνουν τά μάτια.** Μόλις τ' ἄκουσε ὁ Θεσπέσιος, συγκεντρώθηκε περισσότερο μέ τήν σκέψη του καί **κοιτάζοντας προσεκτικά εἶδε κάποια ἀμυδρή καί σκιώδη γραμμή νά αἰωρεῖται στόν ἀέρα μαζί του, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι περιβάλλονταν ὁλόγυρα ἀπό φῶς καί φωτίζονταν μέσα ἐκεῖ, ἄν καί ὄχι στόν ἴδιο βαθμό ὅλοι. Ἄλλοι ἦταν ὅπως ἡ ὁλοκάθαρη πανσέληνος, λάμποντας ὁμαλά μέ ἁπαλό καί συνεχόμενο φῶς, ἄλλοι ἦταν σάν νά τούς διαπερνοῦσαν φολίδες ἤ ἀραιοί μώλωπες, ἄλλοι εἶχαν ποικιλόμορφη καί παράξενη ἐμφάνιση, καλυμμένοι μέ μαῦρα στίγματα σάν τίς ἔχιδνες καί ἄλλοι ἦταν σάν νά ἔχουν ξεθωριασμένες ἀμυχές.**

Ὁ συγγενής τοῦ Θεσπέσιου (τίποτα δέν μᾶς ἐμποδίζει νά ἀναφερόμαστε στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων χρησιμοποιῶντας κατ' αὐτόν τόν τρόπο ὀνόματα) συνέχισε νά μιλάει ἐξηγῶντας ὅτι **ἡ Ἀδράστεια, ἡ θυγατέρα τῆς Ἀνάγκης καί τοῦ Δία, ἔχει ὁριστεῖ ἀνώτατος τιμωρός γιά ὅλα τά ἀδικήματα.** Ἐπίσης εἶπε ὅτι κανένας πονηρός δέν ἔγινε τόσο μεγάλος ἤ μικρός, ὥστε νά ξεφύγει, ἤ ἐπειδή δέν ἔγινε ἀντιληπτός ἤ ἐπειδή ἄσκησε βία.

Ὑπάρχουν τρεῖς ἄλλες καί καθεμιά τους ἐποπτεύει καί ἐκτελεῖ διαφορετική τιμωρία· ὅσους ὑφίστανται ἄμεση τιμωρία σωματική καί διά μέσου τῶν σωμάτων τους τούς ἀναλαμβάνει ἡ γρήγορη **Ποινή**, μέ τρόπο μαλακό πού παραλείπει πολλά παραπτώματα, πού χρειάζονται καθαρμό. Ἐκείνους τῶν ὁποίων ἡ κακία θεραπεύεται δυσκολότερα, τούς παραδίδει μετά θάνατον ὁ δαίμονάς τους στήν **Δίκη**. Τούς ἐντελῶς ἀνίατους, μόλις τούς ἀποδιώξει ἡ Δίκη, τούς καταδιώκει ἡ τρίτη καί πιό ἄγρια ἀπό τίς θεραπαινίδες τῆς Ἀδράστειας, ἡ **Ἐρινύς**, καθώς περιπλανῶνται καί διασκορπίζονται, ἐξαφανίζοντάς τους, τόν καθένα διαφορετικά ἀλλά ὅλους μέ τρόπο ἄθλιο καί φοβερό καί τούς βυθίζει στό ἄρρητο καί στό ἀνώνυμο.

Ἀπό τίς ἄλλες κρίσεις εἶπε, αὐτή πού γίνεται ἐν ζωῇ ἀπό τήν Ποινή μοιάζει μέ ἐκεῖνες πού χρησιμοποιοῦν οἱ βάρβαροι· ὅπως δηλαδή στήν χώρα τῶν Περσῶν μαστιγώνουν τά ἐνδύματα καί τίς τιάρες τῶν τιμωρουμένων καί αὐτοί παρακαλοῦν μέ δάκρυα νά σταματήσουν, ἔτσι καί οἱ περιουσιακές καί σωματικές τιμωρίες δέν πλήττουν μέ τρόπο αὐστηρό οὔτε ἀγγίζουν τήν ἴδια τήν κακία, ἀλλά οἱ περισσότερες ἀπευθύνονται στήν κρίση καί στήν αἴσθηση.

Ὅποιος ὅμως ἔρχεται ἐδῶ ἀπό τόν κόσμο ἐκεῖνον χωρίς νά τιμωρηθεῖ καί χωρίς νά καθαρθεῖ, παραλαμβάνεται ἀπό τήν Δίκη, μέ τήν ψυχή του ἐκτεθειμένη στήν θέα, γυμνός, χωρίς νά μπορεῖ νά μπεῖ πουθενά καί νά κρυφτεῖ καί νά

καλύψει τήν κακία του, ἀλλά ὁρατός ἀπό παντοῦ, ἀπ' ὅλους καί σέ ὅλη τήν φαυλότητά του. Πρῶτα τόν δείχνει στούς ἐνάρετους γονεῖς του, ἄν εἶναι ἐνάρετοι καί στούς προγόνους του, ὡς ἄνθρωπο κατάπτυστο καί ἀνάξιό τους· ἄν οἱ γονεῖς του εἶναι φαῦλοι, τούς βλέπει νά τιμωροῦνται καί τόν βλέπουν καί ἐκεῖνοι· ὑφίσταται τότε μακρά τιμωρία, καί κάθε πάθος του ἀποβάλλεται μέ πόνους καί κόπους, οἱ ὁποῖοι τόσο πολύ ξεπερνοῦν σέ μέγεθος καί σφοδρότητα αὐτούς πού περνοῦν μέσα ἀπό τήν σάρκα ὅσο ἡ ἐγρήγορση εἶναι πιό ζωντανή ἀπό τό ὄνειρο. Οἱ οὐλές καί οἱ μώλωπες τῶν διαφόρων παθῶν μένουν σέ ἄλλες ψυχές περισσότερο σταθερά καί σέ ἄλλες λιγότερο.

Κοίταξε εἶπε τά ποικίλα τοῦτα καί κάθε λογῆς **χρώματα τῶν ψυχῶν**. Τό ἕνα εἶναι **θαμπό, φαιό**, ἡ κηλίδα τῆς ἀνελευθερίας καί τῆς πλεονεξίας, τό ἄλλο **σάν τό αἷμα καί τήν φωτιά** πού προέρχεται ἀπό τήν ὠμότητα καί τήν ἀγριότητα. Ὅπου ὑπάρχει **τό γλαυκό**, ἀπό ἐκεῖ μέ δυσκολία ἀπομακρύνθηκε κάποιας μορφῆς ἀκράτεια στίς ἡδονές. Ἡ κακοβουλία πού ὑπάρχει μαζί μέ τόν φθόνο ἀφήνει τοῦτο **τό ὠχρό ἰῶδες**, ὅπως ἡ σουπιά τό μελανό χρῶμα. Στόν κόσμο ἐκεῖνο, δηλαδή, ἡ κακία ἀναδίδει τά χρώματα, καθώς ἡ ψυχή παρασυρόμενη ἀπό τά πάθη παρασύρει τό σῶμα, ἐδῶ ὅμως **τό τέλος τοῦ καθαρμοῦ καί τῆς τιμωρίας ἔρχεται ὅταν τά πάθη λειανθοῦν ἐντελῶς καί ἡ ψυχή γίνει λαμπερή καί πάρει ἑνιαῖο χρῶμα.**

Ὅσο ὅμως τά πάθη ἐξακολουθοῦν νά ὑπάρχουν, συμβαίνουν κάποιες ὑποτροπές τους, μέ δυνατούς παλμούς καί ἀναπηδήσεις πού σέ ἄλλες ψυχές εἶναι ἀμυδρές καί σβήνουν γρήγορα καί σέ ἄλλες δημιουργοῦν ὁρμητικότερη ἔνταση.

Μερικές ἀπό αὐτές μετά ἀπό ἐπανειλημμένες τιμωρίες ἐπανέρχονται στήν ἁρμόζουσα κατάσταση καί διάταξή τους, ἐνῶ ἄλλες ὁδηγοῦνται πάλι σέ σώματα ζωντανῶν ὄντων ἀπό τήν βιαιότητα τῆς ἀμάθειας καί ἀπό τήν μορφή τῆς φιληδονίας. **Ἡ μία ψυχή δηλαδή ἀπό τήν ἀδυναμία τοῦ λογικοῦ καί τήν ἀπραγία τοῦ θεωρητικοῦ μέρους της, ρέπει μέ τό πρακτικό της μέρος πρός της γένεση, ἐνῶ ἡ ἄλλη ἔχοντας ἀνάγκη κάποιο ὄργανο γιά τήν ἀκολασία της, ἐπιθυμεῖ νά συνδέσει τίς ἐπιθυμίες μέ τίς ἀπολαύσεις καί νά τίς ἱκανοποιήσει μέσω τοῦ σώματος**· ἐδῶ δηλαδή δέν ὑπάρχει τίποτα ἄλλο ἀπό τήν ἀτελή σκιά καί τό ὄνειρο τῆς ἀνικανοποίητης ἡδονῆς.

Μετά ἀπό τά παραπάνω λόγια, ὁ Θεσπέσιος ὁδηγήθηκε γρήγορα ἀπό ἐκεῖνον πάνω ἀπό κάποιον μεγάλο, ὅπως φαινόταν, τόπο, περνῶντας μέσα ἀπό αὐτόν εὔκολα καί σίγουρα, μεταφερόμενος πάνω στίς λάμψεις τοῦ φωτός, σάν πάνω σέ φτερά, μέχρι πού ἔφτασε σέ ἕνα μεγάλο χάσμα πού ἄνοιγε πρός τά κάτω, ὅπου ἐγκαταλείφθηκε ἀπό τήν δύναμη πού τόν μετακινοῦσε.

Ἐκεῖ εἶδε τίς ἄλλες ψυχές νά βρίσκονται στήν ἴδια κατάσταση· μαζεύονταν δηλαδή ὅπως τά πουλιά, καί κατέβαιναν περιδιαβαίνοντας ὁλόγυρα τό χάσμα (δέν τολμοῦσαν ὅμως νά περάσουν στό ἀντικρινό μέρος του) πού ἔμοιαζε στό ἐσωτερικό του μέ τά βακχικά ἄντρα, καθώς ἦταν ὅμοια στολισμένο μέ δασώδη βλάστηση καί κάθε λογῆς χρώματα λουλουδιῶν. Ἀπό τό ἐσωτερικό του φυσοῦσε μαλακή καί ἁπαλή αὖρα, πού ἀνέδιδε μυρωδιές καί δημιουργοῦσε θαυμάσια εὐχαρίστηση καί αἴσθηση σάν αὐτή πού φέρνει τό κρασί στούς μισομεθυσμένους. Οἱ ψυχές, πράγματι, ἀπολάμβαναν τίς εὐωδίες, σκορπίζονταν καί ἀντάμωναν ἡ μία τήν ἄλλη μέ εὐχαρίστηση.

Ὁ τόπος ἦταν ὁλόγυρα γεμᾶτος βακχικά ξεφαντώματα, γέλια καί κάθε λογῆς μουσικές ἐκείνων πού ἔπαιζαν καί τέρπονταν. Ὁ συγγενής τοῦ Θεσπέσιου τοῦ ἔλεγε ὅτι ἐκεῖ εἶχε ἀνεβεῖ ὁ Διόνυσος καί ἀργότερα εἶχε πάρει καί τήν Σεμέλη· τό μέρος ὀνομαζόταν **μέρος τῆς Λήθης**. Δέν ἄφησε τόν Θεσπέσιο νά μείνει ἐκεῖ, παρ' ὅτι τό ἤθελε ἀλλά τόν τράβηξε βίαια, λέγοντάς του γιά νά τόν πληροφορήσει ὅτι **τό σκεπτόμενο μέρος τῆς ψυχῆς λιώνει καί μαλακώνει ἀπό τίς ἡδονές, ἐνῶ τό μή λογικό καί σωματοειδές μέρος, καθώς ποτίζεται καί σαρκώνεται, δημιουργεῖ μνήμη τοῦ σώματος καί ἀπό τήν μνήμη πάλι δημιουργεῖται πόθος καί ἐπιθυμία πού ἕλκει τήν ψυχή πρός τήν γένεση, ἡ ὁποία ὀνομάστηκε ἔτσι, ἐπειδή εἶναι κλίση πρός τήν γῆ τῆς βαρυμένης ἀπό τήν ὑγρότητα ψυχῆς.**

Ἀφοῦ διάνυσε κάποιο ἄλλο ἴδιο σέ ἔκταση διάστημα, εἶδε κάτι πού τοῦ φάνηκε σάν **μεγάλο ἀγγεῖο, μέσα στό ὁποῖο χύνονταν ρεύματα, τό ἕνα πιό ἄσπρο ἀπό τόν ἀφρό τῆς θάλασσας καί τά χιόνια, τό ἄλλο σάν τό ἰῶδες τοῦ οὐρανίου τόξου, κι ἄλλα μέ διαφορετικούς χρωματισμούς, ἔχοντας τό καθένα ἀπό μακριά τήν δική του λάμψη. Μόλις πλησίασαν, τό ἀγγεῖο ἐκεῖνο ἐξαφανίστηκε μέσα στόν περιβάλλοντα ἀέρα καί καθώς τά χρώματα σκοτείνιαζαν, ἡ λαμπρότητά τους χάθηκε ἐκτός ἀπό τοῦ λευκοῦ. Εἶδε τρεῖς δαίμονες καθισμένους μαζί, σέ σχῆμα τριγώνου, πού ἀναμείγνυαν τά ρεύματα σέ διάφορες ἀναλογίες.** Ὁ ψυχοπομπός τοῦ Θεσπέσιου ἔλεγε ὅτι ὁ Ὀρφέας εἶχε φτάσει μέχρι τό σημεῖο ἐκεῖνο ὅταν ἀναζητοῦσε τήν ψυχή τῆς γυναίκας του καί ἀπό λανθασμένη απομνημόνευση ἀνακοίνωσε στούς ἀνθρώπους κάποιον ἀνυπόστατο λόγο, πώς ἀνάμεσα στούς θεούς ὑπῆρχε κοινό μαντεῖο τοῦ Ἀπόλλωνα καί τῆς Νύκτας· ὁ Ἀπόλλων ὅμως δέν ἔχει καμία σχέση μέ τήν Νύκτα. Τοῦτο ἀντίθετα, εἶπε, εἶναι κοινό μαντεῖο τῆς Σελήνης καί τῆς Νύκτας, πού δέν ἔχει ὅρια σέ κανένα μέρος τῆς γῆς, οὔτε μία συγκεκριμένη ἕδρα, ἀλλά πλανιέται παντοῦ ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους σέ ἐνύπνια καί ὁράματα. Ἀπό τοῦτο τά ὄνειρα παραλαμβάνουν καί διασκορπίζουν τό ἀπλότροπο καί ἀληθινό ἀναμειγμένο, ὅπως βλέπεις, μέ τό ἀπατηλό καί πολύμορφο.

Ὅσο γιά τό μαντεῖο τοῦ Ἀπόλλωνα εἶπε, δέν ξέρω ἄν θά μπορέσεις νά τό δεῖς. **Τό παλαμάρι δηλαδή τῆς ψυχῆς σου δέν πάει παραπάνω, οὔτε χαλαρώνει, ἀλλά μένει τεντωμένο, δεμένο καθώς εἶναι στό σῶμα.** Τήν ἴδια στιγμή προσπαθοῦσε νά φέρει τόν Θεσπέσιο κοντά καί νά τοῦ δείξει τό φῶς πού ἔβγαινε, ὅπως ἔλεγε, ἀπό τόν τρίποδα καί πού περνῶντας ἀπό τούς κόλπους τῆς Θέμιδας, ἔφθανε καί ἀκουμποῦσε στόν Παρνασσό.

Παρ' ὅτι ὁ Θεσπέσιος προσπάθησε νά τό δεῖ, δέν μπορεσε, ἐπειδή ἦταν πολύ λαμπρό, ἀλλά καθώς ἔφευγε, ἄκουσε ὀξεῖα γυναικεία φωνή πού ἔλεγε ἔμμετρα διάφορα πράγματα, ἀνάμεσα στά ὁποῖα, ὅπως τοῦ φάνηκε, τόν χρόνο τοῦ θανάτου του. Ὁ δαίμων ἔλεγε πώς **ἡ φωνή εἶναι τῆς Σίβυλλας πού**

ἔψαλλε τά μελλούμενα καθώς ἐκινεῖτο κυκλικά πάνω στό πρόσωπο τῆς Σελήνης. Ἤθελε τότε νά ἀκούσει περισσότερα ἀλλά ἡ κίνηση τῆς σελήνης τόν ἔσπρωξε κατά πίσω, σάν δίνη καί πρόλαβε νά ἀκούσει λίγα μόνο. Ἀνάμεσά τους καί τά σχετικά μέ τό ὄρος Βεζούβιος καί τήν μελλοντική καταστροφή τῆς Δικαιάρχειας ἀπό φωτιά καί ἕνα ἀπόσπασμα γιά τόν τότε ἡγεμόνα ὅτι: εἶναι σπουδαῖος ἀλλά θά ἀφήσει τήν ἐξουσία ἀπό ἀρρώστια.

Στήν συνέχεια στράφηκαν νά δοῦν ὅσους τιμωροῦνταν. Στήν ἀρχή ἐκεῖνοι παρουσίαζαν μόνο δυσάρεστο καί θλιβερό θέαμα· καθώς ὅμως ὁ Θεσπέσιος συναντοῦσε φίλους, συγγενεῖς καί γνωστούς πού τιμωροῦνταν, χωρίς νά τό περιμένει, καί ὑφίσταντο φοβερά παθήματα καί ἄσχημες καί ἄθλιες τιμωρίες, προχωροῦσαν πρός τό μέρος του θρηνῶντας καί κλαίγοντας.

Στό τέλος εἶδε τόν πατέρα του νά βγαίνει ἀπό κάποιο βάραθρο γεμᾶτος στίγματα καί οὐλές, νά τείνει τά χέρια του πρός ἐκεῖνον καί νά μήν τόν ἀφήνουν οἱ ἐπόπτες τῶν τιμωριῶν νά μένει σιωπηλός ἀλλά νά τόν ἀναγκάζουν νά ὁμολογεῖ ὅτι φέρθηκε ἄνομα σέ κάποιους φιλοξενούμενούς του δηλητηριάζοντάς τους γιά τό χρυσάφι τους· τήν πράξη του δέν ἀντιλήφθηκε κανένας στήν γῆ, ἀλλά στόν κόσμο αὐτό ἀποκαλύφθηκε καί γι᾽ αὐτήν ὑπέστη ἤδη κάποιες τιμωρίες καί ὁδηγεῖται γιά τίς ὑπόλοιπες. Ἐμβρόντητος καί φοβισμένος ὁ Θεσπέσιος δέν τόλμησε νά ἱκετεύσει ἤ νά παρακαλέσει γιά τόν πατέρα του καί καθώς θέλησε νά γυρίσει καί νά φύγει, δέν εἶδε πιά ἐκεῖνον τόν πρᾶο καί φιλικό του ὁδηγό, ἀλλά κάποιοι ἄλλοι, φοβεροί στήν ὄψη τόν ἔσπρωχναν μπροστά δηλώνοντάς του ὅτι ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νά φύγει ἀπό ἐκεῖνον τόν δρόμο.

Τότε παρατήρησε ὅτι αὐτοί πού ἡ ἀδικία τους εἶχε γίνει γνωστή καί εἶχαν τιμωρηθεῖ στήν γῆ, δέν ταλαιπωροῦνταν τόσο σκληρά καί συνεχόμενα καθώς **ἡ ποινή ἀφοροῦσε μόνο τό μή λογικό καί τό παθητικό μέρος τῆς ψυχῆς τους.** Ὅσοι ἀντίθετα περιβεβλημένοι μέ τό πρόσχημα καί τήν φήμη τῆς ἀρετῆς, ἔζησαν μέ φαυλότητα πού δέν ἔγινε ἀντιληπτή αὐτοί ἐξαναγκάζονταν ὀδυνηρά καί σκληρά ἀπό ἄλλους πού στέκονταν ὁλόγυρά τους νά βγάλουν πρός τά ἔξω τό ἐσωτερικό τῆς ψυχῆς τους, σπαρταρῶντας ἀφύσικα καί γυρνῶντας κατά τό ἐσωτερικό τους, ὅπως οἱ θαλάσσιες σκολόπενδρες πού ὅταν καταπιοῦν τό ἀγκίστρι, γυρίζουν τά μέσα ἔξω. Κάποιοι ἀπό αὐτούς μάλιστα πού γδάρθηκαν καί ἀνοίχτηκαν, ἀποκαλύφθηκαν πληγιασμένοι καί γεμᾶτοι κηλίδες, **καθώς ἡ φαυλότητά τους βρισκόταν στό λογικό καί κυρίαρχο μέρος τῆς ψυχῆς τους.**

Εἶπε πώς εἶδε κι ἄλλες ψυχές μπλεγμένες μεταξύ τους σάν τίς ὀχιές δύο δύο, τρεῖς τρεῖς ἤ περισσότερες, νά τρῶνε ἡ μία τήν ἄλλη, μνησίκακες καί κακόθυμες γιά ὅσα ἔπαθαν ἤ ἔκαναν στήν ζωή τους.

Εἶπε πώς **ὑπῆρχαν ἐπίσης λίμνες, ἡ μία πλάι στήν ἄλλη, μία πού ἔβραζε ὁλόγυρα, ἀπό χρυσάφι, ἄλλη παγωμένη, ἀπό μόλυβδο, ἄλλη τραχιά ἀπό σίδερο. Κοντά στέκονταν δαίμονες, πού χρησιμοποιοῦσαν, σάν σιδηρουργοί, λαβίδες γιά νά σηκώσουν καί νά κατεβάσουν ἐναλλάξ τίς ψυχές ἐκείνων πού ἡ πονηρία τους ὀφειλόταν σέ ἀπληστία ἤ πλεονεξία.** Ὅταν οἱ ψυχές γίνονταν διάπυρες καί διάφανες στό χρυσάφι ἀπό τό φλόγισμα, τίς ἐμβάπτιζαν **στήν λίμνη τοῦ μολύβδου.** Μόλις παγώσουν ἐκεῖ καί σκληρύνουν, ὅπως τό χαλάζι, μεταφέρονταν **στήν λίμνη τοῦ σιδήρου.** Ἐδῶ ἔπαιρναν ἔντονο μαῦρο χρῶμα, τσάκιζαν ἀπό τήν σκληρότητά τους καί καθώς συντρίβονταν, ἄλλαζαν μορφή. Στήν συνέχεια μεταφέρονταν πάλι κατ᾽ αὐτόν τόν τρόπο στό χρυσάφι, ὑπομένοντας, ὅπως ἔλεγε, φοβερούς πόνους κατά τίς μεταβολές αὐτές.

Ἀθλιότερα ὅλων, ἔλεγε, ἦταν τά παθήματα τῶν ψυχῶν πού φαίνονταν ὅτι εἶχαν ἀπαλλαχτεῖ ἀπό τήν τιμωρία, ἀλλά μετά τίς ἔπιαναν πάλι. Αὐτές ἦταν οἱ ψυχές πού ἡ τιμωρία τους μεταβιβάστηκε στά παιδιά καί στούς ἀπογόνους τους. Κάθε φορά δηλαδή πού ἡ ψυχή κάποιου τιμωρημένου ἀπογόνου ἔφτανε ἐκεῖ καί συναντοῦσε τόν πρόγονό της, ἐπετίθετο ὀργισμένη καί κραύγαζε ἐναντίον του καί ἔδειχνε τά σημάδια τῶν παθῶν της, κατηγορῶντας καί καταδιώκοντας τήν ψυχή τοῦ προγόνου πού ἤθελε νά φύγει καί νά κρυφτεῖ ἀλλά δέν μποροῦσε. Καί τοῦτο γιατί οἱ τιμωροί ἔσπευδαν καί μετέφεραν τίς ψυχές νά ὑποστοῦν ἀπό τήν ἀρχή τήν τιμωρία τους, ἐνῶ αὐτές ὀλοφύρονταν ἐπειδή γνώριζαν ἐκ τῶν προτέρων τήν τιμωρία.

Σέ μερικές ὅπως ἔλεγε, προσκολλῶντο πολλές ταυτόχρονα ψυχές ἀπογόνων τους, ἀκολουθῶντας τες ὅμοια ὅπως σμήνη μελισσῶν ἤ νυχτερίδες, μέ διαπεραστικές κραυγές καθώς θυμοῦνταν μέ ὀργή ὅσα ἔπαθαν ἐξαιτίας τους.

Στό τέλος εἶδε τίς ψυχές πού κατευθύνονταν πρός δεύτερη γένεση, νά ὁδηγοῦνται βίαια πρός κάθε εἶδους ζωντανά πλάσματα καί οἱ δημιουργοί τῶν τελευταίων νά τούς ἀλλάζουν τό σχῆμα· αὐτοί μέ ὄργανα καί χτυπήματα ἄλλα μέρη κολλοῦσαν καί σφυροκοποῦσαν, ἄλλα στρέβλωναν, ἄλλα λείαιναν καί ἐξαφάνιζαν ἐντελῶς γιά νά τά προσαρμόσουν σέ ἄλλους χαρακτῆρες καί τρόπους ζωῆς. Ἀνάμεσά τους φάνηκε καί ἡ ψυχή τοῦ Νέρωνα πού ἐκτός ἀπό τά ἄλλα δεινά πού εἶχε ἤδη ὑποστεῖ, ἦταν διαπερασμένη ἀπό διάπυρα καρφιά.

Οἱ δημιουργοί εἶχαν ἤδη ἑτοιμάσει καί γιά τούτη κάποια μορφή, αὐτήν τῆς Πινδαρικῆς ἔχιδνας, ἡ ὁποία ἔρχεται στήν ζωή τρώγοντας ἀπό μέσα τήν μητέρα πού τήν κυοφορεῖ. Ξαφνικά ἔλαμψε δυνατό φῶς, εἶπε, καί ἀπό τό φῶς βγῆκε φωνή πού διέταζε νά πάρει τήν μορφή ἄλλου ἡμερότερου πλάσματος καί νά φτιάξουν οἱ δημιουργοί κάποιο ᾠδικό ζῶο τῶν λιμνῶν καί τῶν ἑλῶν. Εἶχε πληρώσει, ἄλλωστε, τήν τιμωρία γιά τίς ἀδικίες του καί τοῦ ὀφειλόταν καί κάτι καλό ἀπό τούς θεούς, ἐπειδή ἐλευθέρωσε τό ἀνώτερο καί πιό ἀγαπητό στούς θεούς γένος τῶν ὑπηκόων του, τούς Ἕλληνες.

Μέχρι τό σημεῖο αὐτό εἶδε· τήν στιγμή πού ἐπρόκειτο νά γυρίσει, σάστισε ἀπό τόν φόβο του· μία ὡραιότατη ὑψηλόσωμη γυναίκα τόν ἔπιασε καί τοῦ εἶπε: *Ἔλα ἐδῶ νά τά ἀπομνημονεύσεις καλύτερα καί πῆγε νά τόν ἀγγίξει μέ πυρωμένο ραβδί, ὅπως αὐτά τῶν ζωγράφων.* Κάποια ἄλλη γυναίκα, ὅμως, τήν ἐμπόδισε καί ξαφνικά ἐκεῖνος παρασυρμένος ἀπό τήν ὁρμητική καί βίαιη ριπή τοῦ ἀνέμου, σάν ἀπό ἴυγγα (πτηνό: σεισοπυγίς: σουσουράδα), ἔπεσε πάνω στό σῶμα του καί ἄνοιξε τά μάτια σχεδόν πάνω στόν ἴδιο τόν τάφο του.

Μτφρ.: Ἐκδ. Κάκτος

Ἐπιμέλεια: Εὐρ. Γαβρᾶ

ΑΡΙΘΜΟΣ 9

Ὡς τρία ἐπί τρία στά θρησκευτικά συστήματα στόν Ἐσωτερισμό εἶναι ὁ ἀριθμός τῆς σωτηρίας καί τό σύμβολο πνευματικῆς ἀναγεννήσεως, ἡ ἔννοια τῆς ὑψίστης τελειότητος. Ἀναφέρονται 9 οὐράνιες σφαῖρες καί 9 τάξεις οὐρανίων πνευμάτων. Στήν θεία Κωμωδία τοῦ Δάντου περιγράφονται 8 κύκλοι τοῦ παραδείσου στούς ὁποίους ἀντιπαρατάσσονται 9 κύκλοι τῆς κολάσεως.

Μέγα μέρος τῶν βουδδιστῶν, οἱ ὁποῖοι παραδέχονται 9 πνευματικές βαθμίδες κατασκευάζει τούς ναούς του μέ 9 ὀρόφους καί στέγες. Ὁ κυβερνήτης τοῦ Πεκίνου ἐκαλεῖτο στρατηγός τῶν 9 πυλῶν καί ἡ ἀρχαιοτέρα ἐπαρχία τῆς αὐτοκρατορίας διαιρεῖτο σέ 9 νομούς.

Κάθε κυκλική ἔκταση, κάθε κυκλική γραμμή εἶχε στούς Πυθαγορείους ὡς ἀντιπροσωπευτικό σημεῖο της τόν ἀριθμό 9. Ὁ ἀριθμός αὐτός ἦταν τό σημεῖο κάθε περιφερείας διότι ἡ περιφέρεια ἑκάστου κύκλου ἀπαρτίζεται ἀπό 360^0 ἤτοι 3+6+0=9.

Ὁ ἀριθμός 9 ἔχει καί τήν περίεργη ἰδιότητα, πολλαπλασιαζόμενος ἐπί τόν ἑαυτό του ἤ ἐπί κάποιον ἄλλο ἀριθμό, νά δίδει ὡς γινόμενο ἀριθμό τοῦ ὁποίου τά ψηφία ἀθροιζόμενα, δίδουν ἐν τέλει τόν 9. Ἔτσι π.χ.

9x2 ἴσον 18 ὅπου 1+8 ἴσον 9

9x3 ἴσον 27 ὅπου 2+7 ἴσον 9

9x4 ἴσον 36 ὅπου 3+6 ἴσον 9

9x5 ἴσον 45 ὅπου 4+5 ἴσον 9 κ.ο.κ.

Ἕνεκα τῆς ἰδιότητας αὐτῆς ὁ ἀριθμός 9 κατά τούς Πυθαγορείους παρεῖχε στό πνεῦμα χαρακτηριστικό ἔμβλημα τῆς ὕλης, ἡ ὁποία ἀκαταπαύστως συντίθεται πρό τῶν ὀφθαλμῶν μας ἀφοῦ ὑποστεῖ μύριες ὅσες ἀποσυνθέσεις.

Ὁ ἀριθμός ἐννέα ὡς ἱερός ἀριθμός, ἦταν πανάρχαιο κεντρικό σημεῖο ἰδιαιτέρως στόν Ἑλληνικό πολιτισμό. Ὁ Ἡσίοδος ἀναγνωρίζει κατηγορηματικῶς στά «Ἔργα καί Ἡμέραι» τόν φέροντα εὐτυχία χαρακτήρα τοῦ 9.

Οἱ ἀρχαῖοι σοφοί θεωροῦσαν τόν ἐννέα ἐξίσου ἱερό μέ τούς ἀριθμούς ἕνα, τρία, πέντε καί ἑπτά δηλαδή ὅλους τούς περιττούς ἀριθμούς τῆς δεκάδος διότι περιέκλειε σημαντικό συμβολισμό. Ἕκαστο ἐκ τῶν τριῶν στοιχείων, τά ὁποῖα ἀποτελοῦν τά σώματά μας, εἶναι, ἔλεγαν, τριαδικό. Τό ὕδωρ περιέχει γῆ καί πῦρ. Ἡ γῆ περιέχει πύρινα καί ὑδάτινα μέρη, τό δέ πῦρ εἶναι συγκερασμένο ἀπό ὑδάτινα σφαιρίδια καί γήινα μόρια. Ἐπειδή κανένα ἀπό τά τρία στοιχεῖα δέν εὑρίσκεται χωρισμένο ἀπό τά ἄλλα, ὅλα τά ὑλικά ὄντα, τά ἀποτελούμενα ἐκ τῶν τριῶν αὐτῶν στοιχείων, ἀπό τά ὁποῖα τό καθένα εἶναι τριπλό, δύνανται νά σημειώνονται διά τοῦ εἰκονικοῦ ἀριθμοῦ 3x3=9, ὁ ὁποῖος κατέστη ἔτσι τό σύμβολο παντός σχηματικοῦ σώματος.

Ὁ ἀριθμός 9 πολλαπλασιαζόμενος μέ καθέναν ἀπό τούς ἄλλους ἀριθμούς παράγει τήν ἀκόλουθη ἀριθμητική πρόοδο:

9x1=9, 9x2=18, 9x3=27, 9x4=36, 9x5=45, 9x6=54, 9x7=63, 9x8=72, 9x9=81, 9x10=90.

Ἕκαστος διψήφιος ἀριθμός τῆς ἀριθμητικῆς προόδου ἀποτελεῖται ἀπό δύο ψηφία, τό ἄθροισμα τῶν ὁποίων δίδει τόν ἀριθμό 9. Ἐπίσης, τό ἥμισυ τῶν ἀριθμῶν τῆς προόδου αὐτῆς, δηλαδή 9,18,27,36,45, δίδει ἄθροισμα 135, ὅπου πάλι 1+3+5=9. Καί παραδόξως τό ἄλλο ἥμισυ δηλαδή τό 90, 81, 72, 63, 54 δίδει πάλι ἄθροισμα 360, ὅπου πάλι 3+6+0=9.

Ἐπίσης, τό ἄθροισμα ὁποιωνδήποτε ἐκ τῶν ἀριθμῶν τῆς προόδου εἶναι πάντοτε ἀριθμός τοῦ ὁποίου τά ψηφία ἀθροιζόμενα δίδουν πάντοτε τό 9. Ἔτσι, π.χ.

18+63+72=153 ὅπου 1+5+3=9

27+81+36=144 ὅπου 1+4+4=9

63+90+9+54=216 ὅπου 2+1+6=9

81+81+72+72=306 ὅπου 3+0+6=9 κ.ο.κ.

Μία ἄλλη περίεργη ἰδιότητα τοῦ ἀριθμοῦ εἶναι **ἡ ἰσορροπία τήν ὁποία πολλαπλασιαζόμενος παρουσιάζει μέ τούς ἀριθμούς τῶν γινομένων του.** Ἔτσι, τό 45 καί τό 54 ἔχουν τά ἴδια ψηφία ἀνεστραμμένα ὅπως καί οἱ 36 καί 63, οἱ 27 καί 72, οἱ 18 καί 81.

Ἕνεκα αὐτῶν τῶν ἰδιοτήτων του οἱ ἀρχαῖοι ἔβλεπαν τόν ἀριθμό αὐτόν μέ κάποιον τρόμο καί τόν θεωροῦσαν ὡς κακό οἰωνό, ὡς σύμβολο τοῦ εὐμετάβλητου, τοῦ ἀσταθοῦς καί τοῦ εὐθραύστου τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ἀπέφευγαν δέ ἕνεκα τούτου κάθε ἀριθμό στόν ὁποῖο ἐμφανίζεται ὁ 9 καί κυρίως τόν 81 (=9x9) καί τοῦ ὁποίου τά δύο ψηφία 8 καί 1 προστιθέμενα δίδουν τό ἐννέα. Ἄν δέ ὁ ἀριθμός 6 ἦταν τό σύμβολο τῆς γήινης σφαίρας ζωογονουμένης ὑπό τοῦ θείου πνεύματος, ἡ εἰκόνα τοῦ ἀριθμοῦ 9 ἦταν τό σύμβολο τῆς γῆς, διατελούσης ὑπό τήν ἐπίδραση ἀγαθῶν πνευμάτων.

Στήν νεοπλατωνική μυστική τῶν ἀριθμῶν ἔχει ποικίλη σημασία.

Κατά τήν ἀπόκρυφη ἀριθμολογία λαμβανομένου ὑπόψιν ὅτι ὁ ἀριθμός 9 εἶναι τό τριπλοῦν τῆς τριάδος καί ὁ τελευταῖος τῆς σειρᾶς τῶν ἁπλῶν ἀριθμῶν, μετά τήν ὁποία ἐπανερχόμεθα στήν μονάδα, ἀναπαριστᾶ αὐτός τόν πλήρη ὀργανισμό καί τήν πλήρη ἐκδήλωση μιᾶς ἐνεργείας ἤ σειρᾶς ὄντων ἐν ἐξελίξει βαινόντων, ὡς καί τήν ἀλληλεξάρτηση, ἡ ὁποία συνδέει ὅλα τά τμήματα τοῦ κόσμου, διότι συμβολίζει τήν πρός τήν μονάδα ἐπιστροφή. Ὁ ἀριθμός 9 εἶναι **τό παγκόσμιο κοσμικό μέγα κέντρο**, διά τοῦ ὁποίου ὅλα τά μέρη τοῦ κόσμου ἐπικοινωνοῦν μεταξύ τους καί ἀνταλλάσσουν τίς παλμικές δονήσεις τους.

Στήν ἀποκρυφολογία ὁ ἀριθμός 9 παριστάνεται δι' ἑνός κύκλου ἔχει δέ ὡς σύμβολό του τόν οὐροβόρον ὄφιν. Συμβολίζει δέ τήν ***ὑλοποιημένη φύση.***

Στήν ἀστρολογία ὁ ἀριθμός 9 παριστάνει τούς ἐννέα μῆνες τῆς ἀνθρωπίνης καί τῆς ἡλιακῆς κυοφορίας διότι, ἀφοῦ συνελήφθη τήν 21 Μαρτίου (ἐαρινή ἰσημερία) ὅταν ἀνιστάμενος ἀπό τόν χειμερινό θάνατο εἰσέρχεται στήν ζωή τοῦ ἔαρος, ὁ ἥλιος ἀναγεννᾶται ὅπως ὁ ἄνθρωπος μετά ἀπό 9 μῆνες, δηλαδή τό χειμερινό Ἡλιοστάσιο.

Στήν μυσταγωγία ὁ ἀριθμός 9 ἔχει μεγάλη ἀξία τήν ὁποία ὀφείλει κυρίως στό ὅτι εἶναι γινόμενο τοῦ κατ' ἐξοχήν ἱεροῦ ἀριθμοῦ 3, πολλαπλασιαζομένου ἐπί τόν ἑαυτό του.

Διά τοῦτο καί ὁ ἀριθμός αὐτός δηλοῦται διά τῆς ἐκφράσεως 3 ἐπί 3.

Π. Γράβιγγερ

ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ

Γραπτός λόγος σημαίνει Ἀλήθεια - Συναίσθημα - Μοναξιά - Ἐπικοινωνία - Ταξίδι εἰκόνων - Σιωπή.

Ἡ ἀφήγηση τοῦ πραγματικοῦ παρελθόντος τοῦ ἀνθρώπου λέγεται **μυθολογία.**

Κυρίαρχο στοιχεῖο ἔκφρασης εἶναι ὁ συναισθηματισμός.

Δευκαλίων: Σ' αὐτό τό ὄνομα, ὑπάρχουν ὅλα τά στοιχεῖα πού συνθέτουν τόν κατακλυσμό, ὅπως καί ἡ ἀνάγκη τῆς ἀναγέννησης τοῦ ἀνθρώπινου γένους μέσῳ τῶν ὑδάτων.

Τό ῥῆμα δεύω - βρέχω μᾶς τονίζει τήν ζωογόνο δύναμη τῶν ὑδάτων.

Ὁ Δευκαλίων ἔχει ἐπωμιστεῖ τήν διαιώνιση τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους.

Εἶναι ἡ ψυχή πού δέχτηκε νά κουβαλήσει τήν γνώση καί νά τήν μεταλαμπαδεύσει. Μέ τήν θυσία πού κάνει στόν Δία, ζητεῖ συγχώρεση καί ἐπαναφορά τῆς τάξης καί ἐπικράτηση τῶν νόμων τοῦ σύμπαντος.

Πύρρα, πηγή φωτός γιά τούς ἀνθρώπους, ἀλλά καί ἐσωτερική καλλιέργεια, ἀφοῦ ἡ ἴδια ἐκπροσωπεῖ τό θῆλυ.

Εἶναι τῆς Δήμητρας ἁγνή φύση καί σπορά, ἀφοῦ στόν μῦθο μας ἔχει καί αὐτή τήν ὑπόσταση.

Ὁ μῦθος μας, ὡς ψυχική κυρίως ἔκφραση, δραστηριοποιεῖ μέ τό πνεῦμα του - ἡρωοποιεῖ καί, τέλος, συμβολίζει τήν ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου νά ὁδηγηθεῖ, μέσα ἀπό τήν γνώση, στήν πραγματικότητα τοῦ εἶναι του.

Ὅπως εἶπε καί ὁ Ὅμηρος, *δέν γεννήθηκες ἀπό βελανιδιά ἤ ἀπό πέτρα.*

Ὁ κατακλυσμός ἔχει κι ἄλλη διάσταση. Συνδέεται μέ τίς τελετουργίες γύρω ἀπό τήν ἐτήσια σπορά, στήν ἀρχή τοῦ νέου χρόνου.

Ἔτσι ἡ σπορά θεολογεῖται μέ τήν δημιουργία ἑνός νέου λαοῦ, ἀπό τά ὀστᾶ τῆς μεγάλης μάνας, δηλαδή τά λιθάρια τῆς γῆς. Ἔχουμε, δηλαδή, τήν πρωταρχική διαπίστωση τῆς γενετικῆς δύναμης τῆς γῆς, βεβαίως μέ τήν ὑπόδειξη τοῦ Διός.

Λίθος, στήν ἀρχέγονη γλῶσσα, σημαίνει πετρωμένος καρπός.

Σπόρος - πέτρα - χῶμα - γῆ, ἀποτελοῦν ἑνιαῖο νόημα.

Καί ὁ γράφων εἶναι ἐξέλιξη τῶν παραπάνω.

Δευκαλίων: γιός τοῦ πνευματικοῦ ὁδηγοῦ τῶν ἀνθρώπων. Ἥρως τοῦ πολιτισμοῦ.

Πρῶτος θνητός βασιλιάς καί γενάρχης.

Ἀγάπησε τόν ἄνθρωπο γιατί ὁ ἴδιος ἦταν γιός τοῦ πιό φωτεινοῦ καί θείου πνεύματος: τοῦ Προμηθέως.

Τό ἀνθρώπινο γένος ἀκολουθεῖ ὑποχρεωτικά τήν μοῖρα του μέσα στόν χρόνο. Πάντα κάποιος Δευκαλίων θά μεταλαμπαδεύει τό φῶς στό ἀνθρώπινο πνεῦμα καί θά βοηθᾶ στήν δημιουργία νέων ἀνθρώπων.

Ἡ ἀσέβεια καί ἡ ἀνομία τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου, δημιούργησε πολλές ἀνάγκες. Ἔτσι ὅλοι ἐμεῖς καί πολλοί ἄλλοι, ψάχνουμε κιβωτούς γνώσης.

Οἱ ἑλληνικοί μῦθοι πραγματεύονται πάντα ζητήματα πού στέκουν πολύ ψηλότερα ἀπό τά ἀνθρώπινα πλάσματα. Καί ὁ γράφων κανονικά, ἔπρεπε νά σιωπᾶ καί νά ἀφουγκράζεται τούς χτύπους τῆς καρδιᾶς του. Ἐπιβάλλω στόν ἑυατό μου τήν σιωπή, ὥσπου ἡ ψυχή μου νά γεμίσει μέ εἰκόνες καί νά νοήσει πραγματικά ὅσα ἀκούσει.

Κράτα τό στόμα κλειστό,

χρώματα καί οὐράνιο τόξο, κόκκινα ρόδα ὀρφικά στοῦ νοῦ τά κύτταρα, ἔφερε ὁ ἀγέρας. Ἐλπίζω νά βρῶ κουράγιο νά παλέψω.

Κράτα τό στόμα κλειστό,

ἁπλά ἄνοιξε τό παράθυρο, δῶσε τήν εὐκαιρία στῆς ἄνοιξης τό ἡνίοχο ἅρμα, πορεία ἡλιακή νά διαγράψει. Τό ὄνειρο εἶναι ἡ μελωδία, πού ἀγαπᾶ ἡ ψυχή μας.

Δευκαλίων

(μαθητής τῆς Πυθαγορείου ὁμάδος τοῦ Ἰδεοθεάτρου)

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ὁ μῦθος μᾶς λέει ὅτι ἡ Ἀντιγόνη εἶναι κόρη τοῦ Οἰδίποδος καί τῆς Ἰοκάστης, οἱ ὁποῖοι παντρεύονται χωρίς νά γνωρίζουν ὅτι εἶναι μητέρα καί γιός καί ἀποκτοῦν τήν Ἀντιγόνη, τήν Ἰσμήνη, τόν Ἐτεοκλή καί τόν Πολυνείκη.

Ὅταν ἀποκαλύπτεται ἡ συγγένειά τους, ὁ μέν Οἰδίπους αὐτοτυφλώνεται καί αὐτοεξορίζεται, ἐνῶ ἡ Ἰοκάστη αὐτοκτονεῖ. Οἱ γιοί τους συμφωνοῦν νά βασιλεύουν μιά χρονιά ὁ καθένας, ἀλλά μετά τό τέλος τοῦ πρώτου χρόνου, ὁ Ἐτεοκλῆς ἀρνεῖται νά παραδώσει τόν θρόνο. Ὁ Πολυνείκης πηγαίνει στό Ἄργος, παντρεύεται τήν κόρη τοῦ βασιλιᾶ καί ἐκστρατεύει μαζί μέ ἄλλους ἔξη πρίγκηπες ἐναντίον τῆς Θήβας γιά νά καταλάβει τόν θρόνο.

Ἀποφασίζεται νά κριθεῖ ἡ μάχη ἀπό τό ἀποτέλεσμα τῆς μονομαχίας ἀνάμεσα στά δύο ἀδέλφια, τά ὁποῖα τελικά ἀλληλοσκοτώνονται.

Ὁ θεῖος τους Κρέων γίνεται βασιλιάς καί ἐνῶ κηδεύει μέ τιμές τόν Ἐτεοκλή, ἀπαγορεύει μέ ποινή θανάτου, τήν ταφή τοῦ Πολυνείκη.

Ἡ Ἀντιγόνη θάβει ὑποτυπωδῶς τόν ἀδελφό της, συλλαμβάνεται, καί ὁ Κρέων τήν κλείνει ζωντανή μέσα σέ μιά σπηλιά, ὅπου αὐτοκτονεῖ.

Ὁ Αἵμων, γιός τοῦ Κρέοντος καί μνηστήρας τῆς Ἀντιγόνης, προσπαθεῖ νά τοῦ ἀλλάξει γνώμη, δέν τά καταφέρνει ὅμως καί ὅταν πηγαίνει μόνος του νά ἐλευθερώσει τήν Ἀντιγόνη, τήν βρίσκει νεκρή καί αὐτοκτονεῖ στήν ἀγκαλιά της.

Ἡ Ἀντιγόνη εἶναι, ὅπως μᾶς λέει καί τό ὄνομά της, **αὐτή πού θά σταθεῖ ἀπέναντι ἀπό τούς γονεῖς της.** Ἐκεῖνοι παραδόθηκαν στά πάθη τους. (Ἄλλωστε τό ὄνομα τοῦ Οἰδίποδος παραπέμπει στά ψυχικά πάθη, ἀφοῦ ἡ λέξη οἰδέω - ῶ χρησιμοποιεῖται μεταφορικά ἐπί τῶν ψυχικῶν παθῶν). Ἡ Ἀντιγόνη θά καθυποτάξει τά δικά της.

Ἡ πρώτη της μάχη λοιπόν, εἶναι μέ τήν ἐριστική πλευρά τῆς φύσεώς της (ἡ προσπάθεια νά τιθασσεύσει τήν ὀργή της), καθώς καί μέ τήν ἐπιθυμία της γιά ἀπολαύσεις τοῦ ὑλικοῦ ἐπιπέδου, ὅπως ἡ δόξα ἤ ἡ καλή φήμη πού προκαλεῖ καί τόν φόβο περί τοῦ ἀντιθέτου. Τά δύο αὐτά πάθη, πού συμβολίζονται μέ τούς ἀδελφούς της, συγκρούονται καί ἀλληλοεξουδετερώνονται.

(**Ἐτεοκλῆς** - ἀληθινή, γνήσια φήμη, δόξα, ἀλλά καί κακή φήμη. **Πολυνείκης** - πολύ ἐριστικός).

Στήν συνέχεια, ἔρχεται ἀντιμέτωπη μέ τήν λογική της πού συμβολίζεται μέ τήν ἀδελφή της Ἰσμήνη

(ἰσμή - σύνεσις, φρόνησις) καί προσπαθεῖ νά τήν προσεταιρισθεῖ γιά νά συμπορευτοῦν στήν πορεία πρός τήν θέωση. Ἐκείνη ὅμως ἀντιδρᾶ γιατί εἶναι τό κομμάτι τῆς λογικῆς πού ὀνομάζουμε συνήθως, 'κοινή λογική', ἀπαραίτητο στήν καθημερινή μας ζωή καί συνδιαλλαγή στό ἐπίπεδο τοῦ ὑλικοῦ κόσμου καί ἑπομένως δεμένο μέ αὐτόν καί μέ τούς περιορισμούς πού ἡ κοινωνία θέτει στό ἄτομο (*γυναῖκες εἴμαστε καί πρέπει νά ὑπακοῦμε, ἀγαπᾶς τά ἀδύνατα....*).

Ἡ ψυχή βεβαίως, ἀκολουθεῖ τόν δρόμο της, ἀγνοῶντας ὑλικούς καί κοινωνικούς περιορισμούς (*δέν ἔχει δικαίωμα στό χρέος μου ὁ Κρέων...*).

Ἀργότερα, αὐτό τό κομμάτι τοῦ λογικοῦ ζητεῖ νά συμπορευτεῖ μέ τήν ψυχή γιατί γνωρίζει ὅτι, ὅταν ἡ ψυχή στρέφεται πρός πνευματικότερους κόσμους, ἐκεῖνο πεθαίνει.

Ἡ Ἰσμήνη ζητεῖ ἀπό τήν Ἀντιγόνη νά μοιραστοῦν τήν τύχη της, ἀλλά ἐκείνη ἀρνεῖται γιατί γνωρίζει ὅτι, τώρα πιά, ἔχει ἀνάγκη μόνον τήν ἀνωτέρου ἐπιπέδου καί λειτουργίας λογική της.

Τό ἑπόμενο ἐμπόδιο εἶναι ἡ κοινωνία καί οἱ νόμοι της, πού συμβολίζονται ἀπό τόν Κρέοντα. Ἡ ψυχή ὅμως, τούς ἔχει ἤδη ἀγνοήσει καί ξεπεράσει γιά χάρη ἀνωτέρων ἀξιῶν καί ἀληθειῶν (ἔχει ἤδη θάψει τόν ἀδελφό της, παρά τήν ρητή διαταγή τοῦ Κρέοντος περί τοῦ ἀντιθέτου). Ἔτσι κρατᾶ περήφανη στάση ἀπέναντι στο δριμύ 'κατηγορῶ' τοῦ Κρέοντος, ἀδιαφορῶντας πλέον γιά τόν ὑλικό κόσμο.

Τελικά, ἕνα κομμάτι τῆς κοινωνίας (πού θά μπορούσαμε νά ποῦμε ὅτι συμβολίζει καί τό συλλογικό ἀσυνείδητο) ἀναγνωρίζει ὅτι οἱ πράξεις καί ἡ πορεία τῆς ψυχῆς εἶναι ἀφ' ἑνός μέν ἀποτέλεσμα προσωπικῆς ἐπιλογῆς καί ἀγῶνα, ἀφ' ἑτέρου δέ ὅτι, εἶναι ὀρθή (μέσω τοῦ χοροῦ ἀναφωνεῖ *'μόνη σου διάλεξες ζωντανή νά πᾶς στόν Ἅδη', 'ὁ θάνατος θά σέ δοξάσει'*).

Τελικά ἡ ψυχή ἀπεκδύεται τό ὑλικό της σῶμα γιά νά προχωρήσει σέ ὑψηλότερες διαστάσεις στήν πορεία της πρός τήν ἕνωση μέ το Θεῖο (συμβολική αὐτοκτονία τῆς Ἀντιγόνης, ἀφοῦ θάνατος ἴσον μεταμόρφωση).

Λίγες στιγμές πρίν, ὁ μνηστήρας τῆς Ἀντιγόνης, Αἵμων, πού ἐκπροσωπεῖ τήν πιό γήινη ὄψη τοῦ ἔρωτος τοῦ προσκολλημένου στήν ὕλη καί τήν σάρκα, προσπαθεῖ νά ἐμποδίσει τόν θάνατό της καί, κατά συνέπεια, τήν ἐξέλιξή της.

Ὅμως, ἡ ψυχή ἔχει πάρει ἤδη τόν δρόμο της καί δέν γυρίζει πίσω, ἔτσι, ὁ ἔρως ἀφήνει μέ τήν σειρά του τό ὑλικό πεδίο γιά νά κατακτήσει τήν ὑψηλότερη, πνευματικότερη καί οὐσιαστικότερη πλευρά τῆς ὑπόστασής του (συμβολικός θάνατος τοῦ Αἵμονος στήν ἀγκαλιά τῆς Ἀντιγόνης).

Ἡλιοδίτη

(μαθήτρια τῆς Πυθαγορείου ὁμάδος τοῦ Ἰδεοθεάτρου)

Οἱ Ἀθλητικές ἐπιτυχίες τό 2004 τῶν ἑταίρων τοῦ Ἰδεοθεάτρου

Δήμητρα Ντόβα

8η Ὀλυμπιονίκης 4 ἐπί 400

Ὑάκινθος - Ἀπ. Κορωνιός

3ος Πανελληνιονίκης στό Παγκράτιον καί 6ος στήν Ἑλληνορωμαϊκή πάλη. (κατηγορίας 60 κιλῶν - ἀνδρῶν).

Πρόκλος - Μ. Καραγιάννης

Προπονητής στίβου ἅλμα ἐπί κοντῷ. Ἡ ἀθλήτριά του

Κυριακοπούλου Νικολέττα

1η στό Πανελλήνιον Πρωτάθλημα καί 6η στό Παγκόσμιο Ἐφήβων Νεανίδων

Θερμά τούς συγχαίρουμε καί τούς εὐχόμεθα νέες ἀθλητικές καί πνευματικές προόδους.

Εὐχαριστοῦμε θερμῶς τόν Βύρωνα Ἀθανίτη γιά τήν εὐγενῆ προσφορά του πρός ἐνίσχυση τῶν παιδικῶν προγραμμάτων τοῦ Ἰδεοθεάτρου ΟΜΗΡΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑ Μαθήματα Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν, στήν ἱερή μνήμη τοῦ πατρός του.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὅς μάλα πολλά πλάγχθη, ἐπεί Τροίης ἱερόν πτολίεθρον ἔπερσε· πολλῶν ἀνθρώπων ἴδε ἄστεα καί νόον ἔγνω.

Ὁ ἥρωας πού νίκησε μέ τό μυαλό του. Ὁ πολυμήχανος, ὁ πολύγνωμος, ὁ ἀδάμαστος.

Ὅλο τό ταξίδι τοῦ Ὀδυσσέα εἶναι μιά ἀλληγορία. Εἶναι μιά πρόκληση καί μιά διδαχή γιά ὅλους αὐτούς πού θέλουν νά ξεφύγουν ἀπ'τό ἐπίπεδο τῶν ἀνθρώπων καί ν'ἀκουμπήσουν αὐτό τοῦ ἥρωα.

Τί εἶναι λοιπόν ὁ Ὀδυσσεύς;

Ἴσως εἶναι ἡ ἀτομική ψυχή, ὁ ἀνώτερος ἑαυτός πού λαχταρᾶ νά ἐπιστρέψει ἐκεῖ ἀπ' ὅπου ξεκίνησε. Στόν Ὅμηρο, ὁ Ὀδυσσέας μᾶς μιλάει γιά τήν ἐπιστροφή του στήν ἡλιακή Ἰθάκη. Γιά τήν ἐπιστροφή του στήν βάση του πού ἄν μη τι ἄλλο, εἶναι λαμπερή καί φωτίζεται ἀπό τον ἥλιο.

Ἔτσι λοιπόν καί ὁ ἀνώτερος ἑαυτός μας λαχταρᾶ νά ἐπιστρέψει ἐκεῖ πού ἀνήκει, ἐκεῖ πού εἶναι ὅλα λαμπερά καί πού κυβερνάει ὁ Θεός τοῦ Ἥλιου.

Ἡ ἱστορία τοῦ Ὀδυσσέα δέν εἶναι ἁπλά μιά περιπέτεια, ἀλλά ἡ περιπέτεια κάθε ψυχῆς πού θυμᾶται, πού προσμένει τό δέσιμο στό ἅρμα τοῦ νικητή.

Καί ποιοί εἶναι οἱ σύντροφοι τοῦ Ὀδυσσέα; Μήπως τά εὐαίσθητα κομμάτια τοῦ ἑαυτοῦ μας, μήπως οἱ ὑποπροσωπικότητές μας πού γίνονται οἱ σύντροφοί μας σέ κάθε μας φάση;

Ἀλλά ἄς ἀρχίσω ἀπό τήν ἀρχή.

Ὁ Ὀδυσσέας ἦταν γιός τοῦ ἥρωα Λαέρτη καί τῆς συζύγου του Ἀντίκλειας. Γιά τόν Λαέρτη δέν ξέρουμε πολλά· ἀναφέρεται ὅτι ἔλαβε μέρος στήν Ἀργοναυτική ἐκστρατεία μαζί μέ τόν Ἰάσονα κι ἔκανε κι αὐτός ἡρωικές πράξεις.

Ὁ Ὀδυσσέας, λοιπόν, ὄντας βασιλιάς τῆς Ἰθάκης, καλεῖται μαζί μέ ὅλους τούς Ἀχαιούς νά πολεμήσει στήν Τροία. Ἐκεῖ συμμετέχει μέ ἀνδρεία καί ἄπλετη εὐελιξία τοῦ νοῦ. Ἡ νίκη τῶν Ἀχαιῶν στηρίζεται σέ ἐκεῖνον, ἀφοῦ τό κοφτερό του μυαλό ἐφευρίσκει τόν Δούρειο Ἵππο. Φεύγοντας ἀπό τήν Τροία ἀρχίζει ἡ περιπλάνησή του.

Ἀπό τήν ἄκρη τῶν Κικιόνων λοιπόν ὅπου ὁ Ὀδυσσέας καί οἱ σύντροφοί του βρίσκονται, στήν Ἴσμαρο καί γλιτώνουν τήν τελευταία στιγμή ἀπό τήν ἐπίθεσή τους. Τήν καρδιά τους τρώει ἡ μέριμνα κι ὁ κόπος.

Στό νησί τῶν Λωτοφάγων, ὅπου οἱ καρποί τῶν λωτῶν φέρνουν τήν λήθη. Αὐτό μέ προτρέπει νά σκεφτῶ ἐκεῖνες τίς ψυχές πού ἔχουν πέσει σέ λήθη, σέ μιά βαθιά λήθη, χωρίς νά μποροῦν νά θυμηθοῦν, ἐκεῖνες τίς ὀντότητες πού τίς ἀπασχολεῖ ἡ μέριμνα γιά τήν ἀπόχτηση ὑλικῶν ἀγαθῶν καί ἔχουν λησμονήσει τήν ἀνάγκη τους γιά ἀνύψωση τοῦ πνεύματος.

Πῶς ὁ Ὀδυσσέας λοιπόν προσπερνάει;

Μέ ἐγκράτεια... Κι ὕστερα, στό νησί τῶν κυκλώπων καί στόν κύκλωπα Πολύφημο, γιό τοῦ Ποσειδῶνα.

Ἐκεῖ, ὅλοι οἱ σύντροφοι ἑνώνονται. Ὅμως δέν μποροῦν νά τόν σκοτώσουν, ἁπλῶς τόν τυφλώνουν.

Κύκλωψ εἶναι αὐτός πού ὑποκλέπτει τήν λογική κρίση. Ἔτσι, λοιπόν, καί τά κομμάτια τῆς ἀτομικῆς ψυχῆς ἑνώνονται γιά νά νικήσουν τόν Πολύφημο, γιό τοῦ Ποσειδῶνα, γιό τῶν συναισθημάτων καί τῶν παθῶν.

Ἀπό ἐκεῖ, στό νησί τοῦ Αἰόλου.

Ὁ ἄνεμος συμβολίζει τόν νοῦ. Ἔτσι, τό κλείσιμο τῶν ἀνέμων στό ἀσκί, ἴσως νά συμβολίζει τίς ἀδυναμίες μας, πού ἄν τίς περιορίσουμε καί δέν τίς ἀφήσουμε νά μᾶς ἄγουν καί νά μᾶς φέρουν μέσα στό πέλαγος τῆς ζωῆς, ἴσως κάποια στιγμή νά μπορέσουμε νά ἀκουμπήσουμε τόν στόχο μας. Ὅμως, ὁ Ὀδυσσέας κοιμήθηκε κι ἔτσι ἦρθε ἡ συμφορά.

Ὁ σκοπός θέλει ἐπαγρύπνηση καί πολλές φορές δέν ὑπάρχει δεύτερη εὐκαιρία, ὅπως καί ἡ ἄρνηση τοῦ Αἰόλου νά βοηθήσει δεύτερη φορά τόν Ὀδυσσέα.

Ὕστερα ἀπό ἄλλη μιά ταλαιπωρία στό νησί τῶν Λαιστρυγόνων, φτάνουν στό νησί τῆς Κίρκης.

Ὅταν ὁ Ὀδυσσέας ἀποφασίζει ν' ἀφήσει τό πλοῖο, φτάνει κοντά του ὁ Ἑρμῆς. Ὁ Ἑρμῆς συμβολίζει τόν συνετό λόγο, τόν συνετό νοῦ. Ἔτσι, ὁ Ὀδυσσέας θά νικήσει τήν Κίρκη.

Οἱ σύντροφοι πού ἔγιναν γουρούνια συμβολίζουν τίς ἀκολασίες καί τίς ἐφήμερες ἀπολαύσεις. Ὁ 'κυκεών' τῆς Κίρκης εἶναι ἀγγεῖο ἡδονῆς. 'Μῶλυ' ὀνομάζει ὁ Ὅμηρος τό φυτό πού ἔδωσε ὁ Ἑρμῆς στόν Ὀδυσσέα γιά νά ἀποφύγει τά μάγια τῆς Κίρκης, πού μπορεῖ νά συμβολίζει τήν φρόνηση ἤ τήν μύηση ἀπό τό ρῆμα 'μῶ' πού σημαίνει μνοῦμαι. Καθυποτάσσοντας τήν Κίρκη, τῆς ζητάει νά τόν βοηθήσει γιά τήν ἐπιστροφή στήν πατρίδα, ὅμως ἐκείνη τοῦ ἀπαντάει ὅτι πρέπει πρῶτα νά περάσει ἀπό τόν Ἅδη.

Ὅλες οἱ ψυχές πρέπει νά περάσουμε ἀπό τόν Ἅδη καί ἀπό ἐκεῖ νά βγοῦμε στό φῶς ἀποτινάζοντας τίς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες μας.

Ὁ Ὀδυσσέας περνάει δύο ποταμούς, τόν Κωκυτό καί τόν Πυριφλεγέθοντα.

Τό ὄνομα 'Κωκυτός' προέρχεται ἀπό τό ρῆμα 'κωκύω' πού σημαίνει θρηνῶ, ὀδύρομαι.

Πυριφλεγέθοντας, γιατί μετά τά δάκρυα, ἡ ταφή καί ἡ φωτιά ἐξαφανίζουν ὅ,τι βρίσκεται στήν ἀνθρώπινη σάρκα. Καί οἱ δύο χύνονται στόν Ἀχέροντα, ἀπό τό 'ΑΧΟΣ' πού σημαίνει λύπη.

Αὐτός καταλήγει στά νερά τῆς Στυγός πού ἴσως συμβολίζει τήν στυγνότητα πού χαρακτηρίζει τόν θάνατο. Ὁ Ὀδυσσέας ζητάει τόν χρησμό τοῦ μάντη Τειρεσία. Ἐκεῖνος ἀπαντάει ὅτι θά πάθουν πολλά κακά, αὐτός καί οἱ σύντροφοί του, ἀλλά θά φτάσουν στήν Ἰθάκη, ἀρκεῖ νά θέλει 'χαλινό' νά βάλει στήν καρδιά του. Ἡ ἐγκράτεια, σάν συμβουλή, ἐπικρατεῖ καί πάλι καί ἴσως συμβολισμός τῆς ἐγκράτειας πού θά πρέπει νά ἔχουμε στίς γαστρυμαργικές μας ἀπολαύσεις, ἀφοῦ τοῦ μιλάει γιά τά βόδια τοῦ Ἥλιου, πού ὁ Ὀδυσσέας καί οἱ σύντροφοί του δέν πρέπει νά πειράξουν.

Φεύγοντας ἀπό τόν Ἅδη, ὁ Ὀδυσσέας ξαναγυρνάει στην Κίρκη κι ἐκείνη τόν συμβουλεύει γιά τόν ἑπόμενο σταθμό του, τίς Σειρῆνες. Ὁ Ὀδυσσέας δένεται στό κατάρτι γιά νά μπορέσει ν' ἀκούσει τό τραγούδι, ὅμως νά μήν παρασυρθεῖ.

Ἡ ἐμμονή στούς στόχους μας καί στά ἰδανικά μας, τό νά κρατηθοῦμε ἀπό μιά ἰδέα, εἶναι σημαντικό γιά νά μήν ὑποπέσουμε στίς προκλήσεις καί νά μήν ξεφύγουμε ἀπό τήν ὀρθή πορεία.

Ἔτσι, συνεχίζει στήν Σκύλα καί τήν Χάρυβδη, οἱ ὁποῖες συμβολίζουν τήν ἐσωτερική ἀνισορροπία καί τό χάος. Ὁ Ὀδυσσέας χάνει κάποιους συντρόφους, ἴσως γιατί κάποιες πτυχές τοῦ ἑαυτοῦ μας πρέπει νά ἐξαφανίζονται γιά νά μποροῦμε νά προχωροῦμε μπροστά καί νά πετύχουμε τόν σκοπό μας.

Καί φτάνει στό νησί τοῦ Ἥλιου.

Ὁ Ὀδυσσέας ἔχει ἐνημερώσει τούς συντρόφους του γιά τά βόδια τοῦ Ἥλιου, ὅμως, ὅταν ἐκεῖνος ἀπομακρύνεται, ἐκεῖνοι σφάζουν τά βόδια. Ἡ ἀπομάκρυνση ἀπό τόν στόχο μας καί ἡ χαλάρωση τῶν ἡνίων, μπορεῖ νά φέρει καταστροφή.

Ἔτσι, φεύγοντας ἀπό τό νησί τοῦ Ἥλιου, χάνει τούς συντρόφους του ἀπό τήν φουρτούνα τοῦ Ποσειδῶνα καί παραμένει γυμνός. Τά συναισθήματα ἐξαφανίζονται, οἱ ἀδυναμίες παύουν νά ἐξουσιάζουν καί τό τέλος τῆς περιπλάνησης φτάνει. Στό νησί τῶν Φαιάκων, τόν περιποιοῦνται καί τόν προετοιμάζουν γιά τό πέρασμα στήν Ἰθάκη.

Βλέπουμε ὅτι, οἱ ναῦτες τοῦ δίνουν ἕνα ποτό γιά νά κοιμηθεῖ ὥστε νά φτάσει στήν Ἰθάκη μέ ἠρεμία. Ἴσως αὐτό νά συμβολίζει τόν σωματικό θάνατο, πού γιά νά περάσουμε στήν ἀντίπερα ὄχθη, ἡ ἀτομική ψυχή χωρίζει ἀπό τό σῶμα. Ὁ Ὀδυσσέας φτάνει στήν Ἰθάκη μέ ὅλες τίς ἀγωνίες καί τίς ἀμφιβολίες του. Βλέπουμε στό πλευρό του τήν Ἀθηνᾶ, δηλαδή τήν φρόνηση καί τήν σοφία.

Σκοτώνει πρῶτα τόν Ἀντίνοο, αὐτόν δηλαδή πού εἶναι ἀντί τοῦ νοῦ. Ἡ ἐξόντωση τῶν μνηστήρων εἶναι ἡ ἐξόντωση ὅλων ἐκείνων τῶν στοιχείων πού μολύνουν τό πνεῦμα μας. Τό τέλος ἔφτασε. Ἡ ἀτομική ψυχή κυριαρχεῖ κι ἔχει ἐκπληρώσει τόν σκοπό της μέ ἐπιτυχία. Ὅλα αὐτά τά στοιχεῖα πού χαρακτήριζαν τόν Ὀδυσσέα, δέν ἦταν δικό του προνόμιο μόνον.

Ὅλοι αὐτοί πού ἔφτασαν τό ἐπίπεδο τῶν ἡρώων εἶχαν σχεδόν τά ἴδια χαρακτηριστικά. Ὅμως, ἡ ὑστεροφημία ἐκείνου, ἔχει νά κάνει μέ τό μυαλό του, μέ τήν καθαρότητα τοῦ νοῦ, μέ τήν εὐφυία του, τήν εὐελιξία τοῦ πνεύματος καί εἶναι ὅλα αὐτά πού μέ κάνουν νά βαδίζω τόν πνευματικό του δρόμο.

ΑΣΠΑΣΙΑ ΚΟΥΤΡΑ

(Μαθήτρια τῆς Πυθαγορείου ὁμάδος τοῦ Ἰδεοθεάτρου).

Τί εἶναι τό Ἰδεο-θέατρον; Κέντρον Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καί Τέχνης.

Τό ΙΔΕΟ-ΘΕΑΤΡΟΝ δημιουργήθηκε τό 1991 ἀπό τόν ἠθοποιό καί πανεπιστημιακό δάσκαλο Ἀ. Ἀναστασάκη - Ραδάμανθυ. Εἶναι θεατρικός-ἐκπαιδευτικός - ἐκδοτικός ὀργανισμός πού ἔχει ὡς βασικό σκοπό τήν παρουσίαση τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, μέσῳ τῆς Θεατρικῆς Τέχνης, Ἐκπαιδευτικῶν Προγραμμάτων καί Εἰδικῶν Ἐκδόσεων.

❉ **Πραγματοποίησε ἀπό τό 1991-2004 περισσότερες ἀπό 2.000 ἐκδηλώσεις στήν Ἑλλάδα καί τό ἐξωτερικό, κάνοντας εὐρύτερα γνωστή τήν σημαντική τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης - Ἐπιστήμης - Τέχνης - Φιλοσοφίας - Ἱστορίας καί Θρησκείας. Ἀπετέλεσε κατ' αὐτόν τόν τρόπο τήν ποιοτικώτερη ἀλλά καί μεγαλύτερη ἐκδήλωση σέ κοινωνικό ἐπίπεδο τοῦ νέου ρεύματος τῆς δεκαετίας 1991-2001 γιά τόν Ἑλληνικό Πολιτισμό.**

❉ Παρουσίασε στό θέατρο ἀπό τό 1991 μέχρι σήμερα σέ θεατρική διασκευή καί σκηνοθεσία Ρ. Ἀναστασάκη τά ἔργα τοῦ Ἀ. Ἀσημακόπουλου: **ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΜΑΘΗΤΕΙΑ, ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΟΙΔΙΠΟΔΑ ΣΤΟΝ ΘΗΣΕΑ** καί **ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ ΟΡΕΣΤΗ** Πλάτωνος: **ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, ΦΑΙΔΩΝ, ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ** καί **ΦΑΙΔΡΟΣ** - Ὀρφέως **ΛΟΓΟΙ ΙΕΡΟΙ** καί **ΥΜΝΟΙ.** Τά ἔργα παρουσιάσθηκαν στόν Λυκαβηττό - Βεάκειο - Κατράκειο, σέ ἀρχαῖα θέατρα καί Φεστιβάλ τῆς Ἀττικῆς, ἀλλά καί σέ περιοδεία σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα. **Ἐπίσης παρουσίασε ὑπό τήν μορφή θεατρικῶν ἀναλογίων μέ ἀναλύσεις καί σχόλια τήν ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ, τό σύνολο τῶν ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΚΡΑΤΙΚΩΝ, τοῦ ΠΛΑΤΩΝΟΣ, τοῦ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ, καθώς καί δεκάδες κείμενα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γραμματείας.**

❉ Τόν Ἰανουάριο τοῦ 1994 δημιουργεῖ τίς **"ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ" στήν Αἴθουσα Τελετῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβείου Πολυτεχνείου** συνεργαζόμενος μέ τό Ἵδρυμα. Παράλληλα διοργανώνει περιηγήσεις σέ Ἀρχαιολογικούς Χώρους καί στά Ἱερά τῶν Ἑλλήνων, στήν Ἑλλάδα ἀλλά καί στό ἐξωτερικό, μέ εἰδικές ξεναγήσεις καί συνέδρια.

❉ **Τόν Ἰούνιο τοῦ 1994 στό θέατρο τοῦ Λυκαβηττοῦ μετά τό τέλος τῆς παραστάσεως "ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ" ἀνακοινώνει τήν δημιουργία μαθημάτων γιά τήν Ἀρχαία Ἑλληνική Γλῶσσα καί τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1994 ἱδρύει τήν "ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ", Ἕνα ὅραμα πού γιά πρώτη φορά ὑλοποιήθηκε στήν Νεώτερη Ἑλλάδα, σέ συνεργασία μέ τήν "Βιβλιοθήκη τῶν Ἑλλήνων". Σκοπός, ἡ διδασκαλία τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης σέ παιδιά Δημοτικοῦ καί ἐνηλίκους** Παράλληλα ἐκδίδει τήν τριμηνιαία τότε, ἐφημερίδα **ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ.** Δύο χρόνια μετά παραιτεῖται διαφοροποιώντας τήν θέση του ἀπό τούς συνεργάτες του.

❉ Τόν Ἰανουάριο τοῦ 1996 **ἀναλαμβάνει τήν ὑποστήριξη προτάσεως Ἱσπανῶν Εὐρωβουλευτῶν γιά τήν καθιέρωση τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καί παιδείας στήν Εὐρωπαϊκή Ἕνωση, συνεργαζόμενος μέ τό ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ καί συγκεντρώνει 350.000 ὑπογραφές Ἑλλήνων πολιτῶν, τίς ὁποῖες παρουσίασε στήν Βουλή τῶν Ἑλλήνων.**

❉ Τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1996 **δημιουργεῖ τήν ΟΜΗΡΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑ γιά τήν διδασκαλία τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης σέ παιδιά Δημοτικοῦ διά μέσου τῶν Ὁμηρικῶν Ἐπῶν, τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καί Μυθολογίας σέ παιδιά ἀπό 5-15 ἐτῶν.** Παρουσίασε μέ τό παιδικό τμῆμα σέ θεατρικό δρώμενο **τήν Α' ραψωδία τῆς Ἰλιάδος, τήν ραψωδία α' τῆς Ὀδυσσείας, τήν Ἀπολογία Σωκράτους τοῦ Πλάτωνος, τά Ἀργοναυτικά τοῦ Ὀρφέως, τήν Ἀντιγόνη τοῦ Σοφοκλέους κ. ἄ.**

❉ Τόν Φεβρουάριο τοῦ 1996 συνεργάζεται στήν δημιουργία τῶν **"ΔΕΙΠΝΟΣΟΦΙΣΤΩΝ"** Ἀρχαῖο Ἑλληνικό Δεῖπνο μέ μουσική, χορό καί φιλοσοφικούς διαλόγους.

❉ Τόν Ἰανουάριο τοῦ 1998 **δημιουργεῖ ἐκδοτικό οἶκο,** παρουσιάζοντας σπανιώτατες μελέτες γιά τήν Ἑλληνική Φιλοσοφία-Μυθολογία - Πυθαγορισμό - Ἀρχαία Θρησκεία - Ὀρφισμό, ἀλλά καί ΟΜΗΡΟ - ΠΙΝΔΑΡΟ - ΕΜΠΕΔΟΚΛΗ - ΙΟΥΛΙΑΝΟ - ΠΟΡΦΥΡΙΟ κ..ἄ καί ἐκδίδει **τό τριμηνιαῖο περιοδικό ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ.**

❉ **ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΕΩΣ:** Πέραν τῶν πολυμόρφων ἐκδηλώσεων μέ θέμα τόν Ἑλληνικό Πολιτισμό, τό Ἰδεοθέατρον δημιούργησε σειρά μαθημάτων μέ πανεπιστημιακούς καθηγητές καί ἐρευνητές: ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΣ μέ τόν Σ. Θεοδοσίου, ΧΑΟΤΙΚΗΣ ΔΥΝΑΜΙΚΗΣ μέ τόν Π. Δημοτάκη, ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑΣ μέ τόν Ν. Πουλιανό, ΑΡΧ. ΕΛ. ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ μέ τόν Δ.. Λέκκα, ΕΥΚΛΕΙΔΙΟΥ ΓΕΩΜΕΤΡΙΑΣ μέ τόν Β. Σπανδάγο, ΦΥΣΙΚΗΣ μέ τόν Π. Παππᾶ, ΑΡΧΑΙΑΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ μέ τόν Λ. Σαραγᾶ, ΑΡΧΑΙΑΣ ΥΜΝΩΔΙΑΣ μέ τόν Ν. Κωνσταντινόπουλο, ΑΡΡΗΤΟΙ ΛΟΓΟΙ μέ τήν Ἀλτάνη, ΠΡΟΣΩΚΡΑΤΙΚΟΙ μέ τήν Ἀ. Κελεσίδου, ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΕΧΝΗΣ μέ τόν **Δ. Λιαντίνη.**

❉ **Ὑποστηρίζει τήν διάδοση τῶν ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ τελώντας ὀνοματοδοσίες σέ κάθε Ἡλιοστάσιο καί Ἰσημερία.**

❉ **Τό ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ ἀπετέλεσε καί ἀποτελεῖ παράδειγμα πρός μίμησιν, ἀφοῦ πολλοί ἑλληνοπρεπεῖς χῶροι πού δημιουργήθηκαν κατόπιν αὐτοῦ, ἐμιμήθησαν τήν λειτουργία του. Ἐπίσης πολλοί νέοι ἀλλά καί καταξιωμένοι ἐρευνητές καί ἐπιστήμονες ἔγιναν εὐρύτερα γνωστοί διά μέσου τῶν ἐκδηλώσεών του. Μέ τίς πολύμορφες ἐκδηλώσεις του, ἔδωσε γνωσιολογικά ἐναύσματα ἀλλά καί ψυχικά ἐρεθίσματα γιά νά στραφοῦν πρός τήν μελέτη τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γραμματείας, Μυθολογίας Θρησκείας καί νά ἀγαπήσουν τό μέτρον καί τό κάλλος τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πνεύματος χιλιάδες ἄνθρωποι ἐμπνέοντας τίς συνειδήσεις τους.**

❉ **Τό Ἰδεοθέατρον ἀκολουθώντας τήν ἀρχαία μυσταγωγική παράδοση διδάσκει Αὐτογνωσία μέ βάση τήν Ὀρφική - Πυθαγόρειο διδασκαλία, ἐπίσης Πλάτωνα, Πρόκλο, καί Σ. Νάγο.**

❉ **Στό Ἰδεοθέατρον, στά Π.Ε.Κ., στό Πανεπιστήμιο ὁ Ραδάμανθυς Ἀναστασάκης διδάσκει τό μάθημα τῆς ΟΡΘΟΦΩΝΙΑΣ - ΑΓΩΓΗΣ ΛΟΓΟΥ - ΥΠΟΚΡΙΤΙΚΗΣ προσφέροντας στούς δασκάλους, καθηγητές, φοιτητές, ἀλλά καί σέ ἑκατοντάδες ἀνθρώπους πού ἐνδιαφέρονται, ὀργάνωση νοητικοῦ καί φυσικοῦ λόγου καθώς καί ἔκφραση συναισθημάτων.**

ΣΤΙΣ 21 ΜΑΪΟΥ 2004, ΕΓΚΑΘΙΔΡΥΕΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΤΗΝ ΔΗΜΟΣΙΑ ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΩΑΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ, ΠΡΟΣΕΓΓΙΖΟΝΤΑΣ ΜΕ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΔΡΩΜΕΝΟ ΤΗΝ ΟΡΦΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ.

ἐκδόσεις ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ
Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Ὁμήρου:	ΙΛΙΑΣ	52,00
Ὁμήρου:	ΟΔΥΣΣΕΙΑ	52,00
Ὀρφέως:	ΥΜΝΟΙ - FRAGMENTA	10,40
Ὀρφέως:	ΛΙΘΙΚΑ - ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ	10,40
μπεδοκλέους:	ΑΠΑΝΤΑ - ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΟΣ	10,40
Πινδάρου:	ΕΠΙΝΙΚΟΙ ΑΠΑΝΤΑ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΟΙ - ΝΕΜΕΟΝΙΚΟΙ - ΠΥΘΙΟΝΙΚΟΙ - ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΟΙ	26,00
Σόλωνος:	ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ	16,64
Πλάτωνος:	ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ	10,40
Πλάτωνος:	ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ - ΦΑΙΔΡΟΣ (ΕΡΩΤΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΑ)	6,24
Πλάτωνος:	ΠΟΛΙΤΕΙΑ (περίληψις)	10,40
Πτολεμαίου:	ΤΕΤΡΑΒΙΒΛΟΣ - ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ	12,48
Πορφυρίου:	ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΤΩΝ ΝΥΜΦΩΝ ΑΝΤΡΟΥ	8,32
Λουκιανοῦ:	ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ	6,24
Κέβητος:	ΠΙΝΑΞ - ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ	7,28
Ἰαμβλίχου:	ΤΑ ΘΕΟΛΟΓΟΥΜΕΝΑ ΤΗΣ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ	11,44
Σαλουστίου:	ΠΕΡΙ ΘΕΩΝ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΥ	7,28
Ἰουλιανοῦ:	ΕΙΣ ΜΗΤΕΡΑ ΘΕΩΝ ΕΙΣ ΒΑΣΙΛΕΑ ΗΛΙΟΝ	9,36
Ἱεροκλέους:	ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ	9,36
Πυθαγορείων:	ΑΚΟΥΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΛΑ	6,24
	ΧΑΛΔΑΪΚΑ ΛΟΓΙΑ ΜΕ ΣΧΟΛΙΑ ΠΡΟΚΛΟΥ - Μ. ΨΕΛΛΟΥ - Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ	15,60
Πλήθωνος:	ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟ ΖΩΡΟΑΣΤΡΟΥ ΜΑΓΩΝ	6,24
. Γράβιγγερ:	Ο ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ - Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΙΣΜΟΥ	45,76
. Γράβιγγερ:	ΥΜΝΟΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΙ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΥΣΤΩΝ	15,60
. Γράβιγγερ:	Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΩΝ ΔΟΝΗΣΕΩΝ	12,48
ακελλαρίου:	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ	22,88
J. Mallinger:	ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ - ΤΑ ΑΠΟΡΡΗΤΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΝ	11,44
Σ. Νάγου:	Ο ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ	10,40
Σ. Νάγου:	ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΙΔΕΑΙ	6,24
Σ. Νάγου:	ΠΕΡΙ ΤΡΟΦΗΣ ΚΑΙ ΑΚΡΕΟΦΑΓΙΑΣ	8,32
Σ. Νάγου:	ΘΕΟΣ Η ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ	15,60
Σ. Νάγου:	Η ΑΛΗΘΕΙΑ	18,72
. Καλλέργη:	ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ	9,36
. Καλλέργη:	ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΟΛΥΜΠΙΟΙ ΘΕΟΙ	15,60
. Καλλέργη:	Ο ΝΟΥΣ, Η ΓΝΩΣΗ, Η ΨΥΧΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ	6,24
. Καλλέργη:	ΥΜΗΤΤΟΣ - ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΟΡΟΣ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ	6,24
N. Παράσχη:	Η ΖΩΗ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ	6,24
ριανόπουλου:	ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ	15,60
ριανόπουλου:	ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ	8,32
ριανόπουλου:	Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ Η ΖΩΗ	18,72
. Δρακούλη:	ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΒΙΟΝΟΜΙΑΣ	9,36
. Δρακούλη:	ΦΩΣ ΕΚ ΤΩΝ ΕΝΔΟΝ	10,40
Ἰ. Βασιλῆ:	ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ ΕΝΟΣ ΜΥΣΤΟΥ	12,48
Δ. Ἰωαννίδη:	Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ	7,28
Σ. Τάκας:	ΟΙ ΦΥΣΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ	10.40
Μπογδάνου:	ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΑ, ΕΛΕΥΣΙΝΙΑ, ΔΙΟΝΥΣΙΑ, ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ	10,40
Ἀ. Τανάγρα:	Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	22,88

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ 2003 * Τιμές μέ ΦΠΑ 4%
ΑΠΟΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ ΔΙΑ ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΗΣ
Στουρνάρη 57 Ἀθῆναι * Τηλ.: 210 52.37.543

ΡΑΔΑΜΑΝΘΥΣ ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗ - ΕΥΡΥΝΟΜΗ ΓΑΒΡΑ

C. Dupuis:	Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ & Ο ΧΡΙΣΤΟΣ	8,32
Κ. Κουρτίδου:	ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ	15,60
Ἀγνώστου:	Η ΜΥΗΣΗ ΤΟΥ ΔΙΑΓΟΡΑ (Πάπυρος Αἰγυπτιακός γιά τά Ἐλευσίνια Μυστήρια)	6,76
Σ. Πιμπλῆ:	ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ (Ἱστορική μελέτη γιά τήν μεγάλη ἑορτή τῶν Παναθηναίων)	6,24
Κ. Κακούρη:	ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΑ (Διδακτορική διατριβή γιά τά Ἀναστενάρια καί τά Διονυσιακά Μυστήρια)	16,64
Ἀσημακόπουλου:	ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΟΙΔΙΠΟΔΑ	6,24
Ἰ. Κακριδῆ:	ΑΡΑΙ (ΚΑΤΑΡΑΙ - ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ)	10,40
Γ. Βογιατζῆ:	ΚΟΥΡΗΤΕΣ - ΔΕΡΒΙΣΙΔΕΣ	8,32
Γ. Βογιατζῆ:	ΟΡΦΕΥΣ - ΠΑΓΓΑΙΟΝ - ΡΟΔΟΛΕΙΒΟΣ	8,32
Π. Καραγιάννης:	ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ	29,32
Ε. Φλάμος:	ΜΥΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΑΠΟΚΡΥΦΑ	15,60
Ἐ. Δάγιου:	ΟΙ ΑΡΓΟΝΑΥΤΕΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ	15,60
Ἐ. Δάγιου:	Η ΛΥΤΡΩΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΑ	15.60
Νταϊάν Ρόμπινς:	ΤΕΛΟΣ ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΟΝΟΙ - ΚΑΛΕΣΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΛΗ ΓΗ	14,56
Ἠ. Νικολούδη:	ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ	10,40
Ἀ. Χαλᾶ:	Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ ΜΑΣ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ	10,40
Ἀ. Χαλᾶ:	Η ΑΠΟΚΡΥΦΟΣ ΔΙΑΤΑΞΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ	5,20
Β. Λαμπροπούλου:	ΧΟΡΟΣ ΚΑΙ ΑΡΜΟΝΙΑ - ΠΕΡΙ ΦΥΣΕΩΣ	7,28
Μ. Μάκρα:	ΓΝΩΡΙΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΣΟΥ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΡΧΕΤΥΠΑ	10,40
Μ. Μάκρα:	ΟΙ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΥΚΛΑΜΙΝΑ	7,28
Μ. Μάκρα:	ΟΙ ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ	8,32
Π. Βασιλειάδου:	Η ΠΛΑΤΩΝΙΚΗ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ	7,28
Ἄ. Κελεσίδου:	ΣΠΟΥΔΕΣ ΨΥΧΗΣ (Οἱ θέσεις τῶν Ἑλλήνων Φιλοσόφων γιά τήν Ψυχή)	10,40
Ἄ. Κελεσίδου:	ΠΡΟΣΩΚΡΑΤΙΚΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ	10,40
Ἀ. Γεωργιάδου:	ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΩΝ ΚΑΤΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ	7,28
Στασινοπούλου:	Η ΑΣΠΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ	8,32
Ν. Ἐλάτου:	Ο ΧΑΡΗΣ ΤΟΥ ΘΕΑΓΕΝΗ Ἱστορικό ἀφήγημα γιά παιδιά. Τό ἐκπαιδευτικό σύστημα τῆς ἀρχαίας Ἀθήνας καί Σπάρτης	11,44
Κωνσταντινίδη:	ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ (παιδικό διήγημα μέ θέμα τήν Ἀργοναυτική ἐκστρατεία)	6,24
Βαλλερᾶ-Rickerson	ΑΡΧΑΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΑΘΛΗΤΡΙΕΣ (Ἑλληνικά -Ἀγγλικά)	
Anne Reese:	ANCIENT GREEK WOMEN ATHLETES (Δίγλωσσο)	20,80
Dido Kallergi:	ANCIENT HELLENIC MYSTERIES	10,40
Πάουλ Ντῆναχ:	Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ	49,92
Α' τόμος 1° 8° τ.	ΣΥΛΛΕΚΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ	41,60
Β' τόμος 9° 16° τ.	ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ - ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ - ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΑ	41,60
Ἰ. Μιχαήλ:	Ο ΙΕΡΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ 7	12,48
Ἀρβανιτοπούλου:	ΕΠΙΓΡΑΦΙΚΗ	17,68
Ε. Σταμάτη:	Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ	6,24
Κ. Ρούτη:	ΥΠΕΡΒΑΤΙΚΗ ΕΠΤΑΛΟΓΙΑ	10,40

ιστοσελίδα: http://www. ideotheatron.gr

ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ - ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ
ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΝΑΓΟΥ

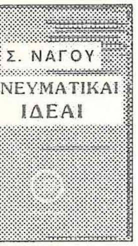

10 EURO

Ο ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐνάρετος βοηθεῖται καί γίνεται συνεργάτης τῶν ἀνωτέρων αὐτοῦ συνειδήσεων, τῶν συνειδήσεων οἱ ὁποῖες συνέστησαν τήν Πνευματικήν Ἱεραρχίαν, εἰς τήν κορυφήν τῆς ὁποίας εὑρίσκεται Ὑπέρθεος Ἄρχων, χειριστής τῶν Φυσικῶν καί τῶν Πνευματικῶν Νόμων διευθετῶν καί ἐποπτεύων τήν τάξιν τοῦ Παντός, ὁ ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ.

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΝΑΓΟΥ

6 EURO

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΙΔΕΑΙ

Ἡ Πυθαγόρειος ἐξήγηση τῶν φαινομένων τῆς τηλεπάθειας καί τῆς ἐπικοινωνίας μέ τόν πνευματικό κόσμο.

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΝΑΓΟΥ

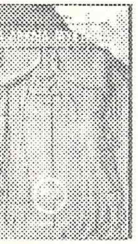
8 EURO

ΠΕΡΙ ΤΡΟΦΗΣ ΚΑΙ ΑΚΡΕΟΦΑΓΙΑΣ

ΠΑΣΑ ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΑΡΧΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

Ἕνα κείμενο τοῦ Πυθαγορείου Διδασκάλου Σπυρίδωνος Νάγου ἐπάνω στό θέμα τῆς ἀποχῆς ἀπό τό κρέας ὡς πρώτου παράγοντος καί προϋποθέσεως τῆς συνειδητῆς ἀνελίξεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου.

ΔΙΔΩΣ ΚΑΛΛΕΡΓΗ

9 EURO

ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

Ἡ πνευματική κληρονομιά τῆς Ἑλλάδος. Τά μυστήρια τῆς Μεγάλης Μητέρας Ρέας - Γῆς, τοῦ Ἰδαίου Διός, Κορυβαντικά Μυστήρια, Λαβυρινθικά Μυστήρια, Ὀλυμπία, Δελφοί, Δωδώνη, Ἄργος, Μαντεῖα, Χρηστήρια.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΔΡΑΚΟΥΛΗ

9 EURO

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΒΙΟΝΟΜΙΑΣ

Ἡ ἑλκτική δύναμη τοῦ νοῦ ἐπηρεάζει καταλυτικά τήν ποιότητα τῆς ζωῆς μας καί τίς συνθῆκες πού δημιουργοῦνται γύρω μας. Τό κείμενο αὐτό δίδει κανόνες ζωῆς (νόμους τοῦ βίου) πού καθορίζουν τό ΕΥ ΖΗΝ.

ΔΙΔΩΣ ΚΑΛΛΕΡΓΗ

10 EURO

ΟΙ 12 ΟΛΥΜΠΙΟΙ ΘΕΟΙ

Ἡ πνευματική ἔννοια τῶν Ἑλλήνων Θεῶν δέν βρίσκεται στίς τελετές καί τίς πανηγύρεις μέ τίς ὁποίες ἱκανοποιεῖται ἡ λαϊκή φαντασία.
ΑΝΑΛΥΣΗ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΤΩΝ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΩΝ ΤΩΝ 12 ΘΕΩΝ.

Ι. ΒΑΣΙΛΗ

12 EURO

ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ ΕΝΟΣ ΜΥΣΤΟΥ

ΣΕ ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΟΛΗ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ἕνας Πυθαγόρειος φιλόσοφος διδάσκει σέ ἕνα μαθητή του ὅλη τήν διδαχή τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας καί μυσταγωγίας ἀπό τόν Ὀρφέα ἕως τόν 20ό αἰῶνα καί τόν μυεῖ στήν ἑλληνική σκέψη καί τήν πρακτική ἐφαρμογή της.

ΑΝΤ. ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

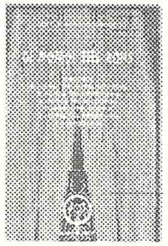
15 EURO

ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ

Μία μοναδική πραγματεία καί ἐσωτερική ἀνάλυση τῶν διδασκάλων τῆς ἀνθρωπότητος

ΟΡΦΕΥΣ - ΘΑΛΗΣ - ΑΝΑΞΙΜΑΝΔΡΟΣ ΑΝΑΞΙΜΕΝΗΣ - ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ - ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ - ΖΗΝΩΝ ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ - ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ - ΑΝΑΞΑΓΟΡΑΣ - ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ - ΣΩΚΡΑΤΗΣ - ΠΛΑΤΩΝ - ΣΤΩΙΚΟΙ

ΑΝΤ. ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

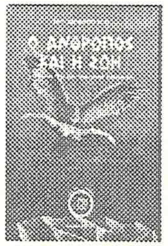
8 EURO

ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΖΩΗΣ
Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΗΣ
ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ - ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ
ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ - ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ

Οἱ φυσικοί νόμοι πού διέπουν τήν ζωή καί τά ἐξελικτικά στάδια τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς ἀπό τήν γένεση ἕως τήν θεοποίησή της σύμφωνα μέ τήν Πυθαγόρειο φιλοσοφία.

ΑΝΤ. ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

18 EURO

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ Η ΖΩΗ

Ἕνα μυητικό ἔργο. Διδάσκει τήν ἐφαρμογή τῶν Θείων Φυσικῶν Νόμων στήν καθημερινότητα, ἑρμηνεύοντας τήν Πυθαγόρειο Διδασκαλία. Πρέπει νά τό μελετήσετε!

ΗΧΟΓΡΑΦΗΜΕΝΕΣ ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

μέ τόν

ΡΑΔΑΜΑΝΘΥ ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗ

ΑΡΧΑΙΑ ΚΕΙΜΕΝΑ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

15 ΕΥΡΩ ἑκάστη

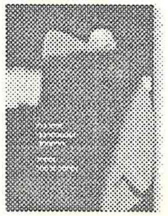
ΕΝΩΔΩΝ ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ ΟΡΕΣΤΗ

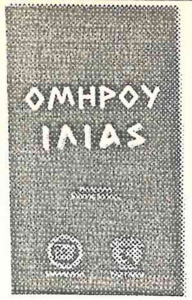

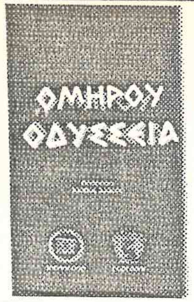
ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ ΦΑΙΔΡΟΣ

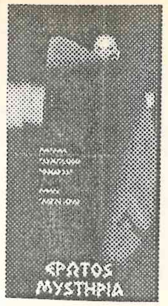

Νέα μετάφραση μὲ προσέγγιση τῆς Ὁμηρικῆς διαλέκτου ἀπό τόν Κώστα Δούκα μία ἱστορική ἔκδοση

Μέ τήν συνεργασία τοῦ οἴκου "Γεωργιάδης"

50 EURO ΕΚΑΣΤΟΝ

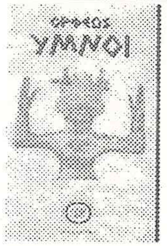
ΕΡΩΤΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

ΦΑΙΔΡΟΣ - ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ

Ἀπό τόν Ἐρωφάντα καί τόν Ἀνδρόγυνον, τόν Φιλόσοφον Ἔρωτα, καί τό Ὕπατον Κάλλος, ἕως τήν Θείαν Ἐρωτικήν Μανίαν, τήν μεῖξιν τῆς Ἀνθρωπίνης Ψυχῆς μετά τοῦ Θείου, μέ τέκος τόν Διόνυσον.

6 EURO

10 EURO

ΟΡΦΕΩΣ ΥΜΝΟΙ

FRAGMENTA

Ὅλοι οἱ ἱεροί ὕμνοι τοῦ Ὀρφέως στό ἀρχαῖο κείμενο καί στίχο πρός στίχο μετάφραση, μέ πλούσιο σχολιασμό, ὕμνους τοῦ Πρόκλου, Καλλιμάχου καί σημαντικές πληροφορίες γιά τό ἀρχαῖο ἑλληνικό μυνολόγιο. Ἐπίσης τά διασωθέντα ἀποσπάσματα ἀπό τήν ΚΔ΄ ραψωδία τοῦ Ὀρφέως.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

10 EURO

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

Ἀρχαῖο κείμενο, μετάφραση. Τό βιβλίο περιλαμβάνει: τήν ζωή καί τό ἔργο τοῦ Σωκράτους, τήν σχέση του μέ τόν Πλάτωνα, τό ἱστορικό πλαίσιο τῆς δίκης, τούς λόγους πού καταδικάστηκε σέ θάνατο, ποιό ἦταν τό δαιμόνιό του. Σχόλια: Δ. Λαερτίου, Χρ. Μαλεβίτση, Ρ. Ἀναστασάκη, F. Nitzche.

ΟΡΦΕΩΣ

10 EURO

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ - ΛΙΘΙΚΑ

Ἀρχαῖο κείμενο - μετάφραση
Ἐπί πλέον ἀναλυτική παρουσίαση τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας - πίνακες καί ἀποσυμβολισμός.
Ἡ χρῆσις τῶν λίθων ἀπό τόν Ὀρφέα.

ΑΝΝΑ ΡΗΖ - Ε. ΒΑΛΛΕΡΑ

20 EURO

ΑΡΧΑΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΑΘΛΗΤΡΙΕΣ

ANCIENT GREEK WOMEN ATHLETES

Τό βιβλίο τεκμηριώνει τήν συμμετοχή τῶν γυναικῶν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος στόν ἀθλητισμό, σέ ἀγῶνες καί ἑορτές, συμβάλλοντας στήν συνολική ἀνασκευή τῆς ἱστορικῆς εἰκόνας τῶν γυναικῶν, ὡς ἀτόμων μέ ἱκανότητες, ἀνεξάρτητη σκέψη καί πολύτιμη συνεισφορά στήν κοινωνία.

Α. ΚΕΛΕΣΙΔΟΥ

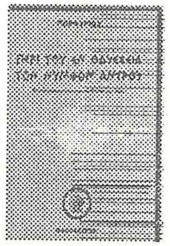

10 EURO

ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ Ο ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΟΣ

Ἐργασία τῆς δ/ντριας τοῦ Κ. Φιλοσοφίας τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν κ. Ἀ. Κελεσίδου ἐπάνω στα ἀδημοσίευτα ἀποσπάσματα τοῦ Ἐμπεδοκλέους με πρόλογο τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Ε. Μουτσοπούλου. Ἀρχαῖο κείμενο, ἔμμετρη μετάφραση, σχόλια καί ἐπιλεγόμενα, γλωσσάρι ἀρχαίων ὅρων καί ἀπόδοση γιά πρώτη φορά παγκοσμίως στά νέα ἑλληνικά, γαλλικά καί πολωνικά.

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ

8 EURO

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΤΩΝ ΝΥΜΦΩΝ ΑΝΤΡΟΥ

Κυκλοφορεῖ γιά πρώτη φορά τό κορυφαῖο φιλοσοφικό-θεολογικό ἔργο τοῦ Πορφυρίου. Ἕνα ἀπό τά κύρια ἔργα τῆς θρησκευτικῆς Νεοπλατωνικῆς παραδόσεως.
Γέμει Μυστηριακῶν καί ἀπορρήτων ἀληθειῶν γιά τήν πορεία τῆς ψυχῆς μετά θάνατον, ἀποσυμβολίζοντας μέρος τῆς μυητικῆς διδασκαλίας τοῦ Ὁμήρου.

ΠΙΝΔΑΡΟΣ

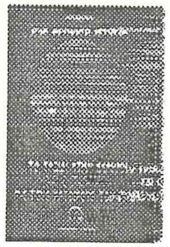

25 EURO

ΕΠΙΝΙΚΟΙ - ΑΠΑΝΤΑ

ΠΥΘΙΟΝΙΚΟΙ - ΝΕΜΕΟΝΙΚΟΙ ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΟΙ - ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΟΙ ΥΜΝΟΙ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΙΚΗΤΑΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΑΘΛΗΤΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΣ - ΔΕΛΦΩΝ - ΝΕΜΕΑΣ - ΙΣΘΜΟΥ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ. ΕΚΤΕΝΗ ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΠΙΝΔΑΡΟΥ. ΑΡΧΑΙΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΕΜΜΕΤΡΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ - ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ: Ι. ΛΑΖΑΝΑ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

6 EURO

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

ΣΟΛΩΝΟΣ

16 EURO

ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ - ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ἡ ζωή καί τό ἔργο τοῦ Σόλωνος. Ὁ Σόλων καί οἱ οἰκονομικές του μεταρρυθμίσεις. Διασωθέντα ἀποσπάσματα τοῦ Σόλωνος. Συλλογή νομοθετημάτων. Μετάφραση, σχόλια. Ἀναλυτικός πίναξ Δικαίου.

ΚΕΒΗΤΟΣ

7 EURO

Ο ΠΙΝΑΞ

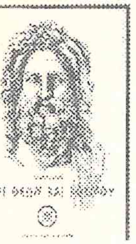
Ἡ ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ ΑΥΤΟΜΑΘΕΙΑΣ

ΣΥΝΘΕΣΗ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ
ΗΘΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΥ ΘΑ ΑΛΛΑΞΕΙ ΤΗΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΣΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Ἀποτελεῖ τήν σημαντικότερη πραγματεία πού ἔχει δημοσιευθεῖ ποτέ τά τελευταῖα 2000 χρόνια γιά τό ἀληθινό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ἔχει σκοπό τήν ἀποκατάσταση τῆς ἀληθείας στήν συνείδηση τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων γιά τό ἀληθινό πρόσωπο τοῦ Ναζωραίου Φοίβου ἀλλά καί γιά τό ἔρεβος πού ἑτοίμασε γιά τήν ἀνθρωπότητα ἡ θρησκεία πού δημιουργήθηκε στό ὄνομά του.

7 EURO

ΣΑΛΟΥΣΤΙΟΥ

ΠΕΡΙ ΘΕΩΝ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΥ

Σύνοψις τῶν βασικῶν ἀρχῶν τῆς ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ καί τῆς Μυστηριακῆς καί Μεταφυσικῆς διδασκαλίας περί Θεῶν καί Κόσμου, ἀνθρώπου, ψυχῆς καί εἱμαρμένης.

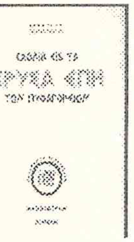

9 EURO

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

ΕΙΣ ΜΗΤΕΡΑ ΘΕΩΝ ΕΙΣ ΒΑΣΙΛΕΑ ΗΛΙΟΝ

Δύο ἀριστουργηματικά ἔργα τοῦ τελευταίου ὑπερμάχου τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τό πρῶτο ἅπτεται τοῦ μύθου "Αττιος-Κυβέλης, τῆς οἰκουμενικῆς μητρός τῶν Θεῶν, ἐνῶ στό δεύτερο ἐπιχειρεῖ τήν μυητική ἀνάλυση τοῦ συμβολισμοῦ τοῦ Ἡλίου.

9 EURO

ΙΕΡΟΚΛΕΟΥΣ

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ

Σχόλια τοῦ νεοπλατωνικοῦ φιλοσόφου Ἱεροκλέους στό Ἱερώτερο Εὐαγγέλιο τῆς Ἑλληνικῆς Μυσταγωγίας, τά ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ, απαραίτητα σέ ὅποιον θέλει νά ἐμβαθύνη στήν πρακτική μυητική ἀγωγή τοῦ ἀνθρώπου καί νά ἐφαρμόση στόν βίον του τίς ἑπτά ἀρετές, ὥστε νά καταστῆ θεός ἄμβροτος, οὐκέτι θνητός.

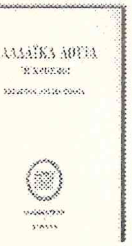

6 EURO

ΑΓΝΩΣΤΟΥ

Η ΜΥΗΣΗ ΤΟΥ ΔΙΑΓΟΡΑ

Ἕνας αἰγυπτιακός πάπυρος πού βρέθηκε στήν Κοιλάδα τῶν τάφων, ἀποκαλύπτει ὅλο τό μυητικό δρώμενο τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων, τό ὁποῖο συνάδει ἀπολύτως μέ τίς ἀρχαῖες πηγές (βλ. ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ὑπό Κ. Κουρτίδου).

15 EURO

ΧΑΛΔΑΪΚΑ ΛΟΓΙΑ

Τό δυσκολώτερο θεολογικό κείμενο τῆς ἐποχῆς τῶν Νεοπλατωνικῶν διαφωτίζεται ἀπό τά σχόλια: ΠΡΟΚΛΟΥ (ἀποσπάσματα Χαλδαϊκῆς Φιλοσοφίας), Μιχ. Ψελλοῦ, Π. Γράβιγγερ, Π. Μαρίνη. **Τό βιβλίο - σύμβουλος ὅλων τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων.**

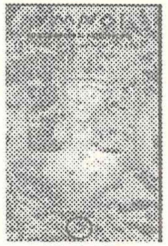

44 EURO

Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ

Ο ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΙΣΜΟΥ

Ἡ μυστική διδασκαλία τοῦ Πυθαγορισμοῦ ὅπως παρουσιάζεται μέσα ἀπό τούς Νεοπυθαγορείους φιλοσόφους καί ἀποκωδικοποιεῖται ἀπό τόν ἐμβριθέστατο ἐρευνητή Π. Γράβιγγερ.

15 EURO

Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ

ΥΜΝΟΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΙ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΥΣΤΩΝ

Οἱ ἐν λόγῳ ὕμνοι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν κατ' ἐξοχήν λειτουργικό καί λατρευτικό χαρακτῆρα, ἦσαν προϊόν εἴτε ἐξάρσεως τοῦ πνεύματος θεοφορήτων ἀνδρῶν, εἴτε ἐμπνεύσεως ἐκ θείων Πηγῶν.

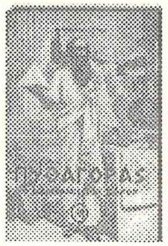

12 EURO

Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΩΝ ΔΟΝΗΣΕΩΝ

Ἡ δύναμη τοῦ Λόγου καί τῶν θείων ὀνομάτων, ἦχος καί μουσική, περί ἀρωμάτων καί θυμιαμάτων, τελετικές χειρονομίες, βηματισμός, ρυθμικές κινήσεις, τελετικός χορός, τό φῶς καί τά χρώματα, φυλακτήρια, τελέσματα, ἐμβλήματα.

22 EURO

Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ὁ καθ/τὴς Φιλοσοφίας Γ. Σακελλαρίου ἀναλύει ΟΛΟ ΤΟ ΜΥΗΤΙΚΟ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΑ. Πῶς μποροῦμε νὰ ἐφαρμόσουμε σήμερα τὸ ἠθικὸ του σύστημα. ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΝΕΛΙ ΞΕΩΣ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ.

15 EURO

Κ. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

Ἡ πλέον ἔγκυρος μελέτη γιά τά Μυστήρια
Περιλαμβάνει ὅλα τά ἀποσπάσματα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γραμματείας γιά ΟΡΦΙΚΑ - ΚΑΒΕΙΡΙΑ ΔΙΟΝΥΣΙΑ - ΕΛΕΥΣΙΝΙΑ

28 EURO

ΠΑΝΟΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Τό ἀποκαλυπτικό κόσμημα τῆς δημιουργίας
Τά πάντα γιά τά χρώματα!

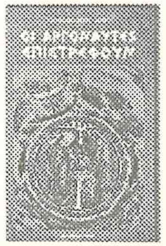

15 EURO

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΦΛΑΜΟΥ

ΜΥΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΑΠΟΚΡΥΦΑ

Ενα το μαγευτικό ταξίδι πέρα από τον περιορισμένο ορίζοντα των αισθήσεων. Καθήκον της αποστολής μας, ως κύτταρα του συμπαντικού νου που μας έδωσε την ευκαιρία να αναπτύξουμε την πνευματική μας υπόσταση, είναι να διαρρήξουμε τους πέπλους της άγνοιας που μας κρατούν δέσμιους σε μια φαινομενική απραξία και να ενεργοποιήσουμε τις ιδιότητες που προσιδιάζουν στον *άνω-θρώσκω*, άνθρωπο.

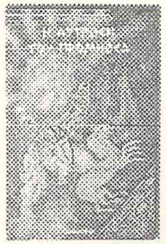

15 EURO

ΕΛΕΝΗΣ ΔΑΓΙΟΥ

ΟΙ ΑΡΓΟΝΑΥΤΕΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ

Οἱ ἱπτάμενοι δίσκοι πού ἐμφανίζονται στήν Γῆ ἀφήνουν γραπτές μαρτυρίες ὅτι εἶναι ἀπόγονοι τῶν Ἑλλήνων, πού ζοῦν ἐντός ἀτράκτου. Διέφυγαν στό διάστημα μετά τήν Τιτανομαχία. Τό πλήρωμα τοῦ χρόνου ὅμως ἔφθασε καί **... οἱ ἀργοναῦτες ἐπιστρέφουν.**

15 EURO

ΕΛΕΝΗΣ ΔΑΓΙΟΥ

Η ΛΥΤΡΩΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΑ

Ὁ μύθος τοῦ Προμηθέα φανερώνει τήν κατάβαση τοῦ Οὐρανίου Πυρός στόν ἄνθρωπο γιά τήν ἀπόκτηση τῆς Μυητικῆς Σοφίας. Ὁ Προμηθέας εἶναι ἡ φυλή τῶν Ἑλλήνων - οἱ Προμηθεῖς τῆς Γῆς! Τό κείμενο ἀποκαλύπτει τήν κρυμένη ἀλήθεια.

14 EURO

ΝΤΑΪΑΝ ΡΟΜΠΙΝΣ

ΤΕΛΟΣ ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΟΝΟΙ

Τό κάλεσμα βγαίνει πρός τά ἔξω ἀπό την ΚΟΙΛΗ ΓΗ καί τίς ΥΠΟΓΕΙΕΣ ΠΟΛΕΙΣ! Ἐξερευνῆστε τήν ζωή τῶν ἀνθρώπων τῆς χαμένης ἠπείρου, τῆς Λεμούριας, πού ζοῦν ὑπογείως ἐδῶ καί 12.000 χρόνια.

10 EURO

ΗΛΙΑ ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ

ΛΕΓΩ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΛΑΓΙΑΖΩ ΕΡΩΤΙΚΑ, Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΟΜΟΛΟΓΕΙ ΟΤΙ ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΛΟΓΟΣ - ΕΡΩΣ
Το βιβλίο ἀπαντᾶ στό ἐρώτημα τῆς οὐσίας τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ κόσμου μέσῳ τῆς "σημαντικῆς" τῶν ἑλληνικῶν λέξεων καί τῆς "σκέψεως" τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας. Ἀποτελεῖ μαθητεία σκέψεως μέ δάσκαλο τόν ἑλληνικό Λόγο.

10 EURO

ΑΝΝΑΣ ΚΕΛΕΣΙΔΟΥ

ΣΠΟΥΔΕΣ ΨΥΧΗΣ

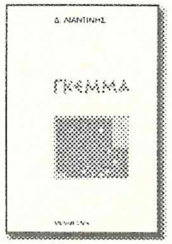
Μία ἐπιστημονική μελέτη τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς φιλοσοφικῆς ψυχολογίας, ὅπου τό θέμα τῆς ψυχῆς ἐξετάζεται ἀπό τόν Ὅμηρο, τούς Προσωκρατικούς, τόν Πλάτωνα, τόν Ἀριστοτέλη καί τόν Πλωτῖνο. Πρόλογος τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ καθ/τοῦ Ε. Μουτσόπουλου.

8 EURO

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ

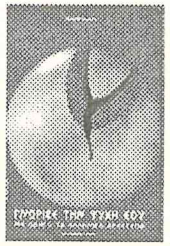
Νέα στοιχεία γιά τόν θεῖο Ὀρφέα, πού συνδέεται ἄμεσα μέ τήν Θράκη, τό ἱερόν ὄρος Παγγαῖον καί τήν πατρίδα του τά Λείβηθρα, ἐκεῖ ὅπου μυήθηκε καί ὁ Πυθαγόρας.

25 EURO

Δημήτρη Λιαντίνη

ΓΚΕΜΜΑ - ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΟ - ΝΗΦΟΜΑΝΗΣ
ΧΑΣΜΑ ΣΕΙΣΜΟΥ
ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΕΞΥΠΝΟΝ ΕΝΥΠΝΙΟΝ

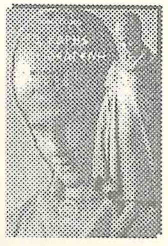

10 EURO

ΜΑΙΡΗΣ ΜΑΚΡΑ

ΓΝΩΡΙΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΣΟΥ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΡΧΕΤΥΠΑ

Πρωτότυπη μέθοδος αὐτογνωσίας πού στηρίζεται στίς ἑλληνικές ρίζες. Παρέχει γνώσεις γιά σημαντικούς νόμους ἰσορροπίας πού λειτουργοῦν στό σύμπαν, στήν ψυχική σφαῖρα καί στήν πρα-

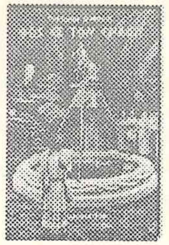
11 EURO

ΝΩΝΤΑ ΕΛΑΤΟΥ

Ο ΧΑΡΗΣ ΤΟΥ ΘΕΑΓΕΝΗ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ὁ Χάρης, ἕνα νέο ἀγόρι μᾶς ξεναγεῖ στήν κλασική Ἑλλάδα μέσα ἀπό τήν περιπετειώδη ζωή του. Ἕνα ὁλοζώντανο μάθημα ἱστορίας πού περιγράφει ἀναλυτικά τόν τρόπο ἐκπαιδεύσεως τῶν νέων στήν Ἀθήνα ἀλλά καί τήν Σπάρτη. Ἕνα βιβλίο πού πρέπει νά διαβάσουν ὅλα τά Ἑλληνόπουλα.

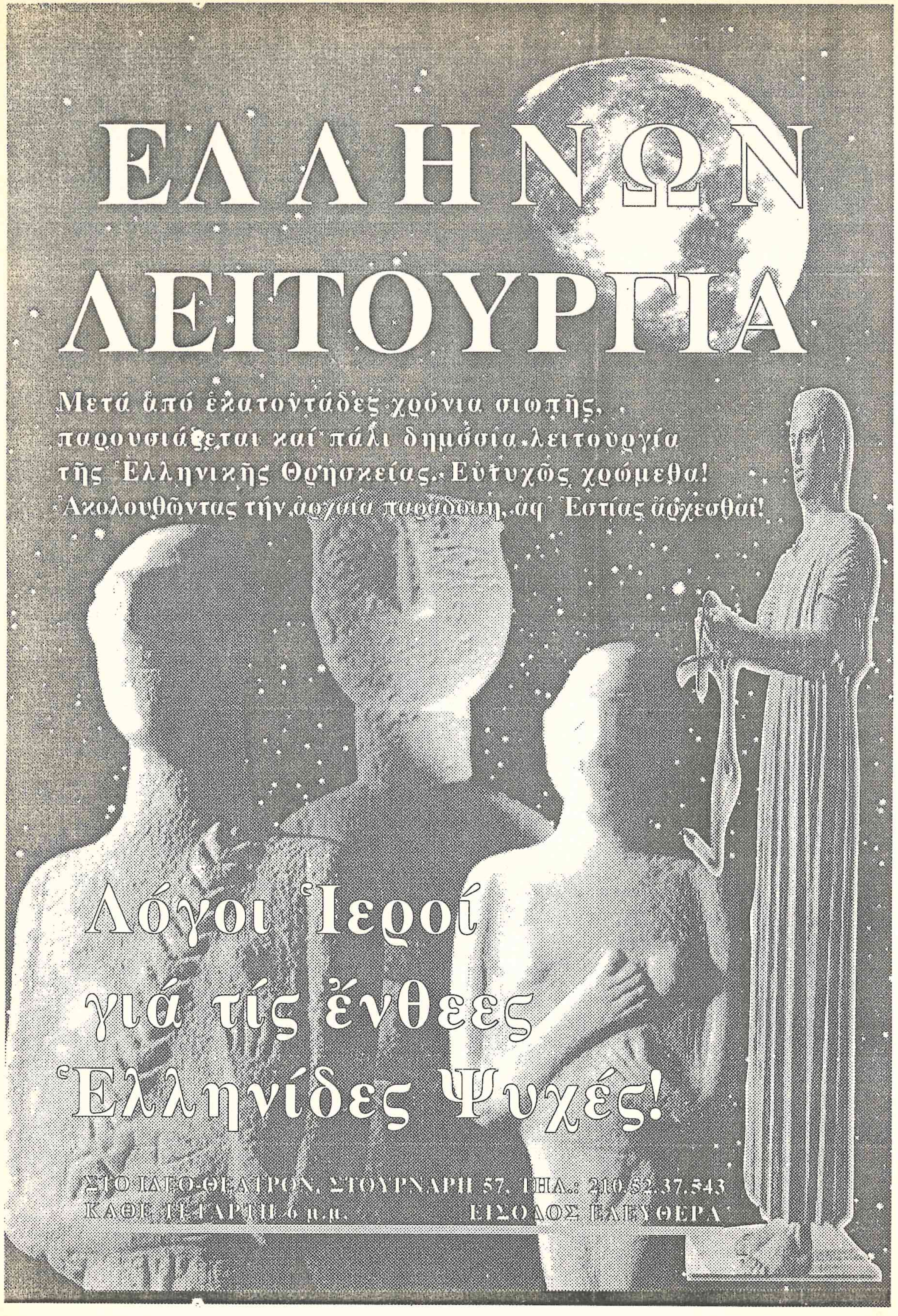

10 EURO

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΔΡΑΚΟΥΛΗ

ΦΩΣ ΕΚ ΤΩΝ ΕΝΔΟΝ

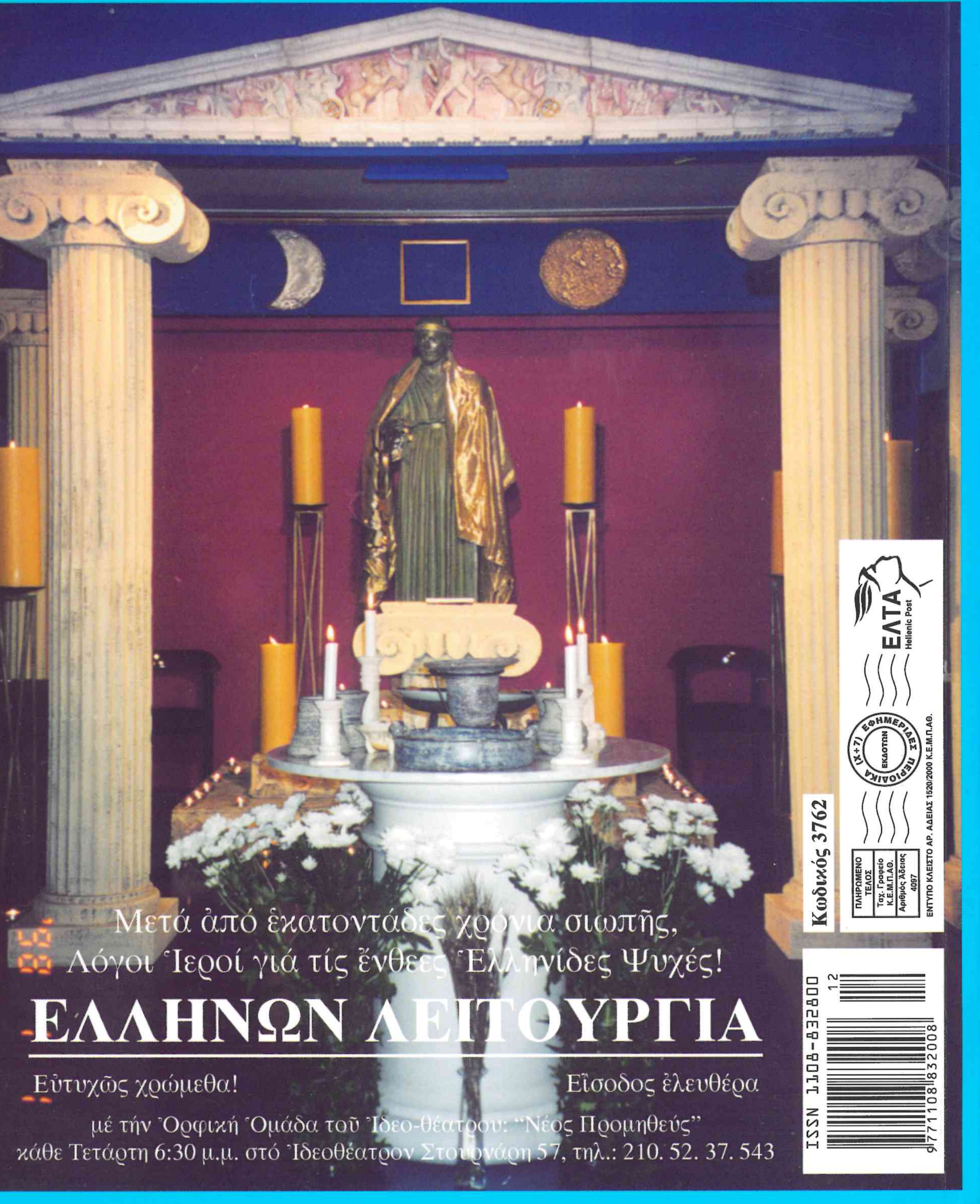
Ἡ ἐσωτερική ἑρμηνεία τῶν συμβόλων τοῦ ἄρρενος καί τοῦ θήλεος, τοῦ ἁπανταχοῦ μεγάλου νόμου τῆς Φύσεως πρός παραγωγήν τελειότητος. **Ἕνα ἐξαιρετικό σημαντικό κείμενο πού θέτει τίς βάσεις γιά τήν σωστή θεώρηση τοῦ ἀνθρώπου σέ ὅλα του τά ἐπίπεδα στήν διαχρονική ἐσωτερική του ἐξέλιξη.**

ΕΛΛΗΝΩΝ
ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ
Μετά ἀπό ἑκατοντάδες χρόνια σιωπῆς,
παρουσιάζεται καί πάλι δημόσια λειτουργία
τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκείας. Εὐτυχῶς χρώμεθα!
Ἀκολουθῶντας τήν ἀρχαία παράδοση, ἀφ' Ἑστίας ἄρχεσθαι!
Λόγοι Ἱεροί
γιά τίς ἔνθεες
Ἑλληνίδες Ψυχές!
ΣΤΟ ΙΔΕΟ-ΘΕΑΤΡΟΝ, ΣΤΟΥΡΝΑΡΗ 57, ΤΗΛ.: 210 52.37.543
ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ 6 μ.μ.
ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑ

ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ

ΑΠΟ ΤΟ 1991

Κέντρον Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καί Τέχνης

Μετά ἀπό ἑκατοντάδες χρόνια σιωπῆς,
Λόγοι Ἱεροί γιά τίς ἔνθεες Ἑλληνίδες Ψυχές!

ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Εὐτυχῶς χρώμεθα! Εἴσοδος ἐλευθέρα

μέ τήν Ὀρφική Ὁμάδα τοῦ Ἰδεο-θέατρου: "Νέος Προμηθεύς"
κάθε Τετάρτη 6:30 μ.μ. στό Ἰδεοθέατρον Στουρνάρη 57, τηλ.: 210. 52. 37. 543

Κωδικός 3762

ΕΛΤΑ Hellenic Post

(Χ+7) ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΕΚΔΟΤΩΝ

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο Κ.Ε.Μ.Π.ΑΘ.
Αριθμός Άδειας 4097

ΕΝΤΥΠΟ ΚΛΕΙΣΤΟ ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 1520/2000 Κ.Ε.Μ.Π.ΑΘ.

ISSN 1108-832800
12
9771108832008